

007

ІЄН ФЛЕМІНГ

ГОЛДФІНГЕР

ДЖЕЙМС БОНД

IAN FLEMING PUBLICATIONS LIMITED

ГОЛДФІНГЕР
ДЖЕЙМС БОНД
ГОЛДФІНГЕР
ДЖЕЙМС БОНД
Богдан

Переклад з англійської *Алекса Антомонова*

GOLDFINGER © Ian Fleming Publications Limited, 1959

The moral rights of the author have been asserted

Права автора захищені.

«JAMES BOND» і «007» є зареєстрованими торговими марками компанії «Danjaq LLC» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Limited».

Всі права захищені.

«Ian Fleming» логотип і «Ian Fleming signature» є зареєстрованими торговими марками компанії «The Ian Fleming Estate» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Ltd».

Охороняється законом про авторське право.

Жодна частина цього видання не може бути відтворена в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

www.ianfleming.com

«Навчальна книга – Богдан», просп. С. Бандери, 34а,

м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга – Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Як уже з'ясовано раніше, Бонд-Джеймс-Бонд – це Геракл ХХ сторіччя, законний син згасаючого британського імперіалізму та всюдисущої Секретної служби в особі хитромудрого М. Цього разу йому доведеться стятися – ні, не з Горгоною, бо він її подолав у «Докторі Ноу», і навіть стайні від гуано чистити не доведеться, – а з мамоною.

Для більшості пересічних цей ворог нездоланний, але тільки не для випускника англійської приватної школи. Моральні принципи, знаєте... та спорт.

Знову карти (вчимося грати в канасту, каналії!)... знову голі дівчата (Маямі, спекотно!), а деякі навіть пофарбовані золотом... розкішні авто (нарешті не «бентлі», а «астон-мартін»)...

і багато гольфу. Бо шлях до лав злочинного угруповання лежить через 18 лунок.

Голдфінгер, та ще й Аурік (це ім'я таке), – можливо, найзатятіший супротивник, який траплявся Бондові на його тернистому шпигунському шляху. Як й інші злодії, потворної зовнішності, але страшенно розумний. І багатий. Насправді, найбагатший у світі (це вам не Рокфеллер!

І не Ахметов). Переграти цього професора злочинного світу буде зовсім непросто. Але відступати нікуди, якщо на карту поставлено золото Англійського банку! До речі, не рекомендую читати особливо чутливим та поклонникам котиків – бо там жах що коїться. І раніше я сторожко ставився до корейців, але після «Голдфінгера» – ну дуже

їх

ненавиджу. Куди гірше за росіян...

Отже, пригоди тривають!

Герої не відпочивають!

Частина перша

НЕСПОДІВАНА ЗУСТРІЧ

МІРКУВАННЯ НАД ПОДВІЙНИМ БУРБОНОМ

Джеймс Бонд, із двома подвійними бурбонами у шлунку, сидів у залі відльоту аеропорту Маямі й розмірковував про життя та смерть.

Убивати людей було невід'ємною характерною рисою його ремесла. Вбивати людей йому ніколи не подобалось, а коли за службовим обов'язком доводилося, він робив це одним з відомих йому способів і намагавсь якнайшвидше забути про подію. Як секретному агентові з рідкісним префіксом із подвійними нулями, що означало в Секретній службі право на вбивство, йому годилося ставитися до смерті зі спокоем хірурга. Чому бути, того не минути, й будь-яке розкаяння вважали непрофесійним, навіть гірше — це свідчило б про те, що десь у глибині душі завівся метелик — провісник смерті¹.

Незважаючи ні на що, у смерті того мексиканця було дещо надзвичайно зворушливе. Не те щоб він не заслуговував на смерть. Мексиканець був жорстоким мерзотником, таких у Мексиці називають капунго. Капунго — це бандит, готовий убити будь-кого за мізерну суму — сорок песо, що дорівнює двадцяти п'яти шилінгам, хоча за голову Бонда йому мали заплатити, вочевидь, більше. Судячи зі зовнішності, цей чоловік спричиняв довколишнім тільки біль та страждання. Проте коли Бонд убив мерзотника — а відтоді не минуло й доби — життя залишило його тіло настільки швидко та остаточно, що Бонду навіть здалося: він побачив, як душа у подібі птаха залишає тіло через роззявлений рот, що цілком відповідало гаїтянським повір'ям.

Яка дивовижна різниця між тілом, сповненим життя, і тілом, життя позбавленим! Щойно він був особистістю, а за мить став ніким. Жив-був собі мексиканець з іменем і адресою, карткою соцстрахування, а можливо, з водійськими правами. І раптом щось вийшло з його тіла у дешевому одязі, залишивши порожню оболонку, яка тепер годилася хіба що для смітника. Різниця шалена, а та штука, що покинула тіло смердючого бандита, була чудовішою за всю Мексику.

Бонд поглянув на зброю, за допомогою якої він позбавив мексиканця життя. Ребро його правиці почервоніло й набрякло. Скоро проступить синець. Бонд зігнув та розігнув долоню, розтер її лівою рукою. Він робив цю процедуру регулярно впродовж короткого авіаперельоту. Масаж був неабияк болісним, але тільки так можна поновити кровообіг у пошкодженій кінцівці. Хтозна, як скоро йому знову знадобиться це знаряддя вбивства. Бонд цинічно посміхнувся.

— Компанія «Нейшинел Ерлайнз»² оголошує посадку на рейс НА-106 до аеропорту Ла-Гвардія, Нью-Йорк. Пасажирів просять пройти до літака через вихід номер сім.

У гучномовці клацнуло: його вимкнули. Бонд поглянув на годинник. До оголошення посадки на рейс «Трансамерики»³ залишалось хвилин десять. Він жестом підкликав офіціантку і замовив ще один подвійний бурбон із льодом. Коли принесли широкий бокал, для пом'якшення смаку побовтав напій і одним махом проковтнув половину. Загасив сигарету та, поклавши підборіддя на ліву руку, задумливо дивився на бетон, який виблискував у промінні сонця, що величаво занурювалось у гладінь Мексиканської затоки.

Смерть мексиканця стала завершальним акордом дуже поганого завдання — можливо, найгіршого з усіх — виснажливого та небезпечного, єдиною перевагою якого була хіба що можливість побути подалі від Контори.

Одна поважна особа в Мексиці володіла плантаціями опіумного маку, й оранжево-червоні квітки росли там зовсім не для краси. Їх зривали для виробництва опіуму, який швидко та порівняно дешево збували через офіціантів у невеличкій забігайлівці під назвою «Мадре де какао». У цієї матусі було багато покровителів. Якщо хтось потребував опій, то міг просто зайти у кафе і замовити дозу разом з напоєм. На касі касир казав, скільки нулів треба додати до чека. Добре організована комерційна діяльність, яка не зачіпала нікого за межами Мексики. А потім, десь далеко в Англії, уряд, під тиском кампанії боротьби з наркоторговцями, розпочатою ООН, проголосив заборону героїну в Британії⁴, що викликало неабиякий переполох у Сохо⁵, а також серед респектабельних лікарів, які бажали оберегти своїх пацієнтів від страждань. Заборона підстьобнула злочинність. Дуже

швидко традиційні канали постачання наркотиків з Китаю, Туреччини та Італії вичерпалися через зростання попиту в Англії.

У той час у Мехіко мешкав такий собі симпатичний комерсант на ім'я Блеквел, у якого в Англії залишилася сестра — наркозалежна від героїну. Блеквел любив її і, звісно, жалів, тож, коли одного разу отримав від неї листа, в якому вона повідомляла, що помер, якщо хтось не допоможе, він не взяв під сумнів її слова, а почав вивчати незаконний обіг наркотиків у Мексиці. Згодом через друзів та приятелів друзів вийшов на «Мадре де какао» і далі — на того самого поважного чоловіка, який вирощував мак. У процесі дослідження досконало вивчив економічний бік питання і дійшов висновку: якщо він зможе нажити капітал, а заразом допомогти стражденним, значить, відкрив таємницю буття.

Блеквел торгував мінеральним добривом, мав складські приміщення і заводик із трьома найманими робітниками, які займалися аналізом ґрунтів та вивченням рослин. Переконати поважного мексиканського джентльмена в тому, що за респектабельним фасадом команда Блеквела зможе переробляти опій на героїн, не становило жодної проблеми. Перевезення товару до Англії організував мексиканець — і за винагороду тисячу фунтів за поїздку один з дипкур'єрів Міністерства закордонних справ раз на місяць доправляв додаткову валізу до Лондона. Ціна не була зависокою, оскільки вміст валізи, яку мексиканський кур'єр залишав у камері схову вокзалу Вікторія, а квитанцію надсилав такому собі Швабу через «Букс енд Пікс Лтд», WCI⁶, вартував двадцять тисяч фунтів.

На жаль, Шваб виявився поганою людиною, яку аніскільки не турбували страждання людства. Куди більше він переймався питанням, а чим місцеві хлопці та дівчата гірші за своїх заокеанських кузенів та кузин, які витрачають щорічно мільйони доларів на героїн. У двокімнатній квартирі в Пімліко⁷ його люди розводили героїн шлунковим порошком і збували суміш на танцмайданчиках та в залах гральних автоматів.

Шваб заробив купу грошей, коли йому на хвіст сіли оперативники з кримінального відділу⁸. Щоб вийти на джерело постачання, Скотланд-Ярд вирішив його не чіпати, а приставити до Шваба «хвіст», який через деякий час вивів на камеру схову на вокзалі Вікторія, а звідти —

на мексиканського кур'єра. З'ясувавши, що у справі замішана іноземна країна, звернулися до Секретної служби, а Бонду наказали знайти джерело і знищити його.

Джеймс наказ виконав. Він прилетів у Мехіко і доволі швидко вийшов на «Мадре де какао». Тоді, граючи роль гуртового покупця з Лондона, законтактував із поважним мексиканцем, який гостинно прийняв його і познайомив з Блеквелом. Нічого не знаючи про проблеми зі сестрою Блеквела, Бонд одразу зрозумів, що той дилетант, а його розчарування щодо заборони використання героїну для медичних потреб — щире. Бонд уночі пробрався до складу, де було розміщено виробництво, і встановив термітний заряд. Потім вийшов, за милю звідти знайшов кафе і з такої відстані спостерігав за язиками полум'я над дахами будівель, прислухаючись до сріблявого передзвону дзвіночків пожежних машин. На ранок зателефонував Блеквелу і розмовляв, накинувши на слухавку носовичок.

— Шкода, що ви втратили свій бізнес учора. Боюся, страховка не покриє ваші польові дослідження.

— Хто це? З ким я розмовляю?

— Я приїхав з Англії. Через ваш товар багато молодих людей втратили життя, а ще більше покалічилися. Сантос більше не приїде в Англію з дипломатичним багажем, а Шваб сьогодні увечері потрапить до в'язниці. Той хлопець, Бонд, також не вийде сухим з води, поліція вже натрапила на його слід.

На іншому кінці дроту почулося перелякане бубоніння.

— Гарзд, не надумайте зайнятися цим знову. Добрива набагато корисніші.

І Бонд повісив слухавку.

У Блеквела не вистачило клепки з'ясувати що до чого. Вочевидь саме мексиканець склав два плюс два. Бонд, звичайно, був обережним та одразу ж змінив готель, але коли вночі повертався додому після пари коктейлів у «Копокабані», на його шляху раптом виріс чоловік в білому полотняному костюмі не першої свіжості та у білому шоферському капелюсі, явно для нього замалому. Під ацтекськими вилицями залягли глибокі блакитні тіні, з одного боку рота стирчала зубочистка, з іншого — сигарета, очі сяяли наркотичним блиском.

— Жінка потрібна? Перепихнутися по-швидкому?

— Ні.

— А селяночку? Прямо з джунглів?

— Ні.

— Може, веселі картинки?

Рука мексиканця ковзнула під піджак рухом, настільки добре знайомим Бонду, що коли вона випірнула і тонке срібляве лезо наблизилося до його шиї, Джеймса це не заскочило зненацька.

Майже машинально Бонд застосував випад із захисту проти ножа з підручника із самооборони. Правицею він зупинив руку вбивці, розвернувся, руки зупинилися на півдорозі, відбивши ніж мексиканця від цілі та відкривши його для джеба лівою у підборіддя. Бонд ударив коротким, різким рухом, але його кулак влучив у підборіддя чоловікові зі страшенною силою. Удар відірвав нападника від землі, й, можливо, саме він спричинив смерть, але коли мексиканця відкинуло назад, Бонд, відбивши правою ножа, ріжучим ударом полоснув того по горлу. То був смертоносний удар в адамове яблуко, нанесений долонею зі складеними пальцями, один з найулюбленіших ударів командос. І якщо мексиканець вижив після джеба, то, безсумнівно, помер до того, як його тіло гепнулося на землю.

Із хвилину Бонд стояв, важко відсапуючись, і дивився на зім'яту купу дешевого одягу, що валялася в куряві. Озирнувся — на вулиці ні душі. Якісь машини проїжджали мимо, як, напевне, вони проїжджали і в момент бійки, що сталася в тіні. Бонд схилився над тілом, помацав пульс. Очі, котрі щойно блищали наркотичним блиском, уже оскляніли. Дім, в якому мешкала душа мексиканця, спорожнів. Жилець виїхав.

Бонд підтягнув тіло до затіненої стіни й опер на неї. Потім поправив одяг, переконався, що краватка не з'їхала вбік, і повернувся до готелю.

Прокинувся Джеймс на світанку. Поголився і поїхав до аеропорту, де купив квиток на перший літак з Мексики. Ним виявився рейс до Каракаса, де Бонд, не виходячи з транзитної зони, дочекався рейсу «Трансамерика Констеллейшен» до Маямі, який мав того ж дня доставити його до Нью-Йорка.

Знов увімкнули гучномовець, і диктор оголосив: «Компанія «Трансамерика» просить вибачення за затримку рейсу TP-618 до Нью-Йорка з технічних причин. Час відльоту перенесений на восьму годину

ранку. Просимо усіх пасажирів рейсу негайно підійти до стійки «Трансамерики» для розміщення на нічліг. Дякуємо за увагу».

Отакої! І тут не щастить. Що робити — поміняти рейс чи провести ніч у Маямі? Бонд ледь не забув про напій. Схопивши бокал, закинув голову і проковтнув бурбон до останньої краплі. Кубики льоду весело заторохкотіли об зуби. Ось і розв'язання проблеми — він проведе ніч у Маямі й нап'ється як свиня так, щоб залягти у ліжко з першою-ліпшою проституткою, котра на нього натрапить. Він не напивався до нестями вже кілька років. Значить, зараз саме час. Цю додаткову ніч, що звалилася на його голову як дарунок небес, він має використати на повну. Настала пора відпустити віжки, а то надто напружений, надто насторожі. Якого біса він, Джеймс, чорт забирай, ледь не сльози лє над цим клятим мексом-капунго, котрого надіслали його пришити? Вибору не було: вбий, якщо не хочеш загинути. Сотні людей у всьому світі постійно вбивають одне одного. Для цього вони використовують автомобілі або поширюють смертоносні хвороби, кахикаючи одне одному в обличчя; залишають увімкненими газові пальники на кухнях або отруюються чадним газом у зачинених гаражах. Скільки людей, наприклад, було задіяно при виготовленні водневої бомби, починаючи з рудокопів, які видобували уран, до акціонерів — власників уранових копалень? Чи знайдеться на Землі хоча б одна людина, котра б хоч побічно, хоч статистично не дотична до вбивства свого ближнього?

Згасло останнє світло дня. Під небом кольору індиго на маслянистій поверхні бетону відбивалося блимання зелених та жовтих вогників. Із оглушливим ревом на головну зелену смугу зайшов на посадку ДС-7. Вікна транзитного залу задзеленькотіли. Народ повставав з місць. Бонд спостерігав за реакцією людей — невже вони сподівалися, що літак розіб'ється у них на очах і тим самим надасть їхнім пустопорожнім життям хоч якогось сенсу. А може, їхні сподівання добрі? Чого вони бажали для шістдесяти пасажирів — життя чи смерті?

Бонд стиснув губи — хай їм грець! Що за похоронний настрій! Це просто реакція на поганюче завдання. Ти виснажився, втомився бути сильним увесь час. Потрібна розрядка. Ти бачив надто багато смертей. Треба хоч трохи насолодитися життям — неквапливо та розмірено.

Бонд почув звук кроків, що наблизились і зупинилися. Він підняв голову — чисто поголений, багато вдягнений чоловік середнього віку стояв поруч, збентежений, і благально дивився згори донизу.

— Вибачте, але ж ви — містер Бонд... Джеймс Бонд?

СКИБОЧКА СОЛОДКОГО ЖИТТЯ

Бонд віддавав перевагу анонімності, тому його «Так, це я» прозвучало холодно.

— О, яка приємна несподіванка, — чоловік простягнув правицю. Бонд підвівся і потиснув її. Рука була м'якою та невиразною, як рука глиняної людини або напівнадута гумова рукавичка. — Мене звати Дюпон. Джуніус Дюпон. Гадаю, ви мене не пам'ятаєте, але ми зустрічалися раніше. Дозвольте присісти?

Ім'я, обличчя? Так, у ньому було дещо віддалено знайоме. Дуже давно. Однозначно не в Америці. Бонд порився в картотеці пам'яті, одночасно вивчаючи незнайомця. Містерові Дюпону було під п'ятдесят — рожевоощокій, ретельно поголений та вдягнений у загальноновизнаний камуфляж від братів Брукс², яким американські мільйонери прикривають свій сором: однобортний темно-коричневий літній костюм та біла шовкова сорочка з неглибоким комірцем. Закруглені краї комірка зашпилені золотою шпилькою під вузькою червоною зі синіми смужками краваткою, яка дещо нагадувала форму королівських гвардійців. Манжети сорочки висовувалися на півдюйма з рукавів піджака і були прикрашені неограними кришталевими запонками з мініатюрними мушками. Ансамбль довершували чорно-сірі шовкові шкарпетки та не нові, але начищені шкіряні черевики від, найімовірніше, «Піл»¹⁰. На голові — солом'яний темний капелюх з вузькими полями та широкою бордовою стрічкою.

Містер Дюпон улаштувався навпроти Бонда, витягнув сигарети та золоту, без прикрас, запальничку «зіппо». Бонд відзначив, що чоловік трохи спітнів і дійшов висновку, що Дюпон і є тим, ким здається, тобто заможним американцем, трохи збентеженим. Вони однозначно зустрічалися раніше, але Джеймс ніяк не міг пригадати, де і коли.

— Сигарету?

— Дякую.

— «Парламент».

Бонд проігнорував простягнуту запальничку. Він не любив користуватися чужими, а витягнув свою і запалив сигарету.

— Франція, п'ятдесят перший рік. Руаяль-Лез-О, — містер Дюпон пильно подивився на Бонда. — Те саме казино. Етель — місіс Дюпон — та я сиділи з вами за одним столом тієї ночі, коли ви грали по-великому з одним французом.

Бонд пригадав. Ну звісно, Дюпони сиділи за столом для «бакара» номерами четвертим та п'ятим. Бонд — на шостому. Вони виглядали сумірною парою, і Джеймса втішало те, що його лівий фланг надійно захищений. Тієї шаленої ночі він уцент розорив Ле Шифра. Бонд пригадав усе: яскраве коло світла над зеленим сукном, рожеві краб'ячі руки, що через стіл тягнуться за картами. Він знову відчув тютюновий запах та кислуватий — свого поту. Оце так нічка! Бонд поглянув ув обличчя Дюпона та посміхнувся.

— Звісно, пригадую. Вибачте, що не одразу. То була незабутня ніч! Я тоді не помічав нічого, крім своїх карт.

Дюпон радісно та з полегшенням посміхнувся у відповідь.

— Ну звісно, містере Бонд! Це зрозуміло. Сподіваюся, ви мені вибачите за безцеремонність. Бачите... — він клацнув пальцями, підкликаючи офіціанта. — Ми маємо відсвяткувати нашу зустріч. Що питимете?

— Бурбон з льодом.

— А мені — «Хейг»¹¹ із водою.

Офіціант відійшов.

Дюпон нахилився вперед, його обличчя сяяло. Бонд відчув запах мила та лосьйону після гоління. «Лентерік»¹²?

— Я відразу зрозумів, що це ви, тільки-но побачив. Але сказав собі: Джуніусе, у тебе добра пам'ять на обличчя, але спочатку переконайся. Сьогодні я подорожував рейсом «Трансамерики», і коли оголосили, що він затримується, то, вибачте, містере Бонд, але я з виразу вашого обличчя зробив висновок, що ви також мали летіти цим літаком, — він дочекався стверджувального кивка і продовжив: — Тоді я пішов до стійки реєстрації і продивився список пасажирів. Звісно, віднайшов там ваше ім'я — Дж. Бонд.

Дюпон відкинувся на стільці, задоволений своєю кмітливістю. Принесли напої. Він підняв бокал:

— Ваше здоров'я, сер. Сьогодні мій щасливий день.

Бонд вимушено посміхнувся і випив.

Дюпон знову нахилився вперед і озирнувся навсібіч. Столики поблизу були порожні. Проте він понизив голос:

— Гадаю, ви зараз думаєте, що ж, звісно, приємно вдруجه побачити Джуніуса Дюпона, але в чому хитрість? Чому він такий радий мене бачити? — Дюпон припідняв брови, немов граючи роль Бонда. Джеймс зобразив на обличчі чемну зацікавленість. Дюпон присунувся ближче. — Сподіваюся, ви мені пробачите, містере Бонд. Не в моїх правилах лізти в чужі сек... справи, але після тієї гри в Руаялі до мене дійшли чутки, що ви не тільки першокласний гравець, а й... так би мовити... е-е... слідчий. Щось на кшталт оперативного розвідника. — Дюпон навіть побагрянів од власної нетактовності. Відкинувшись на спинку, витягнув хустину, витер лоб і схвильовано подивився на Джеймса.

Бонд знизав плечима й обмацав обличчя Дюпона сіро-блакитними очима, які, попри непевність ситуації, дивилися щиро та іронічно.

— Раніше я захоплювався такого роду речами. Так би мовити, відрижка війни. Деякі ніяк не можуть награтись у «козаків-розбійників». Але в мирний час такі ігри не мають практичної вигоди.

— Розумію, розумію, — Дюпон махнув рукою, що тримала сигарету. Але, ставлячи наступне запитання, відвів погляд, чекаючи на чергову брехню. (Бонд подумав, що під одягом від братів Брукс ховається справжній вовк. Проникливий чолов'яга.) — Отже, ви тепер вгамувалися, — Дюпон по-батьківськи посміхнувся. — А чим ви зараз займаєтесь, якщо не секрет?

— Імпорт-експорт. Я працюю на компанію «Юніверсал». Можливо, ви з нею стикалися?

Містер Дюпон підхопив гру.

— Хм, «Юніверсал», кажете, дайте подумати... Так, я чув про цю фірму. Не можу пригадати, щоб мав з нею справи, але, як то кажуть, ніколи не пізно, — він хмикнув. — У мене купа інтересів по усьому світу. Єдине, куди не лізу, то це хімічна промисловість. На свою біду, містере Бонд, я не належу до хімічних Дюпонів¹³.

Джеймс подумав: цей чоловік цілком задоволений тим фактом, що представляє окрему гілку Дюпонів. Він промовчав і поглянув на годинник, немов запрошуючи Дюпона поквапитися зі своїм ходом. А також зробив ментальну позначку бути насторожі. У містера Дюпона було симпатичне, по-дитячому добре обличчя з пухкенькими, як у жінки, губами, кутики яких звисали. Він виглядав так само безневинно, як будь-який інший американець середнього віку, котрі юрмляться з камерами біля Букінгемського палацу. Але Бонд відчував, що консервативний фасад приховує сильну особистість.

Від чіпкого ока Дюпона не сховався погляд, який Бонд кинув на годинник. Він подивився на свій.

— Боже, майже сьома, а ще навіть не наблизився до суті. Бачите, містере Бонд, у мене виникла невеличка проблема, в розв'язанні якої мені б знадобилася ваша порада. І якщо ви могли б присвятити мені трохи вашого часу, а також збираєтеся провести ніч в Маямі, для мене буде честь прийняти вас як гостя, — містер Дюпон простягнув руку. — Можу гарантувати вам прийом на високому рівні. Справа в тому, що я є власником готелю «Флорідіана». Можливо, ви чули, що ми відкрилися незадовго до Різдва. Справи, маю визнати, у нас ідуть якнайкраще, і ми поступово витісняємо цей мотлох — «Блакитний фонтан». — Дюпон зневажливо розсміявся. — Так ми тут називаємо той «Фонтенбло¹⁴». То що скажете, містере Бонд? Гарантую вам королівські апартаменти, навіть якщо мені знадобиться виселити кілька великих гравців на вулицю. І ви насправді зробите мені велику ласку... — Вигляд у Дюпона був благальний.

Бонд вирішив прийняти пропозицію, причому «в темну». Яка проблема не була б у Дюпона — шантаж, гангстери чи жінки — тобто стандартний набір заможної людини — на обмін запропонована скибочка солодкого життя. Навіщо відмовлятися? Джеймс почав, було, заперечувати для годиться, але Дюпон перервав:

— Будь ласка, містере Бонд, благаю! Повірте, я буду страшенно вдячний, — він підкликав офіціантку і розрахувався так, аби Бонд не бачив. Як і більшість багатіїв, Дюпон вважав, що демонструвати, скільки грошей у гаманці, а також величину чайових є непристойним. Засунувши гаманець у кишеню штанів — у передню, а не задню, що у багатіїв, напевне, вважається недоречним, він узяв Бонда під руку.

Відчувши легкий супротив, одразу відпустив. Удвох вони спустилися сходами до центральної зали.

— Давайте з'ясуємо з вашим бронюванням, — Дюпон попрямував до стійки реєстрації компанії «Трансамерики». Короткими, рубленими фразами він продемонстрував свою владу в його власному, американському королівстві.

— Так, містере Дюпон. Звісно, містере Дюпон. Ми про все подбаємо, містере Дюпон.

На вулиці стояв на узбіччі блискучий «крайслер- імперіал»¹⁵. Міцний на вигляд шофер у світло-коричневій уніформі вискочив відчинити дверцята. Бонд заліз усередину і вмовився на м'якому сидінні. Тут було приємно прохолодно, навіть холодно. Представник авіакомпанії вискочив з валізою Бонда, передав її шоферу і з напівпоклоном зник у терміналі.

— «Білз он зе Біч», — кинув Дюпон шоферу, і великий лімузин від'їхав із заповненої стоянки та вибрався на магістраль.

Дюпон відкинувся на сидінні.

— Сподіваюся, вам подобаються кам'яні краби, містере Бонд? Ви коли-небудь їх куштували? Джеймс відповів, що вони дуже смачні.

Поки «крайслер» мчав через центр Маямі вздовж бульвару Біскейн мимо затоки Біскейн, а потім дамбою генерала Дугласа МакАртура, Дюпон розказував про «Білз он зе Біч», а також про характерні відмінності м'яса кам'яних крабів од крабів аляскинських. Бонд вставляв доречні зауваження, отримуючи задоволення від швидкої комфортабельної їзди та світської балаканини.

Вони зупинилися коло побіленого у псевдо-регентському стилі фасаду з ліпниною. Неоновими карлючками світилася вивіска «Білз он зе Біч». Поки Бонд вилізав із машини, Дюпон віддав розпорядження шоферу. Джеймс почув слова «Люкс «Алоха» та «якщо виникнуть питання, перекажи містеру Фейрлі зателефонувати до мене сюди. Зрозумів?»

Вони піднялися сходами. Величезна зала ресторану була витримана у білих тонах з рожевими мусліновими фестонами над вікнами. На столиках розміщені лампи з рожевими абажурами. Ресторан був переповнений засмаглою публікою у дорогому тропічному вбранні — в яскраво-крикливих сорочках, із дзенькотливими золотими

браслетами на зап'ястях, сонцезахисними окулярами в оправках, прикрашених діамантами, та в модних солом'яних капелюхах. У повітрі витала суміш запахів, але переважав запах людських тіл, що весь день підсмажувалися на сонці.

Білл — жінкуватий італієць — поспішив до них.

— О, містере Дюпон, як приємно вас бачити, сер!

У нас сьогодні просто аншлаг. Але для вас ми знайдемо гарну місцину. — Тримаючи величезний гробух меню у шкіряній обкладинці над головою, Білл пропетляв між тими, хто обідав, до найкращого в залі столика на шість персон у куті. Відсунув два стільці, клацнув пальцями, підкликаючи метрдотеля та сомельє, розгорнув меню, розсипався в компліментах з Дюпоном та залишив гостей.

Дюпон закрив меню і звернувся до Бонда:

— Покладіться на мій смак. Якщо вам щось не сподобається, просто відішлемо на кухню — ось і все, — та звернувся до старшого офіціанта: — Кам'яні краби. Не морожені, а свіжі. Топлене масло. Товсті тости. Зрозуміло?

— Так, містере Дюпон.

Сомельє зайняв місце офіціанта.

— Дві пінти рожевого шампанського. «Поммері»¹⁶ п'ятдесятого року. Бокали високі, срібні. Зрозуміло?

— Так, містере Дюпон. Для початку коктейль?

Дюпон запитально підняв брови, поглянув на Бонда і посміхнувся.

— Горілку з мартіні, будь ласка, — відповів Бонд. — Та скибочку лимона.

— Зробіть два таких коктейлі, — сказав Дюпон. — Подвійних.

Сомельє відійшов. Дюпон відкинувся на стільці, витягнув сигарети й запальничку. Оглянув залу, відповів посмішкою на кілька привітань, поглянув на сусідні столики і присунувся ближче до Бонда.

— На жаль, із цим шумом нічого не вдієш, — мовив вибачливим тоном. — Я приходжу сюди тільки для того, щоб поїсти крабів. Це якісь позаземні створіння. Сподіваюсь, у вас нема на них алергії. Яюсь я привів сюди дівчину, але щойно вона скуштувала краб'яче м'ясо, її губи роздулись, як велосипедні шини.

Бонда потішила зміна в поведінці Дюпона: тільки-но той подумав, що приручив Бонда, що той попався на гачок — його манера

пожвавішала, в мові зазвучали владні нотки. Він разюче відрізнявся від нерішучого, збентеженого прохача, який перестрів Джеймса в аеропорту. Цікаво, чого саме Дюпон потребував від Бонда? Відповідь на це він мав отримати з хвилини на хвилину.

— Я не алергік, — відповів Бонд.

— Чудово, чудово.

Настала пауза. Дюпон кілька разів клацнув запальничкою, але як тільки усвідомив, що робить подразливі звуки, відклав її вбік. Нарешті прийняв рішення. Дивлячись на свої руки, покладені на стіл, мовив:

— Містере Бонд, ви коли-небудь грали у «канасту»¹⁷?

— Гарна гра. Мені подобається.

— А в «канасту» на двох?

— Грав. Хоча це не так цікаво. Якщо ніхто — ні ви, ні партнер — не робить явних ляпів, гра закінчується зазвичай нічиєю. Закон середніх чисел у картах. Шанси на великий виграш мізерні.

Дюпон згідливо закивав головою.

— Саме так думав і я. За сотню зіграних партій два рівних гравці залишаться при своїх. Це зовсім не те, що «джин»¹⁸ чи «Оклахома»¹⁹, але, з іншого боку, саме це мені в ній і подобається. У карти поганяти — аби час згаяти, трохи виграєш, трохи програєш, у кінцевому результаті — всі задоволені. Я правий?

Бонд кивнув. Принесли мартіні.

— Принесіть ще парочку за десять хвилин, — наказав офіціанту Дюпон.

Вони випили. Дюпон повернувся і поглянув на Джеймса. На обличчі Дюпона читалося роздратування.

— А що би ви сказали, містере Бонд, якби я розповів вам, що за тиждень гри програв у «канасту» двадцять п'ять тисяч?

Бонд відкрив рота, щоб висловити здивування, але Дюпон зупинив його жестом:

— Треба взяти до уваги, що я непоганий гравець. Я — член «Ридженсі-клубу» і грав у «бридж» із такими гравцями, як Чарлі Горен²⁰ та Джонні Кроуфорд²¹. Тобто я не вихваляюсь, а просто кажу, що за картярським столом не новачок, — Дюпон запитально подивився на Бонда.

— Якщо ви увесь час грали з тим самим чоловіком, то він шулер.

— Саме так! — Дюпон ляпнув долонею по столу й відкинувся на стільці. — Саме так я і подумав, коли регулярно програвав чотири дні поспіль. Я сказав собі: цей мерзотник махлює, і коли дізнаюсь, як саме, то, присягаюся, викину його з Маямі у три вирви. Тоді я подвоїв ставки, потім — іще. Чолов'яга страшенно зрадив. А я спостерігав за кожною його картою, за кожним рухом. Анічогісінько! Тобто абсолютно. Жодного натяку на нечесну гру. Карти не накраплені, мої власні, нова колода за першої вимоги, жодної спроби підглянути в мої карти — неможливо, бо я завжди сидів напроти. Жодного кібітцера²² позаду, який міг би підказувати. А він уперто продовжував вигравати. Вранці виграв, удень також. Нарешті я зовсім озвірів — звісно, не виказав нічого, — не дай боже таку поведінку Бонд сприйняв би за неспортивну, — а ввічливо розрахувався. Нічого не сказавши тому хлопцеві, я зібрав манатки і купив квиток на перший літак до Нью-Йорка. Тільки подумайте! — Дюпон сплеснув руками. — Я втікаю. Але двадцять п'ять штук — це двадцять п'ять штук! А могло стати і п'ятдесят, і сто. Я просто не витримав би ще однієї такої гри, та й без жодного шансу вивести мерзотника на чисту воду. Залишалось тільки втекти. Як вам такий розклад? Я, Джуніус Дюпон, викинув рушник, бо не в змозі пережити поразку.

Бонд співчутливо позіхнув. Принесли нові коктейлі. Джеймса історія заінтригувала, оскільки картярські ігри його завжди цікавили. Він жваво уявляв ситуацію, коли двоє чоловіків грають у карти, причому один акуратно складає взятки, зосереджено набирає очки, а інший кидає карти на середину столу, ледь стримуючи роздратування. Містера Дюпона, без сумніву, ошукали. Але як саме — ось у чому питання.

— Двадцять п'ять тисяч — чималі гроші. За якими ставками ви грали?

— Почали з чверті долара за очко, потім піднялися до п'ятдесяти центів, а тоді — до долара, — збентежено відповів Дюпон. — Доволі високі ставки, враховуючи, що в середньому гра сягає дві тисячі очок. Навіть якщо по четвертаку за очко, то виграш дорівнює п'яти сотням доларів. Ну, а по долару, якщо програєш, узагалі божевілля.

— Але ж ви мали хоч іноді вигравати?

— О, звісно, але хоч які пастки цьому мерзотникові я влаштовував, він завжди пред'являв комбінацію²³. Просто виймав їх з нівідкіль. Звісно, я вигравав якийсь дріб'язок, але лише коли йому потрібно було опуститися на сотню чи на двадцять, у мене на руках були всі козири. Самі знаєте, що в «канасті» головне — правильно скидати карти. Ви встановлюєте пастки, щоб супротивник у них попався. Так ось, чорт забирай, цей хлопець — просто якийсь ясновидець! Щоразу, коли я заманював його у пастку, він її оминав, при тому, що я потрапляв у майже всі його пастки. А коли здавав я — він вибирав найгірші карти та скидав усе підряд — одиночні карти, тузів і бог знає що ще, але завжди викручувався. Таке враження, немов йому були відомі усі мої карти.

— У кімнаті були дзеркала?

— Ха, ні! Ми весь час грали просто неба. Він пояснив, що хоче засмагнути. І йому це вдалося. Він був червоний, як рак. Грали ми тільки зранку та вдень, бо він не грає увечері, мовляв, потім не може заснути.

— А хто він такий? Як його звати?

— Голдфінгер²⁴.

— А ім'я?

— Аурік. Що, наскільки розумію, означає «золотий». Він виправдовує це ім'я. У нього руде волосся.

— Національність?

— Не повірите, але він британець. Постійно проживає в Нассау. Через його прізвище можна подумати, що він єврей, але зовнішність у нього не семітська. В нас у «Флоридіані» з цим строго. Його б не прийняли, якби він був євреєм. Паспорт Нассау. Сорок два роки. Неодружений. Професія — брокер. Про все це я дізнався з його паспорта. Через готельного детектива, перш ніж сісти з ним за карти.

— Брокер який?

Дюпон похмуро посміхнувся.

— Я запитав. Він відповів: «Я займаюсь усім, що під руку підвернеться». Дуже слизький тип. Одразу замикається, коли ставиш пряме питання. Хоча доволі люб'язно бесідує на абстрактні теми.

— Він багатий?

— Ха! — вигукнув Дюпон. — Це найцікавіше. У нього грошей — кури не клюють! Я перевірів його через свій банк. Він непристойно багатий. Мільйонерів у Нассау — як собак, але в тому списку він перший-другий. Подейкують, що свої гроші він тримає у формі золотих зливків. Переміщує їх з банку в банк — туди, де на різниці цін зможе отримати найбільший прибуток. Поводиться просто як федеральний банк. Валютам не довіряє. Не можу йому в цьому докоряти, але, зважаючи на те, що він є одним з найбагатших людей світу, в нього має бути своя система. Проте питання в тому — якщо він насправді такий багатий, за яким бісом йому знадобилися ті клятві двадцять п'ять тисяч!

Метушня офіціантів довкола столика звільнила Бонда від необхідності роздумувати над відповіддю. Широке срібне блюдо з величезними крабами — панцири та клішні поламани — церемоніально встановили на середину столу. Біля кожного поставили по срібному соусникові, до країв наповненому топленим маслом, і по тарілці з тостами. У високих бокалах пінилося рожеве шампанське. Коли стіл приготували, старший офіціант із самовдоволеною елейною посмішкою підійшов ззаду і по черзі пов'язав на ший білі шовкові серветки, які нагадували радше фартухи, бо спадали до колін.

Бонду ця церемонія нагадала Чарльза Лоутона²⁵ в ролі Генріха VIII, але ні Дюпон, ані довколишні не відреагували на таку гаргантюріанську показуху. Дюпон, радісно вигукнувши «Кожний за себе!», поклав кілька шматків краба собі на тарілку і, щедро умочуючи кожний у масло, відправляв до рота. Бонд наслідував його приклад й узявся за їжу, точніше, почав жерти найкращу в своєму житті страву.

М'ясо цих кам'яних крабів було найніжнішим та найсмачнішим з усіх ракоподібних, яких йому доводилося куштувати. Воно відмінно поєднувалося зі сухим тостом і трохи гіркуватим присмаком топленого масла. Шампанське мало легкий присмак полуниці й було крижано-холодним. Опісля кожної порції м'яса шампанське приємно охолоджувало піднебіння для наступної порції. Чоловіки їли зосереджено й обмежувалися хіба що окремими репліками, допоки блюдо не спорожніло.

Злегка відригнувши, Дюпон востаннє витер масло з підборіддя шовковим фартухом і відкинувся на стільці. Його обличчя

розчервонілося.

— Містере Бонд, — мовив благоговійно, — готовий закластися, що у світі не знайдеться смачнішої страви. Що скажете?

«Я прагнув солодкого життя, — подумав Бонд. — Розкішного життя. Чи подобається воно мені? Чи подобається мені жерти, як свиня, а потім вислуховувати подібні коментарі?» Раптом думка про те, щоб повторити таку трапезу або взагалі пообідати ще раз у компанії містера Дюпона, викликала у Джеймса огиду. Але він одразу ж засоромився такої своєї реакції. Дюпон попросив, і йому було надано. Це протестував пуританин, який сидів усередині. Бонд сам висловив побажання, що в буквальному сенсі було запхано йому в горлянку.

— Не можу стверджувати стовідсотково, — відповів він, — але то була справжня смакота.

Відповідь задовільнила Дюпона, і він замовив каву. Бонд відмовився від запропонованих сигар та лікеру, запалив сигарету й терпляче став чекати на пропозицію. Він був упевнений, що наступний хід обов'язково буде зроблений. Розумів, що все це — лише прелюдія. Гаразд, послухаємо.

Містер Дюпон прочистив горло.

— Містере Бонд, у мене є для вас пропозиція, — він вступився в обличчя Бонда, намагаючись передбачити його реакцію.

— Слухаю.

— У тому, що ми зустрілися в аеропорту, я вбачаю руку провидіння, — голос Дюпона звучав серйозно та щиро. — Я ніколи не забуду нашу першу зустріч у Руаялі. Пам'ятаю до останньої деталі все: вашу холонокровність, безстрашність, майстерність... — Бонд ретельно розглядав скатертину. Дюпону набридло просторікування, і він поспіхом додав: — Містере Бонд, я готовий заплатити вам десять тисяч доларів, якщо ви погодитеся залишитися тут моїм гостем, допоки не з'ясуєте, як той чорт Голдфінгер дурить мене в карти.

Бонд подивився прямо в очі Дюпону.

— Це дуже щедра пропозиція, містере Дюпон. Але мені треба якнайшвидше повернутися до Лондона. Не пізніше як за сорок вісім годин я маю бути у Нью-Йорку, щоб поспіти на літак до Лондона. Якщо завтра вранці та після обіду ви гратимете, як зазвичай, у мене

буде достатньо часу, щоб віднайти відповідь. Але ввечері, незалежно від того, допоможу вам чи ні, я поїду. Домовилися?

— Домовилися, — відповів Дюпон.

ЛЮДИНА З АГОРАФОБІЄЮ

Бонда розбудило шарудіння занавісок. Він скинув простирадло, пройшов по товстому килимові до панорамного вікна, що займало всю стіну, відсунув штори і вийшов на балкон, залитий сонцем.

Чорні та білі плитки, складені у шаховому порядку, були вже теплими, навіть гарячими на дотик, незважаючи на те, що до восьмої ранку ще далеко. Із моря дув свіжий бриз, розправляючи прапори усіх держав світу на пірсі з приватними яхтами. У повітрі відчувалися вологість та духмяні запахи моря. Джеймс подумав, що бриз приваблює туристів, а на місцевих навіває тугу. Від нього іржавіють металеві предмети у домівках, вкриваються бурими плямами сторінки книг, псуються шпалери і картини, заводиться гниль в одязі.

Дванадцятьма поверхами нижче, в ідеально розбитих садах, поцяткованих пальмами та кротонами, з акуратно викладеними галечником доріжками, що вилися проміж пишними бугенвілеями, було порожньо. Немовби в уповільненій зйомці, як можуть робити лише кольорові, працювали садівники, рівняючи граблями доріжки та прибираючи опале листя. На лужку торохкотіли дві косарки, а на підстрижених ділянках працювали розбризкувачі, даючи рослинам живлющу вологу.

Прямо внизу під балконом, на якому стояв Бонд, у бік берега вигинався елегантною дугою клуб «Кабана» — дворівневі роздягальні під пласким дахом, на якому були розставлені стільці та столики, захищені яскравими червоно-білими парасолями. Вздовж периметра витягнутого плавального басейну олімпійських розмірів розмістилися шезлонги з матрацами, на яких дуже скоро влаштуються відпочивальники, всмоктуючи засмагу вартістю п'ятдесят доларів на день. Кілька служників у білих кітелях метушилися, вирівнюючи ряди шезлонгів, перегортаючи матраци й замітаючи вчорашні недопалки. А далі розстелявся довгий, із золотим піском пляж, на якому інші

служники чистили пісок, встановлювали парасольки та розкладали матраци. Спостерігаючи усю цю розкіш, не доводилося дивуватися листівці, яку Бонд знайшов у стінній шафі. Та листівка повідомляла, що перебування в люксі «Алоха» коштує дві сотні за добу. Джеймс швидко порахував: якби мусив оплачувати рахунок, його річної платні вистачило би тут приблизно на три тижні. Бонд посміхнувся про себе, пройшов до спальні, підняв слухавку й замовив розкішний марнотратний сніданок, блок «Честерфілду» та газети.

Коли Джеймс поголився, прийняв крижаний душ та одягнувся, настала восьма. Він вийшов до елегантної вітальні, де побачив офіціанта у фіолетовій із золотом уніформі, який сервірував сніданок на столику біля вікна. Бонд проглянув «Маямі геральд», передова якої була присвячена вчорашній аварії американської МБР²⁶ на розташованому неподалік полігоні на мисі Канаверал²⁷, а також несподіваній поразці фаворита на великих перегонах у Хаялія²⁸.

Бонд опустил газету на підлогу, сів за стіл і з насолодою взявся до сніданку, розмірковуючи про Дюпона та Голдфінгера.

Робити якісь висновки зарано. Або Дюпон набагато гірший гравець, ніж сам себе вважав, що малоімовірно, враховуючи його сильний і практичний характер, або Голдфінгер шахрай. Якщо Голдфінгер махлював у картах, хоча й не мав потреби в грошах, це означало, що він надбав свій капітал або на шахрайстві в картах або на якійсь більшій афері. Бонда завжди цікавили великі пройдисвіти, тому він із нетерпінням чекав зустрічі з Голдфінгером. Йому також кортіло розкрити страшенно успішний і водночас такий загадковий спосіб, за допомогою якого він роздягнув Дюпона. День обіцяв бути насиченим. Бонд підганяв час, щоби скоріше долучитися до гри.

Згідно з планом, він мав зустрітися з Дюпоном у парку о десятій. За легендою, Бонд прилетів із Нью-Йорка з пропозицією придбати в англійського холдингу пакет акцій канадської газовидобувної компанії. Оскільки угода конфіденційна, Голдфінгер не допитуватиметься про подробиці. Бонд мав запам'ятати лише три слова — акції, природний газ і Канада. Вони удвох піднімуться на дах клубу «Кабана», де відбудеться гра, і Бонд прочитає газету та попостерігає. Опісля ланчу, під час якого Бонд із Дюпоном мають обговорити «справи», процедура триватиме. На запитання Дюпона, що

може знадобитися, Бонд попросив надати йому майстер-ключ від апартаментів Голдфінгера. Він пояснив: якщо Голдфінгер — професійний шулер або навіть аматор, він має подорожувати із знаряддями свого ремесла: крапленими чи підрізаними колодами, механізмами для прихованого подавання карт тощо. Дюпон пообіцяв передати цей ключ при зустрічі в парку й не бачив труднощів роздобути його у директора готелю. Після сніданку Бонд дозволив собі розслабитись і просто помилуватися пейзажем. Робота, за яку він узявся, нітрохи його не турбувала, просто було цікаво. Саме такої розваги він зараз потребував, щоби змити осад місії в Мексиці.

О дев'ятій тридцять Бонд вийшов з номера, повештався коридорами на своєму поверсі, навмисне поплутав, щоби зрозуміти план готелю. Тоді, зустрівши двічі одну й ту саму покоївку, зупинився спитати дорогу і, доїхавши ліфтом, пройшовся «Ананасовою аркадою» торговельного центру. Пройшов мимо «Бамбукової кав'ярні», «Рандеву-бару», ресторану «Ла Тропікана», «кіткет-клубу» для дітлахів та нічного «Бум-Бум». Вийшов до парку. Дюпон у пляжному вбранні від «Аберкромбі та Фітч»²⁹ передав йому ключ від люкса Голдфінгера. Удвох вони неквапливо дійшли до «Кабана-клубу», подолали два коротких прольоти сходів і піднялися на дах.

Перше враження від Голдфінгера було шокувальним. На дальньому кінці даху, найближчому до будівлі готелю, лежав на шезлонзі, задерши ноги, чоловік. Із одягу на ньому були тільки вузькі жовті сатинові плавки, темні окуляри і пара широких крил з бляшанки, закріплених на шиї подібно до ошийника. Ці крила нависали над плечима і трохи загиналися догори.

Спантеличений Бонд запитав:

— Що це, в біса, висить у нього на шиї?

— Ніколи не бачили? — здивувався Дюпон. — Ця приспособа допомагає засмагати. Полірована жерсть. Відкидає сонячне проміння на ті місця, які зазвичай не засмагають — підборіддя й за вухами.

— Ну-ну, — хмикнув Бонд.

За кілька ярдів до розпростертої фігури Дюпон радісно і, на думку Бонда, занадто голосно гукнув:

— О, привіт!

Голдфінгер не ворухнувся.

Дюпон понизив голос і пояснив:

— Він глухий.

Підійшовши майже впритул, Дюпон повторив привітання.

Голдфінгер рвучко сів і зняв окуляри.

— О, привіт, — він відстебнув хомут зі шиї, акуратно поклав на підлогу й важко підвівся, уважно роздивляючись Бонда.

— Дозвольте відрекомендувати вам містера Бонда. Джеймс Бонд приїхав до мене з Нью-Йорка. Між іншим, він — ваш співвітчизник. Приїхав спеціально, щоб обговорити одну справу.

Голдфінгер простягнув руку.

— Радий познайомитися, містере Бомб.

Бонд потиснув її. Рука була сухою і твердою. Рукостискання виявилось міцним та коротким. На мить світло-блакитні, як китайська порцеляна, очі Голдфінгера широко розкрилися та обмацали Бонда з ніг до голови. Вони просвітили його голову, ніби рентгеном. Потім шторка опустилась, і Голдфінгер помістив майже рентгенівський знімок у свою картотеку.

— Отже, сьогодні гри не буде, — мовив він безбарвним голосом. Це було не питання, а твердження.

— Що значить: не буде гри?! — з викликом скрикнув Дюпон. — Ви ж не думаєте, що я дозволю вам прихопити мої гроші! Я маю відігратись, інакше мене не випустять із цього готелю. — Дюпон захихикав. — Я накажу Сему поставити столик. Джеймс сказав, що не дуже знається на картах, але радо повчиться. Чи не так, Джеймсе? — звернувся він до Бонда. — Ви певні, що висидите на сонці з газетою?

— Я буду радий трохи перепочити, — відгукнувся Бонд. — Останнім часом довелося багато подорожувати.

І знову рентгенівський погляд пронизав Бонда і згас.

— Піду накину щось на себе. Я збирався взяти сьогодні урок гольфу в містера Армора³⁰ у Бока-Ратон³¹. Але карти у мене на першому місці. Моя погана звичка — надто рано розслабляти зап'ястя при ударі айроном³² — може зачекати, — його очі ковзнули по обличчю Бонда. — А ви граєте у гольф, містере Бомб?

— Іноді, — підвищивши голос, відповів Бонд, — коли буваю в Англії.

— Де саме граєте?

— У Хантеркомбі³³.

— О, затишне невеличке поле. Я недавно вступив до «Роял Сент-Маркс»³⁴. Сандвіч недалеко від одного з моїх комерційних інтересів. Чули про такий?

— Я там грав.

— І який у вас гандикап³⁵?

— Дев'ять.

— Який збіг! У мене також. Якимось треба буде пограти разом. — Голдфінгер нахилився і підняв свій жерстяний хомут. — Я повернуся за десять хвилин, — звернувся він до Дюпона й повільно попрямував до сходів.

Бонд отримав задоволення. Він відчував себе так, немов його щойно спеціально обнюхали, зважили та зміряли з характерною для магната недбалістю і байдужістю, оскільки тому було насправді начхати на саме існування Бонда, але оскільки він уже попався під ногу, його треба віднести до відповідної категорії.

Дюпон віддав інструкції стюарду в білому кітелі, двоє інших установлювали столик для карт. Бонд підійшов до балюстради, що огорожувала дах і, дивлячись на парк, спробував упорядкувати свої враження від Голдфінгера.

Джеймс був подивований. Голдфінгер видався йому одним з найврівноваженіших людей, яких зустрів. Це проявлялось у бережливості рухів, мові чи експресивності, точніше, її повній відсутності. Голдфінгер не витрачав сил дарма, однак у непохитності цієї людини відчувалося дещо приховане, що нагадувало стиснуту пружину.

Коли Голдфінгер підвівся, перше, що впало ув очі Бонду, — це абсолютна дисгармонія пропорцій. Голдфінгер був невисоким — не більше п'яти футів, і поверх оцупкуватого тіла з короткими, мов у селянина, ногами, була посаджена величезна й абсолютно кругла голова, яка росла, здавалося, прямо з пліч. Складалося враження, немов його зліпили з частин, що належали різним людям, причому невміло. Може, саме для того, щоби приховати потворність, подумав Бонд, він і зациклений на засмазі. Без червоно-коричнюватого камуфляжу його бліде тіло виглядало б зовсім гротескно. Обличчя під шапкою коротко стриженого волосся морквяного кольору було таким самим дивним, якщо не сказати потворним, як і тіло. Круглої форми,

але не місяцювате чоло, високі тонкі рівні брови пісочного кольору над великими світло-блакитними очима з білястими віями, м'ясистий орлиний ніс між високими вилицями, щоки радше пружні, ніж товсті. Рот тонкий, рівний, немов під лінієчку, красиво окреслений, підборіддя тверде. Підсумовуючи враження, то було обличчя мислителя, може, навіть науковця, безкомпромісне, чуттєве, стоїчне та уперте. Дивна комбінація.

Які припущення можна зробити? Бонд завжди ставився з недовірою до коротунів, бо вони з дитинства росли з комплексом неповноцінності. Усе життя такі люди намагаються стати великими, вищими за тих, хто глузував над ними у дитинстві. Наполеон був коротуном, Гітлер теж³⁶. Усі біди світу саме від коротунів.

А чого очікувати від незграбного недомірка з полум'яним волоссям та химерним обличчям? Таке може тільки підсилити комплекс і загнати його глибше. Проте в цієї людини відчувалася настільки потужна життєва сила, що здавалось: якщо Голдфінгеру вставити у рот лампочку, вона спалахне. Бонда така картинка розвеселила. Але куди Голдфінгер спрямовує ту кипучу життєву енергію?

В накопичення багатства? У секс? Владу? Ймовірно, усюди потрошку. Цікаво дізнатися його історію. Тепер він англієць. Але чи народився англійцем? Він не єврей, хоча семітська кров, напевне, є. Він не латинянин і не житель півдня. Не слов'янин. Можливо, німець, приморський. Точно! Виходець із земель на Балтиці, можливо, з однієї з радянських прибалтійських республік. Утік від росіян. Голдфінгера або попередили, або його батьки зачули небезпеку і вчасно втекли. А потім що? Як йому вдалося стати одним з найбагатших людей світу? Цікаво це з'ясувати. Колись. А зараз треба дізнатись, яким чином він виграє у карти.

— Усе в порядку? — запитав Дюпон Голдфінгера, коли той піднявся на дах і наближався до столика. При параді — вдягнений у гарно пошитий темно-синій костюм та білу сорочку, розстебнуту на шиї, Голдфінгер створював цілком пристойне враження.

Хоча вбрання не могло приховати величезної коричнювато-червоної, круглої, як футбольний м'яч, голови й тілесного кольору слухового апарата, встромленого в ліве вухо!

Дюпон зайняв місце спиною до готелю, Голдфінгер сів напроти і розпакував колоду. Дюпон зрізав, передав Голдфінгеру і постукав пальцем, показуючи, що довіряє тасуванню. Голдфінгер почав здавати.

Бонд неквапливо підійшов і зайняв місце поруч із Дюпоном. Відкинувшись у шезлонзі, він розіграв сцену з розгортанням газети до спортивного розділу, тим часом пильно спостерігаючи за грою.

Як Бонд і очікував, жодних шулерських прийомів Голдфінгер не застосовував. Він грав розумно й акуратно, без будь-якого натяку на механічний пристрій у рукаві, коли три пальці охоплюють довгий край карти, а вказівний палець поміщується на верхньому короткому краї карти — хватка, яка означає, що гравець готовий будь-якої миті замінити карту. Він не носив персня, яким можна було б наколювати карти, чи лейкопластиря на пальці для маркування карт.

Дюпон повернувся до Бонда.

— Роздача на п'ятнадцяти картах, — пояснив він. — Берете пару, скидаєте одну. В усьому іншому — стандартні британські правила. Тут жодних витребеньок з червоними трійками, як у Європі.

Дюпон узяв карти. Бонд бачив, що той розклав їх професійно, а не за значенням зліва направо, і не тримає «шалені»³⁷ карти, а їх у нього було дві, з лівого боку — розклад, який не становив би секрету для пильного супротивника. Дюпон сконцентрував найкращі карти по центру, а одиночні та з розірваними комбінаціями — по боках.

Гра почалася. Дюпону випало брати першому, і він узяв фантастичну пару «шалених» карт. Обличчя залишилося безпристрасним. Він зробив зніс. Ще два таких гарних прикупи, й він стане непереможним. Але це потребувало удачі. Витягнення двох карт подвоювало шанс витягнути потрібну карту, але, разом з тим, і якусь шваль.

Голдфінгер грав розмірено, подовгу роздумуючи над кожним ходом. Прикупивши карти, він кілька разів перекладав карти, не наважуючись зробити зніс. На третьому прикупі Дюпон зібрав собі таку сильну руку, що тепер потребував зносу лише однієї карти з п'яти, щоб отримати над супротивником очевидну перевагу. Немов відчуваючи пастку, Голдфінгер опустився до п'ятдесяти і пред'явив канасту з трьох «шалених» карт та чотирьох п'ятірок. Він також здихався кількох комбінацій і закінчив партію з чотирма картами на руці. За інших обставин така гра вважалась би з рук геть поганою. Але

як там не є, він заробив чотириста очок замість того, щоби програти сто, оскільки на наступному прикупі Дюпон набрав карт на необхідні дві канасты, але Голдфінгер тріумфально вибрався з пастки.

— Чорт забирай, я зараз ледь вас не роздягнув, — голос Дюпона був на межі роздратування. — Хто, чорт забирай, надумив вас, що пора скидати карти та втікати?

— У мене нюх на неприємності, — незворушно відповів Голдфінгер. Він підрахував очки, проголосив суму, записав і спокійно почекав, поки Дюпон закінчить свій підрахунок. Тоді зняв карти, відкинувся і ввічливо подивився на Бонда.

— Ви надовго приїхали, містере Бомб?

Бонд посміхнувся.

— Моє прізвище Бонд, Б-О-Н-Д. Ні, сьогодні ввечері я маю летіти до Нью-Йорка.

— Шкода... — губи Голдфінгера скривились у світському співчутті. Він повернувся до карт, і гра продовжилася. Бонд підняв газету і, зупинившись на таблиці з результатами бейсбольних ігор, прислухався до ходу гри в карти. Голдфінгер виграв цю партію, потім наступну і наступну. Він виграв увесь робер з різницею півтори тисячі очок — тобто півтори тисячі доларів.

— Знову за своє! — пролунав жалібний голос Дюпона.

Бонд відклав газету.

— А він що, постійно виграє?

— Увесь час! — простогнав Дюпон. — Завжди!

Вони зрізали колоду, Голдфінгер почав роздачу.

— Чому б вам не помінятися місцями? — запропонував Бонд. — Мені часто доводилося чути, що зміна місць допомагає спіймати удачу за хвіст.

Голдфінгер пригальмував роздачу, нахилив голову і серйозно поглянув на Бонда.

— На жаль, містере Бонд, це неможливо, інакше не зможу грати. Як я пояснив містерові Дюпону при нашій першій зустрічі, я страждаю на хронічний психічний розлад — агорафобію — острах перед відкритим простором. Не терплю відкритого простору та лінії горизонту. Тому змушений сидіти обличчям до готелю.

— О, вибачте, — мовив Бонд серйозним тоном, явно заінтригований. — Це така рідкісна хвороба. Я завжди розумів людей з клаустрофобією, а ось навпаки... І як вона виникла?

Голдфінгер згріб карти і почав їх розкладати.

— Гадки на маю, — відповів безбарвно.

Бонд підвівся.

— Піду розімну ноги. Подивлюся, що там із басейном.

— Гарна ідея, Джеймсе, — радісно відіззався Дюпон. — Не переймайтеся, ми матимемо достатньо часу обговорити справи за ланчем. А я тим часом спробую завдати жару нашому приятелю Голдфінгеру. Побачимося.

Голдфінгер не підняв голову від карт. Бонд пройшовся дахом, мимо розпластаних тіл, до балюстради на дальньому кінці будівлі, що виходив на басейн. Якийсь час він розглядав перед собою ряди рожевої, коричневої та білої плоті, розкладені внизу на шезлонгах. Його оповив важкий аромат крему для засмаги. У басейні плескалися молодь та дітлахи. На вищі для стрибків, розташованій з глибокого боку басейну, стояв чоловік, вочевидь, професійний рятівник, а може, тренер з плавання. Він переступав з ноги на ногу, мускулистий та засмаглий, як грецький бог. Потім пружно підскочив і, відштовхнувшись від трампліна, пірнув у воду, широко, як крила, розставивши руки. В польоті, неквапливо, він склав їх над головою й увійшов у воду з легким сплеском. Стрибун виринув, по-хлопчачому труснув золотим волоссям. Пролунали оплески. Хлопець поплив до бортика — голова над поверхнею, руки потужно загрибають воду. Що ж, щастя тобі! Зазвичай стрибуни з трампліна тримаються п'ять-шість років, а потім залишають спорт через струс мозку. Разом з лижниками — стрибунами з трампліна — скелет яких зазнавав подібних навантажень, стрибуни у воду мають найкоротше спортивне життя. «Швидше переводь свою майстерність у готівку, — подумки передав Бонд юнакові. — Іди в актори, поки волосся золоте».

Бонд повернувся і подивився на двох гравців у «канасту», які сиділи під навислим огромом готелю. Отже, Голдфінгер бажає сидіти обличчям до стіни. Чи, може, потрібно, щоби Дюпон сидів до готелю спиною? Але чому? Який там у нього номер? Люкс «Гаваї», номер двісті. Номер Бонда на останньому поверсі — 1200. Отже, якщо

нумерація на поверхах однакова, то номер Голдфінгера має розміщатися точно під його номером, тільки на другому поверсі, за якихось двадцять ярдів над дахом клубу «Кабана», а значить, за двадцять ярдів од картярського столу. Бонд полічив поверхи і ретельно оглянув фасад навпроти номера Голдфінгера. Нічого. Його балкон, як і весь фасад готелю, був залитий сонцем. Балконні двері в темну середину номера були відчинені. Бонд прикинув відстань, кути. Так, це цілком можливо. Так і є! Розумнику містере Голдфінгер!

У НЕЗРУЧНОМУ СТАНОВИЩІ

Після ланчу, який традиційно складався з креветок, морського окуня з порційним пакетиком зі соусом тартар, підсмажених реберець *au jus*³⁸ та чудового ананасового соку, настала пора сіести перед другим раундом із Голдфінгером, призначеним на третю дня.

Містер Дюпон, який утратив приблизно десять тисяч за ранкову гру, підтвердив, що у Голдфінгера справді є секретарка.

— Ніколи її не бачив. Вона невилазно сидить у номері. Мабуть, якась хористка, яку той прихопив зі собою. — Він посміхнувся. — А чому запитуєте? Ви щось знайшли?

— Поки що невпевнений, — ухильно відповів Бонд. — Я, найімовірніше, не піду з вами після ланчу. Скажіть, що мені набридло спостерігати і я поїхав у місто. — Він трохи помовчав, потім додав: — Але якщо моя теорія виявиться правильною, хай вас не дивує поведінка Голдфінгера — просто сидіть спокійно і спостерігайте. Нічого не обіцяю. Здається, я його підловив, але можу помилитися.

Дюпон був сповнений ентузіазму:

— Це просто чудово! — збуджено мовив. — Чекаю з нетерпінням, коли він програється до пня! Хай йому грець!

Бонд піднявся ліфтом у свій номер, витягнув з валізи «лейку МЗ³⁹», ручний експонометр⁴⁰, світловий фільтр К2 і тримач для спалаху. Він вкрутив лампочку у спалах і перевірів камеру. Потім вийшов на балкон, прикинув, де буде сонце о пів на четверту і повернувся до вітальні, залишивши балконні двері відчиненими. Зупинившись на порозі балкона, виміряв світловий потік. Експонометр показав одну

одинадцять секунди. Джеймс виставив потрібне значення на фотоапараті, встановив затвор на «f 11», а відстань — дванадцять футів. Потім почепив світлофільтр і спустив затвор, щоб перевірити, чи все працює. Вставив плівку, пристебнув спалах і відклав камеру вбік.

Бонд витягнув з валізи товстенну книгу — Біблію у популярному переказі, в якій ховав «вальтер ППК» у кобурі «Бернз Мартін»⁴¹ і закріпив її на поясі штанів зліва. Кілька разів вихопив пістолет, і результат його задовольнив. Він іще раз ретельно оглянув номер, припускаючи, що люкс «Гаваї» виглядатиме так само. Подумки змалював сцену, яку напевне побачить, коли увійде в номер Голдфінгера. Випробувавши майстер-ключ на кількох замках, попрактикувався відчиняти двері безшумно. Потім посунув крісло до відчинених дверей, запалив сигарету і, дивлячись у морську далечінь, подумав, як подати свій вчинок Голдфінгеру, коли дійде до пояснень.

О третій п'ятнадцять Бонд підвівся, вийшов на балкон і крадькома подивився вниз на дві маленькі фігури за зеленим квадратом сукна. Повернувшись до кімнати, ще раз перевірів освітленість експонетром. Показник не змінився. Бонд одягнув темно-синій літній камвольний піджак, поправив краватку, начепив на шию «Лейку», востаннє оглянув номер і попрямував до ліфта. Спустившись у фое, трохи повизирався на вітрини крамничок, а коли ліфт знову пішов нагору, підійшов до сходів і, не поспішаючи, піднявся на другий поверх. Його геометрія нічим не відрізнялася від дванадцятого, і номер двохсотий був саме там, де Бонд очікував.

У коридорі — ні душі. Джеймс витягнув ключ, безшумно відчинив замок і зачинив двері за собою. У невеличкому передпокої на вішалці висіли плащ, легке пальто з верблюжої шерсті та світло-сірий фетровий капелюх. Бонд, тримаючи фотоапарат у правій руці, підніс його до очей і спробував двері до вітальні. Вони не були замкнуті. Бонд тихенько натиснув на ручку й відчинив їх.

Перш ніж побачити те, що він сподівався побачити, Бонд почув голос. Низький, приємний дівочий голос із британським акцентом, який казав:

— Він витягнув п'ятірку та четвірку. Тепер має повну канасту з п'ятірок із двома двійками. Зносить четвірку. Має одиночні короля,

валетів, дев'ятки, сімки.

Бонд прослизнув у кімнату.

На двох подушках, покладених на стіл, відтягнутий від балконних дверей на ярд, сиділа дівчина. Подушки їй були потрібні, щоби досягти певної висоти. Панувала полуденна спека, і дівчина була гола, за винятком чорного ліфчика та чорних шовкових трусиків. Вона сиділа й від нудьги гойдала ногами. Щойно закінчила робити манікюр на лівій руці й тепер, відставивши руку, прискіпливо оглядала результати своєї праці. Потім піднесла руку до рота і подула на нігті. Правою рукою встромила пензлик у пляшечку з лаком, що стояла на столі поруч. На підлозі між засмаглими ногами дівчини стояв триніжник із закріпленим на рівні очей потужним морським біноклем. До триніжки був прикручений мікрофон, дріт від якого спадав під стіл до ящика завбільшки як портативний магнітофон. Від ящика до блискучої антени, приставленої до стіни, тягнулись інші дроти.

Трусики натягнулися, коли дівчина нахилилась, аби поглянути в бінокль:

— Узяв даму з королем. Тепер має комбінацію на дамах. Може зробити іншу на королях із джокером. Зносить сімку, — дівчина вимкнула мікрофон.

Поки вона дивилась у бінокль, Бонд пройшов через вітальню майже впритул до столика. Поруч стояв стілець, на який Джеймс уместився, благаючи бога, щоб той не скрипнув. Тепер з висоти він міг охопити всю сцену цілком. Приклав око до видошукача — так, усе влізло — голова дівчини і бінокль з мікрофоном на триніжці, а за двадцять ярдів унизу — двоє чоловіків за гральним столиком, Дюпон тримає карти в руці. Навіть простим оком Бонд міг розгледіти червону та чорну масті. Він натиснув на спуск.

Яскравий спалах, що засліпив очі, змусив дівчину скрикнути. Вона різко крутнулася на столі.

Бонд зістрибнув зі стільця і ввічливо привітався:

— Добрий день.

— Хто ви такий? Що вам потрібно? — дівчина піднесла руку до рота, очі розширилися від жаху.

— Я вже отримав усе, що треба. Не переймайтеся, все закінчилося. До речі, мене звати Бонд, Джеймс Бонд.

Бонд обережно поклав фотоапарат на стілець і підійшов так, щоби краще розгледіти дівчину. Вона була красунею: світло-біляве волосся, не за модою довге, хвилями спадало на плечі, очі — глибока блакить, шкіра з легкою засмагою, повні губи, які за інших умов складались у чарівну посмішку.

Віднявши долоню від рота, дівчина встала. Висока, приблизно п'ять футів десять дюймів, руки та ноги міцні, як у плавчині, груди зухвало випирають під чорним шовком ліфчика.

Страх трохи відпустив її.

— Що ви збираєтесь робити? — спитала вона низьким голосом.

— Із вами — нічого. Хочу трохи подразнити Голдфінгера. Будьте гарною дівчиною, посуньтесь і дайте мені позирнути.

Зайнявши місце дівчини, Бонд припав до окулярів. Гра тривала, немов нічого не сталося. Голдфінгер не виказував стурбованості з приводу розриву зв'язку.

— Його не турбує те, що не отримує підказок? Він не припинить грати?

— Таке траплялось і раніше, коли вискакував штекер чи ще щось. Він чекає, коли зв'язок поновиться.

Бонд посміхнувся дівчині.

— Що ж, тоді хай попітніє. Візьміть сигарету і розслабтеся, — він простягнув їй пачку «Честерфілду». Вона взяла одну. — Вам усе одно треба намалювати нігті на правій руці.

На обличчі дівчини промайнула посмішка.

— Ви давно тут? Мало не до смерті налякали мене...

— Та так, не дуже. Вибачте за те, що налякав. Зате ваш Голдфінгер тримає бідного містера Дюпона у стресі цілий тиждень.

— Це правда, — задумливо відгукнулася дівчина. — Гадаю, це підло з його боку. Але ж Дюпон багатий, чи не так?

— Так. Через Дюпона я не дуже переймаюся, але ж Голдфінгер міг вибрати жертвою того, для кого такі гроші багато чого значать. Та й він сам мільйонер. Навіщо він це робить? Адже купується у грошах.

Обличчя дівчини пожвавішало.

— Знаю. Сама його не розумію. У нього просто манія якась — робити гроші на усьому. Він просто не може вгамуватись. Я його якось запитала, то він відповів, що тільки ідіот відмовляється від грошей,

коли є шанс. Сам він робить усе, щоб той шанс отримати. Коли вмовляв мене зайнятися цим, — вона махнула сигаретою в бік бінокля, — я спитала, навіщо наражати себе на такий ризик, а він відповів, що, мовляв, урок другий — коли шанс виникає, треба його посилити.

— Що ж, Голдфінгеру пощастило, що я не працюю на бюро Пінкертонна чи в поліції Маямі, — мовив Бонд.

Дівчина знизала плечима.

— Не хвилюйтеся за нього. Він би просто купив вас із тельбухами. Йому під силу купити будь-кого. Ніхто не може встояти перед золотом.

— Що ви маєте на увазі?

— Він завжди тягає зі собою золота на мільйон доларів, — байдужливо відповіла дівчина, — коли не треба проходити митницю. Коли треба — надягає пояс із золотими монетами. В інших випадках — провозить золото у тонких пластинах на дні й по боках валіз. Насправді то — золоті сундуки, обшиті шкірою.

— У такому разі вони мають важити тонну.

— Він завжди подорожує автомобілем із посиленими ресорами. І його шофер — кремезний чоловік. Він тягає ті валізи. Нікого іншого Голдфінгер до них не допускає.

— Але навіщо возити зі собою стільки золота?

— На всяк-про всяк. Він вважає, що за золото може купити собі будь-що. Просто схибнувся на тому золоті, як інші схибнуті на діамантах, поштових марках, чи, — дівчина посміхнулася, — на жінках.

— А на вас він теж схибнувся? — Бонд посміхнувся у відповідь.

Дівчина зашарілася й обурено відповіла:

— Та ні за що! — потім помірковано додала: — Ви, звісно, можете так думати. Але насправді нічого такого. Тобто, гадаю, йому подобається, коли люди вважають нас... парою, що це кохання... і все таке... ну, самі розумієте. Голдфінгер не дуже привабливий як чоловік, і я думаю, що для нього це питання самолюбства чи чогось подібного.

— Розумію. Тобто ви свого роду секретарка?

— Радше компаньйонка, — виправила його дівчина. — Мені не треба друкувати чи ще щось. — Вона раптом прикрила рот долонею. — Боже, мені не слід усе це вам розповідати! Ви Голдфінгеру не розкажете? Він

мене вижене. — В її очі повернувся жах. — Або навіть гірше. Навіть не знаю, що він зі мною зробить. Не знаю, чого від нього можна очікувати.

— Звісно, не розповім! Але не розумію, в чому тут ваш інтерес? Навіщо воно вам?

— Сто фунтів за тиждень на дорозі не валяються, — кисло відповіла дівчина, обводячи рукою кімнату. —

Я відкладаю гроші. Коли зберу достатньо, — піду від нього.

Бонд сумнівався, що Голдфінгер дозволить їй так просто піти. Чи не забагато вона знає? Джеймс окинув поглядом її привабливе обличчя, розкішне тіло. Вона не усвідомлює цього, але через гроші потрапила в дуже неприємну ситуацію.

Дівчина помітно нервувалася. Нарешті збентежено мовила:

— Боюсь, я не належним чином вдягнена. Можна мені щось накинути?

Бонд не знав, чи може він їй довіряти. Адже не він платив їй сотню фунтів на тиждень. Тому легковажно сказав:

— Виглядаєте ви чудово. Не менш респектабельно, ніж ті люди довкола басейну. До речі, — він потягнувся, — пора розвести багаття під нашим другом Голдфінгером.

Упродовж розмови Бонд час од часу поглядав за грою, яка, здавалося, протікала нормально. Джеймс іще раз нахилився до окулярів. Тепер Дюпон виглядав зовсім по-іншому, його жести стали експансивними, а рожеве лице, яке через бінокль Бонд бачив у профіль, пожвавішало. Саме цього моменту він виклав на стіл купу карт — чиста канаста на королях. Бонд трохи підняв бінокль — вираз великого цегляно-червоного обличчя Голдфінгера залишався незворушним і байдужим. Голдфінгер терпляче чекав моменту, коли шанси знову стануть на його користь. Поки Бонд спостерігав, він поправив слуховий апарат, щільніше встромивши динамік у вуха, готовий до прийому підказок.

Бонд відійшов від триноги.

— Хитромудрий апаратик, — похвалив. — На якій частоті передає?

— Він говорив, але я не запам'ятала, — дівчина прикрила очі, пригадуючи. — Сто сімдесят чогось там. Якихось мега...

— Мегагерц. Може бути, але дивно, що у ваші перемовини не втручаються таксисти чи поліція. Напевне, дуже тонкий струмінь, —

Бонд посміхнувся. — Гарзд, значить, усе налаштовано? То пора вибити ґрунт у нього з-під ніг.

Дівчина рвучко підвелась і схопила Бонда за рукав. На її середньому пальці блищало Кладдахське кільце⁴² — дві золоті руки, що стискають серце.

— Це точно потрібно? — спитала вона зі сльозами в голосі. — Може, залишити все, як є? Я не уявляю, що він зі мною зробить. Благаю! — Дівчина запнулася, почервоніла. — До того ж, ви мені подобаєтесь. Я сто років не зустрічала таких чоловіків. Може, зостанетеся тут на довше? — Вона опустила голову. — Якщо залишите його у спокої, — вона заторохкотіла, — я зроблю усе, що забажаєте.

Бонд усміхнувся, відчепив руку дівчини від піджака і стиснув її. — Вибач. Мені за цю роботу вже заплатили, — мовив рівним голосом, — і я мушу довести її до кінця. До того ж у мене самого руки сверблять. Настав час поставити містера Голдфінгера на місце. Готова?

Не чекаючи на відповідь, Джеймс нахилився до бінокля, спрямованого на Голдфінгера, і прочистив горло. Пильно спостерігаючи за обличчям опонента, взяв у руку мікрофон і натиснув кнопку.

Напевне, в слуховому апараті почувся статичний шум, бо, хоча вираз обличчя Голдфінгера і не змінився, він повільно здійняв голову до неба, потім опустив, немов на знак подяки.

Бонд заговорив у мікрофон спокійно, але загрозливо.

— Слухайте сюди, Голдфінгере, — він зробив паузу, спостерігаючи за реакцією. Голдфінгер не подав виду, але трохи схилив голову, немов прислухаючись. Уважно дивився в карти, руки не тремтіли. — Говорить Джеймс Бонд. Пригадуєте мене? Гра закінчилася, пора заплатити за рахунками. У мене є фотографія, на якій зображена уся сцена — блондинка, бінокль на тринозі, мікрофон, а також ви зі своїм слуховим апаратом. Ця світлина не потрапить ані до ФБР, ані до Скотланд-Ярду, якщо ви ретельно виконаєте те, що я скажу. Кивніть, якщо зрозуміли.

Обличчя залишалось непохитним. Дуже повільно величезна голова схилилася вперед, потім випрямилася.

— Покладіть карти на стіл сорочкою вниз.

Руки опустилася, карти впали на стіл.

— Дістаньте чекову книжку і випишіть чек на п'ятдесят тисяч доларів — тридцять п'ять тисяч, які ви відібрали у містера Дюпона, десять — мій гонорар, а останні п'ять — за те, що ви згаяли безцінний час містера Дюпона.

Бонд простежив за точним виконанням розпорядження і перевів погляд на Дюпона, який нахилився вперед та роззявив рота.

Голдфінгер повільно відірвав чек і підписав його на звороті.

— Добре. Тепер зробіть виконавчий напис на корінці чекової книжки, щоб усе збіглося. Забронюйте мені купе на «Срібний метеор»⁴³ до Нью-Йорка на вечір. Подбайте про пляшку вінтажного шампанського у льоду в купе й тарілку сандвічів з кав'яром. Кав'яр має бути найкращого сорту. Тримайтеся від мене подалі, жодних фокусів. Фотографія буде відправлена поштою з детальним описом події, а також інструкціями розпечатати конверт, якщо я на завтра не з'явлюсь у Нью-Йорку в повному здоров'ї. Кивніть, якщо зрозуміли.

І знову величезна голова схилилася вперед. По високому, без жодної зморшки чолі котилися краплі поту.

— Добре. Тепер передайте чек містерові Дюпону і скажіть: «Прошу мені пробачити, я весь час вас обдурював». Потім можете йти.

Бонд бачив, як Голдфінгер поклав чек перед Дюпоном та щось сказав. Зовнішньо він залишався абсолютно спокійним, навіть розслабленим. Це було лише питання грошей. Він заплатив відкупного.

— Ще одне, Голдфінгере, ми не закінчили, — Бонд поглянув на дівчину, яка дивилася на нього очима, повними жаху. А ще він прочитав у них тугу та смиренність перед неминучим. — Як вас звати? — запитав її.

— Джілл Мастертон.

Голдфінгер підвівся, збираючись піти.

— Стоп! — гаркнув Джеймс.

Голдфінгер завмер, підняв голову і дивився на балкон. Очі були широко розплющені, як коли вони зустрілися вперше. Пронизливий погляд, немов рентгенівські промені, здавалося, дістався лінз бінокля, пройшов крізь них та через очі Джеймса аж до самого мозку. Погляд Голдфінгера ніби промовив: «Я цього не забуду, містере Бонд».

— Ледь не забув, — незворушно мовив Бонд. — Останнє. Я беру заручника на час поїздки до Нью-Йорка. Міс Мастертон. Простежте, щоб вона добралася до поїзда. О, і нам знадобиться салон-купе⁴⁴ замість звичайного купе. Це все.

НІЧНЕ ЧЕРГУВАННЯ

Минув тиждень. Бонд стояв біля відчиненого вікна на сьомому поверсі будинку в Ридженс-парку — штаб-квартири Секретної служби. Сплячий Лондон розкинувся під його ногами, підсвітлений повним місяцем, який проглядав крізь хмари, що нагадували косяк оселедців. Біг-Бен пробив третю ніч. У напівтемряві кімнати задзвонив телефон. Бонд, відвернувшись од вікна, ступив до стола, на якому лампа під зеленим абажуром освітлювала ряд з чотирьох телефонних апаратів, і зняв слухавку.

— Черговий офіцер, слухаю вас.

— Викликає відділ «Г», сер.

— З'єднайте.

У слухавці почулися гудіння і статичні перешкоди, звичайні при поганому радіозв'язку з Гонконгом. Чому над Китаєм завжди сонячна активність? Співучий голос запитав:

— «Юніверсал Експорт»?

— Так.

Інший, низький голос у Лондоні мовив:

— Гонконг на дроті. Говоріть, будь ласка.

— Звільніть лінію! — роздратовано гаркнув Бонд.

— Ви на зв'язку, — мовив співучий голос. — Будь ласка, говоріть.

— Алло! Алло! Це «Юніверсал Експорт»?

— Так.

— Говорить Діксон. Чуєте мене?

— Чую.

— Це щодо телеграми про вантаж манго. Фруктів. Ви в курсі?

— Так. Ми її отримали, — Бонд посунув до себе досьє. Він розумів, про що йдеться. Відділ «Г» подав запит на магнітні міни, які вони збиралися поставити на три шпигунські китайські джонки з Макао,

котрі перехоплювали британські суховантажі й обшукували їх, щоб виявити біженців з комуністичного Китаю.

— Треба оплатити вантаж до десятого.

Це могло означати, що джонки або відпливають, або охорону на них після цієї дати подвоять, або будь-яку іншу екстрену ситуацію.

— Зрозуміло, — коротко відповів Бонд.

— Дякую. Кінець зв'язку.

— До побачення, — Бонд поклав слухавку телефона, підняв іншу — зеленого, набрав відділ «Q» і поговорив із черговим. Усе мало скластися. Борт ВОАС «Британія» вилітав зранку. Відділ «Q» подбає про те, щоб ящик завантажили вчасно.

Джеймс відкинувся на стільці, витягнув сигарету і закурив. Він уявив невеличкий, задушливий офіс недалеко від порту Гонконгу, білу сорочку з плямами поту на спині номера двісті-сімдесят-дев'ятого, якого добре знав і який щойно назвався Діксоном. Зараз двісті-сімдесят-дев'ятий, мабуть, каже своєму помічникові: «Все гаразд. Лондон дає добро. Давай ще раз пройдемося по графіку». — Бонд посміхнувся. Їм не позаздриш. Сам він ніколи не любив мати справу з китайцями — надто їх багато. Відділ «Г», здається, розворушив осине гніздо, і М., напевне, вирішив продемонструвати опонентам, що Секретна служба в Гонконзі ще чогось варта.

Коли три дні тому М. повідомив, що вніс його прізвище до списку нічних чергових, Бонду ця ідея не сподобалася. Він спробував відкараскатися на підставі, що, мовляв, не знайомий із протоколом роботи закордонних відділів, що така робота надто відповідальна для людини, яка останні шість років прослужила у відділі подвійних нулів, і що він, мовляв, геть забув, як ті закордонні відділки працюють.

— Нічого, скоро наздоженете, — М. був неблаганним. — Якщо виникнуть проблеми, завжди можна буде звернутися до чергових офіцерів, або до начканца, чи до мене, врешті-решт. (Бонда потішила думка, як він піднімає з ліжка М. через те, що їхній агент у Каїрі чи Токіо вскочив у халепу). Коротше, рішення прийняте.

Я хочу, щоб усі мої старші офіцери освоїли ці навички. — М. окинув Бонда холодним поглядом. — До речі, нуль-нуль сьомий, на днях у мене були люди з казначейства. Вони вважають, що підрозділ подвійних нулів, так би мовити, надлишковий. Також переконані, що

цей підрозділ не відповідає духові часу. Я навіть не сперечався з ними, — голос М. пом'якшав, — просто сказав, що вони помиляються. — (Бонд уявив цю картину). — Однак додаткові функції вам не зашкодять, оскільки ви вже у Лондоні. Принаймні не заіржавієте.

І Бонд не пожалкував. Він відчергував половину першого тижня, і поки що усі питання можна було вирішити за допомогою здорового глузду або передати їх іншим підрозділам. Йому подобалося перебувати у затишній атмосфері нічної кімнати, бути в курсі усіх секретів, а ще час од часу чарівні дівчата приносили з буфету каву та бутерброди.

Першої ж ночі буфетниця принесла йому чай. Бонд суворо подивився на неї і сказав:

— Я чаю не п'ю. Терпіти його не можу. Це — мул. Скажу більше: саме через нього і впала Британська імперія. Якщо ваша ласка, то принесіть мені каву.

Дівчина захихикала і помчала до буфету переказати висловлювання Бонда дівчатам. Відтоді йому приносили лише каву, а висловлювання «горнятко мулу» прижилося в Конторі.

Другою причиною, через яку Джеймс полюбив нічні зміни, була можливість прискорити роботу над проектом, над яким від працював більше року. Йшлося про посібник з таємних способів самозахисту без зброї. Він навіть придумав назву — «Вижити за будь-яку ціну!» В посібник мало увійти найкраще, що написали з цього приводу провідні секретні служби світу. Бонд нікому не розповідав про свій задум, але сподівався на те, що коли закінчить книжку, М. дозволить додати її до короткого реєстру методичних посібників Секретної служби.

Джеймс замовив з архіву оригінали та їхні переклади. Більшість матеріалів було вилучено у ворожих агентів, деякі — презентували М. братні розвідки, як то УСС⁴⁵, ЦРУ та Другий відділ. Сьогодні на Бонда чекав особливий приз — переклад підручника з простою назвою «Самозахист», виданого для оперативників СМЕРШу, російської організації, що спеціалізувалася на помсті та вбивствах.

Упродовж півночі Бонд прочитав половину другого розділу, назва якої у вільному перекладі звучала як «Захвати та звільнення від захоптів». Він повернувся до книжки і за пів години прочитав «захват

зап'ястя», «взяття у замок руки», «замок передпліччя», «захват голови» та «больові точки на шиї».

Почитавши з пів години, Бонд відсунув рукопис, підвівся та підійшов до вікна. У прямуватій російській прозі відчувалася така нудотна жорстокість, що він знову здригнувся від спау огиди, подібного до того, котрий якихось десять днів тому пережив у аеропорту Маямі. Що з ним коїться?

Може, йому більше не до снаги витримувати стрес? Може, втратив твердість духу або видихнувся? Бонд стояв біля вікна, спостерігаючи, як місяць тьопає по хмарах, тоді знизав плечима і повернувся до столу. Зробив висновок, що ситий по горло варіаціями на тему фізичного насильства, на кшталт психоаналітика, який переборщив із ментальними відхиленнями своїх пацієнтів.

Бонд знову перечитав абзац, що викликав у нього пароксизм огиди: «Зазвичай із п'яною жінкою можна легко впоратись, якщо схопити її за нижню губу великим і вказівним пальцями. Сильно натиснувши та вивернувши губу, можна її змусити йти за вами».

Джеймс хмикнув. Яка непристойна делікатність була в цьому «захваті великим та вказівним пальцями»! Бонд запалив сигарету і задумливо подивився на нитку розжарювання настільної лампи, перемкнувши мозок на інші реалії, жадаючи, щоб зараз надійшов якийсь рапорт чи задзвонив телефон. Це п'ять годин в очікуванні кінця зміни, коли о дев'ятій він має покласти звіт на стіл начканцу чи М., якщо той прийде так рано. Але щось не давало йому спокою та гризло мозок, дещо таке, що він хотів перевірити, коли матиме вільний час. Що саме? Якась асоціація з кимось? Так, звісно, «вказівний палець» — Голдфінгер⁴⁶. Треба перевірити, чи є в архіві щось на цю людину.

Бонд підняв слухавку зеленого телефона і набрав номер архіву.

— Нічого в пам'яті не спливає, сер. Але я перевірю і зателефоную.

Джеймс поклав слухавку.

...Мандрівка поїздом видалася пречудовою. Вони з'їли сандвічі та випили шампанське, а потім, під розмірений перестук коліс та гуркотіння дизеля, довго та пристрасно кохалися на вузькій кушетці. Складалося враження, що дівчина знудилася за фізичною близькістю. Вона ще двічі протягом ночі будила Джеймса й ніжно просила

пестошів, мовчки, просто торкаючись його тіла. Наступного дня Джилл двічі опускала жалюзі на вікнах, брала його за руку і просила «Кохай мене, Джеймсе», мов дитина, яка випрошує солодоці.

У вухах Бонда і досі звучали сріблявий передзвін коліс, гудок локомотива та приглушений галас на станціях, коли коханці лежали поплич, чекаючи поновлення перестуку.

Джилл Мастертон розказала, що Голдфінгер сприйняв поразку байдуже. Він наказав дівчині передати Бонду, що за тиждень збирається до Англії і готовий зустрітися з ним на гольфі у Сандвічі. Жодних погроз чи закидів. Він також сказав, що очікує її повернення наступним поїздом. Джилл відповіла, що повернеться. Бонд умовляв її не робити цього, але дівчина запевнила, що не боїться Голдфінгера. Що він може їй заподіяти? А гарну роботу знайти нелегко.

Джеймс вирішив віддати їй ті десять тисяч, які Дюпон сунув йому в руку, розсипаючись у подяках. Бонд змусив її прийняти гроші:

— Мені вони не потрібні, — пояснив. — Не знаю, що з ними робити. А тобі вони можуть знадобитись, якщо доведеться негайно втікати. На жаль, це не мільйон. А я ніколи не забуду цю ніч і цей день.

Він залишив її на вокзалі, міцно поцілував у губи й пішов. Любов'ю це назвати було важко, але коли Бонд від'їжджав від Пенсильванія-стейшен, на думку спали такі рядки: «Одна любов — як ватра, інша — як іржа, та за всіх чистіша хтивості гра»⁴⁷. Ніхто з них ні про що не жалкував. Чи согрешили вони? Якщо так, то який саме гріх на них? Гріх проти цноти? Бонд посміхнувся. На цей випадок у нього особлива цитата, причому одного святого — святого Августина⁴⁸: «О Боже, дай мені цноту. Але тільки не зараз!» Задзвонив зелений телефон.

— Сер, є три Голдфінгери, але двоє з них — мертві. Третій — зв'язковий росіян у Женеві. У нього перукарня. Засовує повідомлення у праву кишеню піджака, коли чистить клієнта. Втратив ногу під Сталінградом. Ваш клієнт? У мене на нього багато чого є.

— Дякую. Це не він.

— Ми можемо пропустити його через картотеку відділу кримінальних розслідувань. У вас є його фото, сер?

Бонд згадав про плівку в фотокамері, яку навіть не спромігся проявити. Мабуть, швидше скласти фоторобот на «ідентікасті»⁴⁹.

— Ідентікаст зараз вільний?

— Так, сер. І я можу попрацювати на ньому, якщо бажаєте.

— Дякую. Зараз спущуся.

Бонд зателефонував на комутатор і попросив переказати черговим офіцерам інших відділів, де його шукати, а потім ліфтом спустився в архів на першому поверсі.

У величезній будівлі було вночі на диво тихо, але в надрах вирувало життя — працювало хитромудре обладнання, шелестіла вентиляційна система, чулося стрекотіння друкарської машинки за щільно зачиненими дверми однієї кімнати та приглушене буркотіння ефіру за дверима іншої. Бонда не полишало відчуття, що він перебуває на бойовому кораблі, який зайшов у гавань.

Черговий офіцер архіву вже сидів за пультом керування «ідентікастом» у проєкційній кімнаті.

— Сер, можете описати основні риси обличчя? Це допоможе відкинути слайди, що аж ніяк не підходять.

Бонд описав зовнішність Голдфінгера, відкинувся на стільці й дивився на екран.

«Ідентікаст» — машина, що допомагає створити приблизне зображення підозрюваного або будь-якої людини, котру ви перестріли на вулиці чи в поїзді або навіть у рухомому автомобілі. Він базований на принципі так званого «чарівного ліхтаря». Оператор проєктує на екран, наприклад, зображення черепа різних форм та розмірів. Коли вибирають підходящу картинку, її залишають на екрані. Далі дивляться варіанти зачісок, а тоді по черзі додають інші риси — різної форми очі, носи, підборіддя, губи, брови, щоки, вуха. Врешті-решт розрізнена картинка складається в обличчя, наскільки точно його запам'ятав свідок, а потім її фотографують і заносять у картотеку.

Складання надзвичайного обличчя Голдфінгера зайняло деякий час, але в підсумку результат виявився задовільним, хоча і в чорно-білих тонах. Бонд прокоментував засмагу, колір волосся та вираз очей — і справа зроблена.

— Не хотів би я зустрітися з таким персонажем темної ночі, — зауважив хлопець із архіву. — Я передам фоторобот до відділу кримінальних розслідувань, тільки-но вони прийдуть на роботу. Ви отримаєте відповідь до ланчу.

Бонд повернувся на сьомий поверх. На іншому боці земної кулі час наближався до півночі, східні резидентури закривалися. Поки він аналізував надіслані рапорти і заповнив вахтовий журнал, пробила восьма ранку. Бонд зателефонував до буфету і замовив сніданок. Тільки-но він покінчив з ним, як пролунав різкий зумер червоного телефона. М.! Що в біса його принесло за пів години до початку роботи?

— Слухаю, сер.

— Зайдіть до мене, нуль-нуль сьомий. Хочу з вами побалакати, перш ніж ви здасте вахту.

— Слухаюся, сер, — Бонд поклав слухавку, натягнув піджак, пригладив волосся, повідомив на комутатор, куди йде, захопив вахтовий журнал і піднявся ліфтом на восьмий поверх. Ані його ненаглядної міс Маніпенні, ні начканца на місці ще не було. Бонд постукав у двері М. та ввійшов.

— Сідайте, нуль-нуль сьомий, — М. був зайнятий розкурюванням люльки. Вкрите зморшками обличчя старого моряка, бездоганно накрохмалений комірець його білої сорочки та нещільно зав'язана краватка-метелик у цяточку — все виглядало напрочуд свіжим і бадьорим. Бонд гостро відчув чорну щетину на власному підборідді та пом'ятий вигляд як шкіри, так і одягу. Він зосередився.

— Ніч минула спокійно? — М. нарешті вдалося розпалити люльку. Його пронизливі, ясні очі уважно дивилися на Бонда.

— Досить спокійно, сер. Станція «Г»...

М. припідняв ліву руку на кілька дюймів.

— Це не важливо. Я про все дізнаюся із журналу. Давайте його сюди.

Бонд передав папку з грифом «цілком таємно».

М. відклав її вбік і обдарував Джеймса сардонічною, що траплялося дуже рідко, посмішкою.

— Ситуація змінилася, нуль-нуль сьомий. Я знімаю вас із нічних чергувань.

Бонд силувано посміхнувся у відповідь. Відчув, як прискорився пульс. Так часто бувало, коли він потрапляв до цього кабінету. М. явно щось підготував для нього.

— А я тільки-но почав входити у курс справ, сер, — відізався Джеймс.

— От і добре. У вас буде купа можливостей зайнятися цим пізніше. Заварюється якась каша. Дивна річ. Не зовсім по нашій лінії, за винятком однієї маленької деталі, — М. так махнув люлькою вбік, немов хотів її викинути, — а може, це і не маленька деталь.

Бонд вирівнявся у кріслі, але промовчав, чекаючи на продовження.

— Учора я вечеряв з головою правління Англійського банку. Від нього завжди дізнаєшся щось новеньке. Принаймні для себе. Учора темою було золото, точніше, його темна сторона. Контрабанда, підробка та все інше. Навіть не підозрював, що в Банку Англії так добре розуміються на пройдисвітах. Мабуть, захист нашої валюти насправді є їхнім завданням, — М. запитально підняв брови. — Знаєте щось про золото?

— Ні, сер.

— Що ж, скоро станете експертом. На четверту вам у Банку призначена зустріч з полковником Смітерсом. Достатньо часу, щоб виспатись?

— Так, сер.

— Добре. Той Смітерс завідує дослідницьким департаментом в Банку Англії. З того, що сказав мені голова правління, я зрозумів, що їхній «дослідницький департамент» — насправді така собі шпигунська мережа. Вперше чую, що у них така є. Це зайвий раз свідчить про її, так би мовити, герметичність. Коротше, Смітерс зі своєю командою тримає руку на пульсі фінансового світу та відстежує усі махінації стосовно фунта, золотого запасу й усе таке інше. Недавно вони вивели на чисту воду шайку італійців, які підробляли соверени⁵⁰, причому карбували їх із справжнього золота з належним числом каратів, усе як слід. Але, як виявилось, соверен чи наполеондор⁵¹ коштують значно більше, ніж вартість золота у них. Не питайте мене, чому так. Смітерс пояснить, якщо вам цікаво.

Так ось, банк спустив на них цілу зграю адвокатів, оскільки з технічного боку то не є кримінальна річ, — і, хоча вони програли справу в італійських судах, проте прищучили злодіїв у Швейцарії. Можливо, ви про це читали. Потім була ще одна справа з доларовими авуарами в Бейруті, що наробила багато галасу. Я сам до кінця не розумію, в чому там суть. Виникла якась проточина у паркані, який ми звели довкола фунта. Головаті хлопці з Сіті її знайшли. Одним словом,

робота Смітерса і полягає в тому, щоб виявляти такі пробоїни. А причина, з якої голова банку звернувся до мене, ось яка: впродовж кількох років, а почалося це майже після війни, з Англії щезають величезні обсяги золота. Смітерс йому цим усі вуха протуркав. Усі його висновки базовані на дедукції та інтуїції. Смітерс визнає, що конкретних фактів не має, але голова Банку настільки пройнявся його доводами, що отримав дозвіл прем'єра звернутися до нас. — М. помовчав, потім запитально подивився на Бонда. — Ніколи не замислювалися, хто найбагатші люди в Англії?

— Ні, сер.

— Гаразд, тоді припустіть. Чи, краще, сформулюємо інакше: хто є найбагатшими англійцями?

Бонд порився у пам'яті. Список багатих людей був довгим, точніше, таких, кого змальовували багатими газети. Але хто з них насправді володіє ліквідними активами чи солідним банківським рахунком? Треба назвати імена, і Джеймс нерішуче проказав:

— Я би назвав Сассуна, потім той судновласник, який тримається в тіні, — е-е... Еллерман. Кажуть, що лорд Коудрей теж дуже багата людина. Звісно, банкіри: Ротшильди, Барінги⁵², Хамброси⁵³. Є ще Вільямсон⁵⁴ з діамантового бізнесу. Певна річ, Оппенгеймер⁵⁵ у Південній Африці. Деякі герцоги і зараз мають купу грошей, — голос Бонда затих.

— Непогано. Зовсім непогано. Але ви, на мою думку, випустили джокера з колоди. Людину, про яку я ніколи не чув, допоки її ім'я мені не назвали. Він — найбагатший з усіх. Це Голдфінгер. Аурік Голдфінгер.

Тут Бонд не втримавсь і розсміявся.

— У чому справа? — роздратовано перепитав М. — Що тут смішного, чорт забирай?

— Вибачте, сер, — Бонд опанував себе. — Правду кажучи, сьогодні півночі я займався тим, що складав його фоторобот на «ідентікасті». — Він поглянув на годинник. — Має бути вже у відділі кримінальних розслідувань. Я попросив прогнати його через систему.

М. розлютився.

— Чорт забирай, що це означає? Припиніть поводитись як клята школярка і поясніть!

— Сер, справа в тому... — стримано почав Бонд.
І розказав усю історію від початку до кінця, нічого не приховуючи.
Обличчя М. прояснилося. Він слухав уважно, нахилившись уперед.
Коли Бонд закінчив, відкинувся у кріслі й мовив:
— Ну, ну... ну... — і, заклавши руки за голову, кілька хвилин вивчав стелю.
Бонд відчув, як його знову розбирає сміх. Цікаво, чи накопає щось путяще ВКР? Голос М. повернув його на землю:
— До речі, а що сталося з тими десятьма тисячами?
— Я віддав їх дівчині, сер.
— Он як! А чому не в «Білий Хрест»?
Фонд «Білого Хреста» був заснований для підтримки родин співробітників Секретної служби — чоловіків та жінок, які загинули при виконанні службових обов'язків.
— Вибачте, сер, — Бонд не був готовий сперечатися з цього приводу.
— Т-так, — хмикнув М., який не поділяв бондівського захоплення жінками. Його вікторіанська душа вважала жінколюбство блюзнірством, але вирішив не загострювати. — Гаразд, нуль-нуль сьомий, — сказав, — на цьому поки що все. Решту дізнаєтеся при зустрічі в банку. Кумедно вийшло з цим Голдфінгером. Дивний чолов'яга. Зустрічав його кілька разів у «Блейдс». Він там грає у бридж, коли приїздить до Англії. А ще він — той, голови якого вимагає Банк Англії. — М. помовчав, поглянув на Бонда через стіл і тихо додав: — А тепер ще й ви.

ЛЕКЦІЯ ПРО ЗОЛОТО

Бонд піднявся сходами, пройшов через бронзовий портал й опинився у просторому холі Банку Англії⁵⁶, в якому розходилася луна. Він роздивився навсібіч. Під ногами блищали золотисті візерунки мозаїки Бориса Анрепа⁵⁷, а далі, за арочними вікнами заввишки двадцять футів, у центральному внутрішньому дворикові зеленіла трава і палахкотіла герань. Ліворуч та праворуч відкривалася велична перспектива стін, обличкованих хоптонвудським⁵⁸ каменем. Але усю

цю розкіш, разом з невиразним запахом кондиціонованого повітря, перебивала важка, гнітюча атмосфера величезного багатства.

Атлетичної статури службовець у бордовому сюртукові підійшов до Бонда:

— Чим можу допомогти, сер?

— Я до полковника Смітерса.

— Ви — командер Бонд? Сюди, будь ласка.

Службовець повернув праворуч і попростував між колонами до бронзових дверей прихованого у глибині холу ліфта, на якому вони піднялися на перший поверх. Так опинилися в довжезному, оздобленому панелями коридорі, який закінчувався високим вікном. Підлога встелена бежевим «вілтоном». Службовець постукав в останні на поверсі дубові двері з вишуканою різьбою, які були значно вищими та елегантнішими за усі, повз яких вони пройшли. За столом сиділа сивоволоса жінка, яка виглядала так, немов у неї принаймні дві вищих освіти і науковий ступінь на додачу. Всі стіни приймальні були заставлені металевими картотечними стелажми. Жінка щось писала у блокноті зі жовтого паперу. Вона посміхнулася зі змовницьким натяком, підняла слухавку і набрала номер:

— Прибув командер Бонд, — жінка поклатла слухавку і встала, — Прошу сюди, — мовила, підійшла до дверей, оббитих зеленим сукном, і притримала їх, пропускаючи Бонда всередину.

Полковник Смітерс піднявся з-за столу і поважно привітався:

— Радий, що прийшли. Сідайте, будь ласка.

Бонд сів.

— Палите? — полковник Смітерс посунув до нього срібляву коробку «Сіньор Сервіс»⁵⁹, а сам почав набивати люльку. Бонд узяв сигарету і запалив.

Полковник Смітерс виглядав саме так, як мала виглядати людина, яку назвали полковником Смітерсом. У нього був вигляд бравого полковника, найімовірніше, штабного, з прилизаною, бездоганно-серйозною зовнішністю, яка сповна відповідала імені. А окуляри в роговій оправі надавали йому вигляду вмілого, в міру відгодованого придворного при королівському дворі.

Бонд відчув, як у куточках кабінету потроху скупчується нудьга і підбадьорливо мовив:

— Ви, мабуть, та сама людина, яка зможе просвітити мене на предмет золота.

— Саме так. Я отримав письмову вказівку від голови банку, і, наскільки розумію, не маю від вас щось приховувати. Сподіваюся, ви розумієте, — полковник Смітерс дивився Бонду через праве плече, — більшість із того, що я вам зараз розповім, є строго конфіденційним. — Він кинув швидкий погляд на Бонда.

Обличчя Джеймса залишалось кам'яним.

Полковник Смітерс замовк, даючи Бонду змогу відчувати урочистість моменту. Потім підняв очі, побачив, що трохи перегнув палицю, і спробував загладити провину.

— Звісно, можна було про це і не казати, оскільки людина вашої кваліфікації...

— Ми всі вважаємо власні секрети найважливішими. Отже, ви праві, що нагадали. Секрети інших завжди виглядають дрібнішими. Але вам нема чого хвилюватися. Цю справу я обговорюватиму лише з моїм начальником і ніким іншим.

— Добре, добре! Приємно чути, як ви правильно усе зрозуміли. В нашому банку зникаєш до таємничості. Гарзд, — полковник Смітерс був радий перейти до суті справи, — отже, поговоримо про золото. Гадаю, це не те, що заповнює ваші думки.

— Думаю, я зможу його розпізнати, коли побачу.

— Уже непогано. По-перше, треба зазначити, що золото є найціннішим і найліквіднішим сировинним товаром у світі. Зі золотом можна приїхати в будь-яке місто світу, та що там місто — в село, й отримати натомість будь-який товар чи послугу. Я правий? — голос полковника Смітерса пожвавішав, очі запалали, він осідлав свого коника. Бонд відкинувся на стільці — він завжди готовий був послухати пояснення спеціаліста, причому в будь-якій царині. — По-друге, — полковник Смітерс тримав люльку напоготові, — золото практично неможливо відстежувати. Соверени не мають серійних номерів. Якщо на золотих злитках і є позначки монетного двору, то їх легко можна зчистити, або врешті-решт злиток можна переплавити на новий. Завдяки цьому практично неможливо ні відстежити місцеперебування золота, ні з'ясувати його походження чи переміщення світом. В Англії ми лише спроможні точно підрахувати

об'єм золота у сховищі нашого банку, сховищах інших банків і на монетному дворі, а також дуже приблизно оцінити обсяг золота в ювелірній торгівлі та ломбардах.

— А чому так важливо знати кількість золота в Англії?

— Бо золото і валюти, що підкріплені золотом⁶⁰, є підґрунтям нашого торгового балансу. Справжню міцність фунта ми, разом з іншими країнами, можемо визначити, лише знаючи кількість валюти, якою забезпечена ця грошова одиниця Англії. Моє головне завдання, містере Бонд, — досі лагідний погляд полковника Смітерса набув несподіваної гостроти, — виявляти будь-який витік золота з нашої країни або ширше — зі стерлінгової зони. І коли я знаходжу такий витік, тобто переміщення золота в якусь країну, де його можна обміняти за кращим курсом, аніж у нас, моє завдання — скерувати «золотий підрозділ» ВКР по сліду золота-утікача і, за можливості, повернути його назад до наших сховищ, перекрити канал витоку й арештувати винуватих. Але проблема полягає в тому, містере Бонд, — полковник Смітерс приречено знизав плечима, — що золото приваблює найбільших, найнахабніших, найвинахідливіших злочинців, яких складно, а часто-густо й неможливо спіймати.

— Може, це лише тимчасове явище? Я маю на увазі дефіцит золота. Адже в Африці його видобувають багато. Хіба недостатньо, щоб забезпечити потреби? Хіба тут не так, як на будь-якому іншому чорному ринку, котрий зникає, тільки-но щезає дефіцит? Як з тим пеніциліном після війни?

— На жаль, це не так, містере Бонд. Ви спрощуєте проблему. Населення земної кулі зростає зі швидкістю п'ять тисяч чотириста осіб на годину. І так щодня. Дуже невеликий відсоток з них володіє хоч якимось золотим запасом, тобто вони не довіряють грошам і ховають золоті соверени, скажімо, в саду або під ліжком. Деякі потребують золота для протезування зубів, інші купують окуляри в золотій оправі, діаманти, обручки. Ці нові споживачі щорічно вимивають з ринку тонни золота. Нові виробництва також потребують золота — у дротах, платах, золотих амальгамах. Золото як метал має унікальні властивості, котрі чи не щодня знаходять нове застосування. Цей метал — яскравий, ковкий, еластичний, надзвичайно стійкий, а також із значно більшою густиною, ніж будь-який інший метал, за винятком

платини. Можливості його використання нескінченні. Але він має дві вади. По-перше, цей метал недостатньо твердий і тому швидко спрацьовується, залишаючись на підкладці наших кишень та на шкірі, й щороку світовий запас золота непомітно зменшується. Як я зазначив, золото має дві вади, — сумно додав полковник Смітерс, — друга, і головніша — це те, що воно є своєрідним талісманом від страху. Саме страх, містере Бонд, вилучає золото з обігу і приховується на чорний день. В історичному проміжкові часу можна сказати, що доволі істотна частина золота, яку викопують в одному куточкові землі, відразу ж заривають у землю в іншому.

Красномовність Смітерса викликала у Бонда посмішку. Він жив золотом, думав про золото, бачив його у снах. Що ж, цікавий предмет, подумав Джеймс, ану ж доведеться приєднатися до когорти його шанувальників. Якось, коли Бонд займався справою контрабанди діамантів, йому довелося набути знань у цій царині й зачаруватися коштовними камінцями.

— Що ще мені необхідно дізнатися, перш ніж ми перейдемо до суті справи? — поцікавився він.

— Якщо я вас не втомив, можемо продовжити. Ви припустили, що у наш час видобуток золота настільки великий, що його має вистачити усім споживачам. На жаль, це не так. Насправді світові запаси золота майже вичерпано. Можливо, ви думаєте, що на землі ще багато нерозвіданих місць, але помиляєтеся. Нині недослідженим залишилося тільки морське дно, де можуть бути поклади золота. Люди в його пошуках вишкрібали поверхню протягом тисячоліть. Величезні скарби були накопичені в Єгипті, Мікенах⁶¹, не кажучи вже про Монтесуму⁶² та інків. Крез⁶³ та Мідас⁶⁴ вичерпали усе золото на території Близького Сходу. Європа також не залишилась осторонь — золото розробляли в долинах Рейну та По, у Малазі й на рівнинах Гренади. Спустошені Кіпр та Балкани. Потім золота лихоманка охопила Індію. Мурашки, які на лапках виносили з-під землі крихітки золота, привели індійців до золотих розсипів. Римляни розробляли родовища Уельсу, Девону та Корнуоллу. За часів Середньовіччя золото знайшли в Мексиці й Перу. Потім настала черга Золотого Берега, який називали Негролендом⁶⁵, згодом — обидвох Америк. Славетні золоті

лихоманки⁶⁶ в Каліфорнії та на Юконі провістили кінець першого сучасного Золотого Віку.

А тим часом в Австралії наспіли Бендіго з Балларатом, росіяни знайшли поклади в басейні ріки Лена й на Уралі, які зробили їх найбільшим золотовиробником світу середини XIX сторіччя. Потім настав другий етап сучасного золотого віку — відкриття Вітватерсранду⁶⁷, чому посприям новий засіб відділення золота від породи за допомогою ціанідів, які замінили ртуть. Нині, з моменту відкриття копалин в Оранжевій Республіці⁶⁸, ми живемо в третьому Золотому Віці, — Смітерс розвів руками. — Тепер золото просто ллється з-під землі. Судіть самі — сукупний видобуток Клондайку, Хоумстеду⁶⁹ та Ельдорадо⁷⁰, які колись вважали ледь не дивами світу, тепер становить лише дво-трирічну продуктивність родовищ Африки! Так, наприклад, у період між 1500 і 1900 роками приблизний світовий видобуток золота становив вісімнадцять тисяч тонн. А з 1900-го донині ми вже видобули сорок одну тисячу тонн! Із такими темпами, містере Бонд, — полковник нахилився вперед, — тільки, будь ласка, не посилайтеся на мене, нічого дивного, якщо за наступні п'ятдесят років ми повністю виснажимо золоті запаси Землі⁷¹.

Бонд, придушений таким потоком інформації з історії золотовидобутку, без особливих зусиль начепив на обличчя таку саму серйозну міну, як у полковника Смітерса.

— Те, що ви мені повідали, насправді вражає. Може, наші справи не такі вже й погані. Ми уже видобуваємо нафту з морського дна. Можливо, одного дня винайдемо спосіб видобувати й золото. Однак повернімося до контрабанди золота.

Задзвонив телефон. Полковник рвучко підняв слухавку:

— Смітерс слухає, — у міру того, як він слухав, обличчя ставало дедалі роздратованішим. — Міс Філбі, я впевнений, що надіслав вам службову записку щодо літніх змагань. Наступний матч — у суботу проти вексельного відділу. — Він послухав. — Якщо місіс Флейк не бажає ставати у ворота, боюсь, їй доведеться вийти з гри. В нас у команді залишилась єдина вакансія. Не всім же бути центрфорвардами... Так, будьте люб'язні. Перекажіть, що я буду щиро вдячний, якщо вона погодиться зіграти хоча б раз. Упевнений, вона

відмінно справиться з призначенням — у неї найпідхожіша статура. Дякую, міс Філбі.

Полковник Смітерс витягнув хустину і витер чоло.

— Вибачте, у нашому банку спорт та добробут співробітників став якимось фетишем. На мене тут щойно повісили жіночу команду з хокею. Немов мені бракує турбот зі щорічним автокросом. Однак... — Смітерс зробив жест рукою, немов відганяючи дрібні подразники, — як ви правильно зауважили, пора перейти до питання контрабанди.

Почнемо з того, що тільки в Англії та стерлінговій зоні це величезний бізнес. У нашому банку, містере Бонд, працюють три тисячі людей персоналу, з яких не менше тисячі припадає на департамент контролю за валютними операціями. Принаймні п'ятсот з них, у тому числі мій невеличкий підрозділ, задіяні у виявленні незаконного переміщення валюти, а також у боротьбі з контрабандою та порушеннями валютного регулювання.

— Багатенько народу, — Бонд порівняв із Секретною службою, весь штат якої становив дві тисячі осіб. —

А ви можете навести приклади контрабанди золота? Не розумію, в чому тут суть.

— Гаразд, — полковник Смітерс заговорив тихим голосом натомленого державною службою чиновника. То був голос спеціаліста правоохоронної системи, який розумівся у всіх хитросплетіннях предмета, а також у кількох прилеглих царинах. Бонд добре знав цей голос — голос держслужбовця вищого рангу. Незважаючи на його прозаїчність, Джеймс почав симпатизувати Смітерсу. — Гаразд, припустимо, у вашій кишені є золотий злиток завбільшки як дві пачки «Плеєрс» і вагою п'ять із чвертю фунтів. Поки залишимо збоку питання, звідки ви його взяли — вкрали, успадкували чи ще щось. Хай це буде 24-каратне⁷² золото, тобто чиста тисяча. Отже, згідно із законодавством, ви маєте продати цей злиток Банку Англії за фіксованою ціною дванадцять фунтів десять шилінгів за унцію⁷³, тобто ви отримуєте приблизно тисячу фунтів за злиток. Але ненажерливість не дає вам спокою. В Індії ви маєте приятеля, чи, може, ви у дружніх стосунках з пілотом авіакомпанії або стюардесою, які літають на Далекий Схід. Отже, усе, що потрібно, це — розрізати злиток на тонкі пластини, трохи менші від гральної карти, і ви доволі швидко знайдете

такого умільця, — а потім зашити їх у бавовняний пояс і заплатити вашому приятелю за те, що він його почепить на себе. Ви легко зможете дозволити собі викласти за це сотню, бо така робота окупиться. Ваш приятель прилітає у Бомбей і навідується до першого-ліпшого торговця благородними металами на ринку. Він викладе тисячу сімсот фунтів за ваш п'ятифунтовий злиток — і ви насолоджуєтеся життям. Маю зазначити, — полковник Смітерс безтурботно змахнув люлькою, — що це лише сімдесятивідсотковий прибуток. А відразу після війни можна було отримати триста відсотків профіту. Якщо робити пів дюжини подібних операцій щорічно, то донині ви спокійно могли піти у відставку.

— А чому в Індії такі високі ціни? — насправді Бонда це не дуже цікавило, але він підозрював, що М. питає його про таке.

— Довга історія. Двома словами — в Індії, як де-не-де у світі, відчувається нестача золота, особливо в ювелірній промисловості.

— А наскільки великий обсяг таких оборудок?

— Колосальний. Згідно з нашою інформацією Індійське розвідбюро та місцева митниця 1955-го вилучили сорок три тисячі унцій, і я маю величезні сумніви, що це дотягує хоча б до одного відсотка загального обсягу. Золото надходить до Індії з усього світу. Остання витівка, яку вони виграли, — це, пролітаючи літаком з Макао²⁴, скидати золото на парашутах прямо в руки комітетчикам із зустрічі. По тонні за раз. Майже як ми постачали припаси учасникам руху Опору під час війни.

— Зрозуміло. А десь іще можна зробити гендель на моєму злитку?

— Невеличкий навар можна отримати в багатьох країнах. У Швейцарії, наприклад, але там доходи не покривлять витрати. Індія — найкращий варіант.

— Гарзд, картина зрозуміла, — мовив Бонд. — Але в чому ваша конкретна проблема? — Він відкинувся в кріслі й запалив сигарету, з нетерпінням чекаючи почути про містера Ауріка Голдфінгера.

Обличчя полковника Смітерса знову набуло зосередженого, трохи лисячого вигляду.

— У 1937 році одна людина приїхала до Англії. Біженець із Риги²⁵, звати Аурік Голдфінгер. Коли він приїхав, йому було лише двадцять. Розумний хлопець, бо спромігся передбачити, що росіяни невдовзі захоплять його країну. Ювелір та золотих справ майстер, як батько й

дід, котрий працював на Фаберже. Грошей мав, напевне, небагато, проте у нього був той пояс із золотом, про який я вам розповідав. Припускаю, Аурік поцупив його у батька. Отже, невдовзі після натуралізації — а оскільки виглядав він невинно та ще мав корисне ремесло, тож проблем з паперами не виникло — почав скуповувати невеличкі ломбарди, ставив туди своїх людей, платив гарні гроші та міняв вивіски на «Голдфінгер». Згодом перепрофілював ті крамниці, почав продавати дешеві дорогоцінності та купувати вживане золото. Ви їх бачили: «Найкращі ціни на старе золото. Будь-який клієнт для нас особливий». А також слоган, що запам'ятовується: «Купи їй обручку за бабусину каблучку». Голдфінгер досягнув успіху. Для своїх крамничок завжди вибирав місця на межі між бідними і заможними кварталами, ніколи не скуповував крадене та ніколи не мав конфліктів з поліцією. Він оселився в Лондоні й раз на місяць об'їжджав свої крамниці та збирав старе золото. Ювелірка його не цікавила, тому дозволяв своїм керуючим розпоряджатися прикрасами на власний розсуд. — Полковник Смітерс запитально подивився на Бонда. — Ви можете подумати, що ті медальйони та золоті хрестики — дрібнички. Так і є, але коли хазяйнуєш двадцятьма крамничками, кожна з яких дає хоча б з пів дюжини таких дрібничок щотижня, виходить непоганий навар. Однак тут нагрянула війна, і Голдфінгеру, як й іншим ювелірам, довелося декларувати свої золоті запаси. Я переглянув наші старі записи — він заледве нашкріб п'ятдесят унцій на всю мережу — тобто вистачило тільки на те, щоб забезпечити крамниці золотом на обручальні каблучки. Принаймні такі дані у наших архівах. Звісно, він отримав дозвіл залишити це собі. Під час війни перебазувався до однієї верстатобудівної компанії Уельсу — подалі від лінії вогню, але більшість крамничок працювала, як і раніше. Мабуть, зробив непоганий бізнес на американських солдатах, які зазвичай носили в кишені «золотого орла»⁷⁶ або мексиканський сентенаріо⁷⁷ як запас на «чорний» день. Потім настав мир, і Голдфінгер заворушився. Придбав показний будинок у Рікалвері⁷⁸, що біля гирла Темзи. Також прикупив бріксемський траулер⁷⁹ у доброму стані й розкішний «роллс-ройс» моделі «Срібна примара»⁸⁰ — броньований лімузин, побудований для якогось латиноамериканського президента, котрого порішили раніше, ніж він устиг отримати той автомобіль. Голдфінгер відкрив невеличке

ливарне підприємство — «Танет Аллой Рісерч» неподалік від маєтку і найняв німецького металурга — військовополоненого, який відмовився повертатися в Німеччину, а також дюжину корейців-портових вантажників, яких знайшов у Ліверпулі. Вони не знали ні слова жодною цивілізованою мовою, отже, ризику витоку інформації не було. Протягом наступних десяти років нам відомо про його діяльність лише те, що він раз на рік здійснював вояж на своєму траулері до Індії, а також кілька поїздок лімузином до Швейцарії. Відкрив філію власної ливарні поблизу Женеви. Ломбарди продовжували працювати, але він більше не об'їжджав їх, а доручив це одному корейцю, якого навчив водінню. Отже, можливо, містер Голдфінгер і не найчесніша людина, але він поводиться абсолютно лояльно і не має проблем із законом, а враховуючи куди кричущіші проблеми в країні, ніхто на нього досі не звертав уваги.

Полковник Смітерс перервав оповідь і знічено поглянув на Бонда.

— Я вас не втомив? Просто хотів дати вам повну картину того, що це за людина — врівноважена, обережна, законослухняна, а також енергійна та цілеспрямована, тобто має ті якості, які високо цінують. Ми нічого про нього не чули, доки його не спіткав нещасний випадок. Улітку 1954 траулер Голдфінгера, повертаючись з Індії, сів на мілину Гудвіна⁸¹, і він продав рештки судна Дуврській рятувальній компанії. Коли ті почали демонтувати траулер і нарешті дісталися трюму, то в деревині знайшли якесь коричневе порошно, походження котрого не змогли встановити. Вони надіслали його для аналізу місцевому хімікові й були страшенно здивовані, коли той встановив, що це золото. Не втомлюватиму вас формулами, але золото можна розчинити в суміші соляної і азотної кислот, а потім за допомогою відновників — сірчистого ангідриду чи щавлевої кислоти — осадити метал у вигляді порошку. Цей порошок, своєю чергою, можна перетворити у золоті злитки при нагріванні до тисячі градусів за Цельсієм. Треба контролювати хлорні випарування, а в усьому іншому процес нескладний.

Один з найдопитливіших — а такі завжди є в будь-якій компанії — проговорився про знахідку комусь із митників Дувру, і через деякий час їхній рапорт, пройшовши через поліцейський відділок та ВКР, разом з копіями митних декларацій Голдфінгера, потрапив на мій стіл.

Усі його вантажі були зазначені як основа для виробництва мінерального добрива, що виглядало цілком правдоподібно, оскільки сучасні міндобрива містять не всі хімічні елементи. Пасьянс склався — Голдфінгер очищав старе золото, переробляв його на коричневий порошок і перевозив до Індії під виглядом добривача. Але чи є у нас можливість щось йому пред'явити? Ні-чо-го! Я тишком-нишком підняв його банківський баланс та податкові декларації. Двадцять тисяч на рахунку у відділенні «Барклайз» у Рамсгейті. Прибутковий і акциз акуратно платить щорічно. Цифри демонструють поступовий прогрес обороту компанії з добре налагодженим бізнесом. Ми спорядили двох наших детективів перевірити його фабрику в Рікалвері. «Вибачте, сер, рутинна перевірка відділу технічної експлуатації Міністерства праці. Маємо проконтролювати дотримання умов праці й техніки безпеки».

«Заходьте, заходьте», — Голдфінгер зустрів їх дуже люб'язно. Звісно, його могли попередити — менеджер банку чи ще хтось, але на фабриці займалися виробництвом тільки низькопробних домішок для ювелірної промисловості — пробували додавати у золото нетрадиційні метали, такі як алюміній та олово замість міді, нікелю і паладію, які зазвичай використовують у золотих сплавах. Так, вони знайшли сліди золота, там стояли плавильні печі, спроможні піднімати температуру до тисяч градусів, та інше обладнання, але, як не крути, а Голдфінгер усе ж таки ювелір, і плавильня є його засобом виробництва, тож усе цілком законно. Детективи повернулися збентежені, а наш юридичний відділ вирішив, що коричнева порошокнява на деревині трюму траулера не є достатнім підґрунтям для порушення справи, отже, все закінчилося нічим, за винятком хіба що того, — Смітерс погойдав люлькою, — що я справу не заклав, а почав збирати інформацію про Голдфінгера по всьому банківському світу.

Полковник замовк. Шум Сіті долітав через напіввідчинене вікно майже під стелею. Бонд потайки глянув на годинник — п'ята дня. Смітерс піднявся з крісла, оперся руками на стіл і нахилився вперед.

— Мені знадобилося п'ять років, містере Бонд, аби з'ясувати той факт, що Голдфінгер є найбагатшою людиною Англії в наявних грошах. У депозитних сховищах Цюріха, Нассау, Панами та Нью-Йорка він зберігає золоті злитки на двадцять мільйонів фунтів, і ці злитки,

містере Бонд, вилиті не на монетному дворі. Вони не мають жодних офіційних позначок щодо їхнього походження. Ці злитки містер Голдфінгер виготовив самостійно.

Я спеціально літав до Нассау, щоб подивитися на п'ять мільйонів золотом, яке він там тримає в «Королівському Банку Канади». Дивно, але, напевне, це властиве всім митцям, він не зміг утриматися, щоб не залишити автограф на плодах своєї праці. Потрібен мікроскоп, щоб розгледіти дрібнюсіньку літеру «Z». І все це золото, чи принаймні значна його частина, належить Англії. Банк неспроможний із цим нічого зробити, і тому ми просимо вас, містере Бонд, допомогти притягнути Голдфінгера до відповідальності та повернути золото додому. Ви самі знаєте про валютну кризу та високі банківські ставки. Отже, Англія потребує цього золота — і чим скоріше, тим краще.

РОЗДУМИ В «ДБ-III»⁸²

Бонд пройшов за полковником Смітерсом до ліфта. В очікуванні Бонд виглянув у високе вікно наприкінці коридору. В глибокий колодязь внутрішнього дворика банку, крізь потрійну огорожу із сталевих воріт в'їхала шоколадно-коричневого кольору вантажівка без розпізнавальних позначок. З неї на коротку бинду конвеєра почали вивантажувати квадратні ящики, і вони зникали в надрах банку.

Підійшов Смітерс.

— П'ятірки, — пояснив. — Щойно завезли після друку в Лаутоні.

Під'їхав ліфт, вони увійшли в кабінку. Бонд сказав:

— Нові купюри мені не сподобалися, виглядають, як будь-які інші. Старі були найкращими купюрами у світі.

Вони вийшли у хол, тепер уже порожній та слабо освітлений.

— Змушений з вами погодитися, — відгукнувся полковник Смітерс. — Справа в тому, що підробки Рейхсбанку були неймовірно гарними. Коли росіяни захопили Берлін, серед іншого їм дісталися матриці. Ми звернулися до Народного банку з проханням повернути їх нам, але вони відмовилися. Ми з казначейством дійшли висновку, що ситуація надто загрозлива, і в будь-який момент, коли віжки попадуть Москві під хвіст, вони зможуть атакувати нашу валюту. Тому

ми вирішили розпочати заміну. І хоча нові п'ятірки не такі красиві, як старі, підробити їх набагато важче.

Нічний охоронець відчинив двері. Тред-нідл-стріт була майже порожня, на Сіті опустилася довга ніч. Бонд попрощався з полковником Смітерсом і попрямував до метро. Ніколи раніше він не переймався долею Банку Англії, але, побувавши всередині, дійшов висновку, що Стара Леді з Тред-нідл-стріт⁸³, може, і стара, але зуби у неї на місці.

Бонд мав відрепортувати М. о шостій, що він і зробив. Обличчя М. не виглядало вже таким рожевим та свіжим, яким було зранку. Довгий день виснажив та зморщив старого. Коли Бонд увійшов і зайняв місце в кріслі напроти, то побачив, яких зусиль вартувало М. звільнити голову від проблем, що насіли на нього за день, і повернутися до справи Бонда. М. усівся в кріслі зручніше і потягнувся за люлькою.

— То що нового?

Бонду була добре знайома ця нарочита войовничість, тому він переказав суть проблеми за якихось п'ять хвилин.

Коли закінчив, М. задумливо мовив:

— Гадаю, нам доведеться цим зайнятися. Я ні дідька не розумію в усіх цих валютах, курсовій різниці та подібному, але, здається, це серйозно турбує усіх інших. Завжди вважав, що сила фунта полягає в тому, наскільки завзято ми працюємо, а зовсім не від золота. У німців золота після війни було небагато, але подивіться, чого вони домоглися за десять років. Однак це, напевне, найпростіша відповідь для політиків, хоча, може, найважча. Гарзд, є ідеї, як нам прищучити цього Голдфінгера? Як до нього підібратися? Запропонувати перевірити якесь брудне дільце чи ще щось?

Бонд задумався.

— Сер, я би не став підзлизуватися, пропонувати якісь обладнання чи просити його взяти участь у справі. Він з тих людей, які поважають силу та розум. Я завдав йому прочухана, а у відповідь отримав запрошення зіграти з ним партію у гольф. Може, саме це мені й зробити?

— Чудове гаяння часу для одного з найкращих моїх агентів! — у стомленому голосі М. відчутно проступав сарказм. — Гарзд, валяйте.

Але якщо те, що ви про нього розказали, правда, то вам треба його обіграти. Легенда є?

Бонд знизав плечима.

— Я про це не думав, сер. Може, щось таке: я розмірковую покинути «Юніверсал Експорт», бо не бачу перспектив, і поки підшукую кращий варіант, перебуваю у відпустці. Міркую, а чи не податися до Канади, бо ситий Англією по горло. Щось таке. Але діятиму за обставинами, як карта ляже. Він — не та людина, яку легко обдурити.

— Гарзд. Звітуйте, як будуть розвиватися події. Не вважайте, що мене ця справа не цікавить, — інтонація М. змінилася, вираз очей став командним, вимогливим. — Я зараз повідомлю одну річ, яку вам не сказали у банку. Сталося так, що я також знаю, як виглядають золоті злитки Голдфінгера, бо саме сьогодні тримав один з них в руках — із позначкою «Z». Він вплив у ході операції, яку минулого тижня ми провели у Танжері, коли там в офісі резидента-директора росіян сталася «пожежа». Ви самі читали рапорти. Отже, це вже двадцятий такий злиток, який потрапляє нам у руки з часів війни.

— Але ж танжерський злиток вилучили зі сейфа СМЕРШу.

— Саме так. Я перевірів. Усі інші дев'ятнадцять злитків мали позначки «Z». — М. помовчав, потім додав: — Знаєте, нуль-нуль сьомий, я не здивуюсь, якщо Голдфінгер виявиться не заморським банкіром, а свого роду скарбником СМЕРШу.

Джеймс Бонд промчав у «ДБ-III» останню милю по прямій і по-спортивному перемкнувся на третю, а потім на другу перед коротким підйомом, після якого на нього чекала неминуча «тягнучка» через Рочестер. Призупинений оксамитовими пальцями гальм, як норовистий кінь, котрому натягнули повід, двигун протестуючи вилаявся низьким риком здвоєних вихлопних труб. Бонд знов увімкнув третю, приглушив світло, чемно з'їхав і став у кінець черги, яка повільно просуватиметься — з чверть години, якщо пощастить — через Рочестер та Чатем.

Перемкнувшись на другу, дав двигуну перепочити, а сам потягнувся за широким портсигаром з воронованої сталі, що лежав на сусідньому сидінні, витягнув сигарету «Морланд» і запалив від запальнички на щитку приладів.

Він вибрав автомагістраль А-2 замість А-20 до Сандвіча через бажання оглянути землі Голдфінгера — Рікалвер та меланхолійні занедбані простори в гирлі Темзи, які Голдфінгер вибрав для своєї «парафії». Потім, щоб дістатися Рамстейта і закинути речі до «Ченел пекет», зранку поснідати і виїхати до Сандвіча, мав перетнути острів Танет.

Машину він отримав з резерву Контори. Йому запропонували «астон-мартін» або «ягуар 3.4». Він вибрав «астон». У принципі, будь-яка з цих машин годилася для прикриття — заможного молодого чоловіка авантюрного складу мислення з гарним смаком до красивих та швидких авто. Але «ДБ-III» мав безперечні переваги для його «легенди», а саме — був непоказного сіро-сталевого військового кольору, а також мав деякі особливі приладдя, котрі, у разі необхідності, могли пригодитись.

А саме — перемикачі типу й кольору передніх і задніх фар на випадок погоні або переслідування вночі, підсилені сталеві бампери — передній та задній — на випадок тарана, довгодульний «кольт» сорок п'ятого калібру в таємному відділенні під водійським сидінням, пристрій для стеження під назвою «Гомер», замаскований під радіоприймач, а також купу схованок, які б пошили в дурні будь-якого досвідченого митника.

Бонд побачив отвір у тягнучці й просунувся аж на п'ятдесят ярдів, зайнявши десятиярдову дірку перед родинним автомобілем, у водія якого була сповільнена реакція. Чоловік за кермом, який мав беззаперечний вигляд поганого водія, в капелюсі, натягнутому по самі вуха, люто засигналив. Бонд висунувся у вікно і підняв міцно стиснутий кулак. Сигнал припинився.

Тепер можна поміркувати над версією, що запропонував М. Виглядала вона цілком слушно. Росіяни «славилися» безладдям у розрахунках з персоналом. Їхнім резидентурам вічно бракувало грошей, а агенти скаржилися, що не можуть навіть поїсти нормально. Чи то СМЕРШ був не в змозі вибити валюту з Міністерства держбезпеки, чи то Міністерство держбезпеки не могло вибити гроші з Міністерства фінансів. Але одна й та сама катавасія повторювалася з року в рік — нескінченні фінансові проблеми, що виливались у втрачені можливості, порушені зобов'язання і марнування

дорогоцінного та уразливого ефіру. Отже, цілком логічно задіяти за межами Росії якого-небудь фінансового генія, котрий не тільки постачав би гроші таким центрам, але, як у цьому випадку, генерував дохід, достатній, щоби перебрати фінансування закордонної мережі СМЕРШу без фінансової підтримки з боку Москви. І не тільки. Сам собою Голдфінгер міг завдати відчутного удару валютно-фінансовій системі ворожої держави. Якщо справді так, то це цілковито в дусі СМЕРШу — розробити блискавичний план, котрий бездоганно реалізує видатна людина. Саме це, — міркував Бонд, додаючи газу і залишаючи за собою з пів дюжини машин, що дряпалися вгору перед Чатемом, — може пояснити надмірну пристрасть Голдфінгера мати все більше й більше грошей. Відданість справі, відданість СМЕРШу, а також спокуслива нагорода у вигляді ордена Леніна — стануть достатніми стимулами, щоб підняти чергові десять чи двадцять тисяч, коли, звісно, шанси на його користь або якщо їх можна підсилити. А для справи червоної революції, для встановлення жорстокої дисципліни страху, на якій, власне, і спеціалізувався СМЕРШ, жодна копійка не зайва. Отже, Голдфінгер заробляв не для себе. Він робив гроші, щоб завоювати світ, і ризик бути спійманим за руку, як це здійснив Бонд, анічогісінько для нього не значив. Чому? А чим, власне, загрожувало викриття з боку Банку Англії його незаконних оборудок? Двома роками? Трьома?

На виїзді з Джилінгхема дорожній рух порідшав. Бонд почав набирати швидкість, але потроху, розмірено слідуючи за ходом думок, даючи рукам та ногам змогу діяти автоматично.

Тоді виходить, що в тридцять сьомому саме СМЕРШ закинув Голдфінгера на Захід із поясом, набитим золотом. Він, напевне, виказав особливі здібності, підприємницький талант ще під час навчання в шпигунській школі у Ленінграді. Саме там йому розповіли, що станеться війна, що він має залягти на дно і почати тихенько заробляти гроші. Голдфінгер не мав за жодних обставин бруднити руки, зустрічатися з агентами, посилати чи отримувати повідомлення. Але якийсь протокол мали обумовити. Можливо, оголошення в газетах, що не привернуть увагу, — «Вживаний «воксхолл» 1939 року. Продам за 1000», «Ровер» у бездоганному стані за 2000», «Бентлі» за 5000». І Голдфінгер слухняно залишає відповідний злиток на одну, дві

або п'ять тисяч фунтів у одній з довжезної низки поштових скриньок, які Москва могла організувати ще до його прибуття до Лондона. Певний міст, засохле дерево, примітний валун біля струмка в будь-якій точці Англії — цю скриньку він використовує лише раз і більше ніколи туди не повернеться. А знайти прихований скарб — то вже клопіт Москви. Після війни, коли Голдфінгер почав процвітати, коли він піднявся до рівня значущої постаті, замість мостів з деревами його поштовими скриньками стали депозитарні скрині в банку і камери схову на вокзалах. Але і тут він мав дотримуватися правила — ніколи не користуватися однією скринькою двічі, щоб не наражатися на небезпеку. Нові інструкції Голдфінгер отримував, найімовірніше, раз на рік, під час нібито випадкової зустрічі в парку або через лист у конверті, запхнутий у кишеню під час подорожі в поїзді. Але завжди йшлося про злитки золота — безіменні, невиразні, які неможливо буде відстежити у разі потрапляння в чужі руки — за винятком крихітного «Z», літери, якою через пихатість він позначав свої витвори, на яку майже випадково у ході рутинної перевірки натрапив той нудний сторожовий пес із Банку Англії на ім'я полковник Смітерс.

Тепер Бонд проїздив нескінченними фруктовими плантаціями Февершема. Сонце залишилося позаду, разом із смогом Лондона. Попереду ліворуч виблиснула Темза з інтенсивним рухом — довжезними танкерами, тупорилими торговельними суднами, допотопними голландськими скіфами. Бонд звернув із шосе на Кентербері і рушив просто непристойно шикарною дорогою, що вела крізь бунгалоїдне королівство в землі вічних відпусток — містечка Вітстейбл, Херн-Бей, Берчингтон і Магрейт. Стрілка спідометра похитувалася біля п'ятдесяти, Джеймс легко тримав спортивне кермо і прислухався до рівномірного муркотіння вихлопних труб, збираючи до купи думки, як два дні тому збирав до купи обличчя Голдфінгера на «ідентікасті».

Закидаючи щорічно мільйон-другий у ненаситне черево СМЕРШу, Голдфінгер накопичував резерви і, використовуючи будь-який шанс, примушував працювати на себе, генеруючи ще більший прибуток в очікуванні дня, коли в Кремлі протрублять сурми, і тоді усі ресурси підуть у справу. Але ніхто, крім Москви, за цим процесом не спостерігав, ніхто не підозрював, що товариш Голдфінгер — ювелір,

металург, мешканець Рікалвера й Нассау, поважний член клубів «Блейдс» і «Роял Сент-Маркс» у Сандвічі — є найвидатнішим учасником злочинної змови усіх часів та народів, людиною, яка фінансувала вбивства сотень, а може, й тисяч жертв СМЕРШу в усьому світі. СМЕРШ — «СМЕРть Шпіонам» — знаряддя вбивства з волі Верховної Ради. Тільки М. здогадався, лише Бонд знав. І ось тепер саме Бонд, із примхи фортуни та через збіг обставин, який розпочався внаслідок затримки рейсу на іншому боці земної кулі, має виступити проти цієї людини. Бонд сумно посміхнувся. Як часто у його професійній діяльності мізерний жолудь виростав у могутній дуб, чії гілки затьмарювали сонце! Знову й знову він брався за справу, щоб викорчувати цей поганий поріст. Але чим? Ключкою для гольфу?

Перефарбований небесно-блакитний «форд-популяр»⁸⁴ з величезними жовтими крилами дріботів посередині смуги. Бонд машинально натиснув на клаксон, видавши два делікатних гудки. Жодної реакції — «форд», як і раніше, сунув на швидкості сорок. І навіщо комусь приспичило мчати швидше? «Форд» уперто тримався посередині смуги. Джеймс видав різкий гудок, сподіваючись, що той поступиться, і вдарив по гальмах, оскільки реакції не сталося. Чорт забирай! Ну, звісно, знайома напружена постать, руки вчепились у кермо, неодмінний капелюх, натягнутий по самі вуха, — цього разу неоковирний чорний «котелок». Чорт із ним — ще виразку отримає. Бонд перемкнувся на знижену і презирливо обігнав «форд» з лівого боку. Селюк чортів!

За п'ять миль Джеймс опинився у вишуканому казковому Херн-Беї. Праворуч з Менстона⁸⁵ пролунала сирена, три «супер-сейбри»⁸⁶ зайшли на посадку. Вони промчали низько над головою і зникли за горизонтом, немов пірнули на землю. Бонд прислухався до реву двигунів, коли літаки торкнулися колесами землі, пробігли по смузі в напрямку ангарів. Він дістався розвилки. Дорожній знак вказував ліворуч на Рікалвер, під ним був старовинний дороговказ до місцевої церкви⁸⁷. Джеймс пригальмував, але не зупинився — нема чого зайвий раз світитися. Він повільно рушив далі, роздивляючись навсібіч. Берегова лінія була надто незахищеною, і тримати тут траулер можна було хіба що або на якірній стоянці, або витягнувши на берег. Найімовірніше, Голдфінгер ставив траулер у Рамстейті — там є

невеличкий порт. У ньому митники та поліція переймалися, напевне, переважно контрабандою французького коньяку. Між дорогою та берегом тягнулася густа смуга лісопосадок, промайнули дахи і труба середніх розмірів фабрики з тоненьким струменем диму чи пари. Напевне, це те, що він шукає. Невдовзі довгу під'їзну дорогу перекрила брама. Табличка зі стримано-заборонним написом проголошувала: «ТАНЕТ ЕЛЛОЙЗ» і нижче — «ВХІД ЗАБОРОНЕНО, КРІМ У СПРАВАХ». Виглядало дуже респектабельно. Бонд повільно рушив далі. Дивитися тут більше не було на що, і на першому повороті він повернув праворуч через менстоньке плоскогір'я до Рамсгейта.

Дванадцята дня. Бонд оглянув номер — на двох із ванною — на верхньому поверсі готелю «Ченнел пекет», розпакував багаж і спустився в бар, де замовив горілку з тоніком та дві порції пречудових сандвічів з бужениною, щедро оздоблених гірчицею, потім сів у машину і неспішно вирушив до клубу «Роял Сент-Маркс» у Сандвічі.

Там Бонд зі сумкою для гольфу пройшов через крамницю прямо до майстерні, де Альфред Блекінг перемотував рукоятку на ключці.

— Привіт, Альберте!

Службовець підняв голову, його засмагле, задубіле обличчя розцвіло посмішкою.

— Невже це містер Джеймс до нас завітав! — вони потиснули один одному руки. — Напевне, років п'ятнадцять-двадцять минуло. Що привело вас сюди, сер? Недавно саме мені хтось казав, що ви подалися на дипломатичну службу чи щось таке? Весь час за кордоном. А ось я нікуди не виїжджав. У вас все той же плаский свінг, сер? — Альфред Блекінг з'єднав руки, зображаючи низький, плаский свінг ключкою.

— Боюся, що так, Альфреде. Так і не знайшов часу попрацювати над ним. Як місіс Блекінг та Сесил?

— Бідкатися не буду, сер. Торік Сесил уперше взяв участь у чемпіонаті Кенту. Сподіваюся, він виграє його цього року, якщо, звісно, не сидітиме в крамниці, а частіше виходитиме на поле.

Бонд приставив сумку з ключками до стіни. Приємно було знов опинитись у знайомому середовищі. Нічого не змінилося. В юнацькі роки він грав у «Сент-Маркс» по дві гри на день. Блекінг завжди погрожував узятися за нього по-справжньому. «Трішки практики,

містере Джеймс, і з вас вийде першокласний гравець. Я не жартую. У вас є всі задатки. Ви ж не бажаєте увесь час вештатися на шістці. Треба лише позбутися плаского свінгу та перебороти бажання запулити м'яча куди подалі, коли в цьому нема потреби. У вас підхожий темперамент. Якась парочка років, може, навіть один — і хоч виставляй вас на Аматорський⁸⁸».

Але щось підказувало Бонду, що не гольф стане сенсом його життя, і якщо йому справді подобається ця гра, треба забути про уроки й отримувати від неї насолоду, поки є час. Так, минуло майже двадцять років з моменту його останньої гри на полі «Сент-Маркс». Він ані разу сюди не повертався, навіть коли розплутував ту криваву справу з «Мунрейкером» у Кінгсдауні, лише за десять миль далі узбережжям. Можливо, гору взяли сентиментальні почуття. Після «Сент-Марксу» Бонд частенько грав у гольф по вихідних, коли бував у Англії. Але завжди поблизу Лондона — у Хантеркомбі, Свінлі, Саннінгдейлі, Беркширі. Його гандикап піднявся до дев'ятки, але це була міцна дев'ятка — принаймні мала бути через ігри, які він грав, — десятифунтові Нассау⁸⁹ з міцними веселими молодиками, які палко прагнули виставити парочку подвійних «кюммелів»⁹⁰ після ланчу.

— Є шанс пограти сьогодні, Альфреде?

Службовець виглянув у вікно на автостоянку під високим флагштоком і заперечливо похитав головою.

— Перспектива не дуже, сер. Посеред тижня та ще й цієї пори року охочих у нас небагато.

— А як щодо тебе?

— Вибачте, сер, але у мене клієнт. Один із членів клубу. Граю з ним регулярно, щоденно о другій. А тут ще й Сесил поїхав до «Принсез»⁹¹ — попрактикуватися перед чемпіонатом. От халепа! (Альфред використав значно сильніший евфемізм.) Так не мало статися. А ви надовго приїхали, сер?

— Ненадовго. Але не переймайся. Поганяю м'яча з кедді⁹². До речі, з ким ти граєш?

— З містером Голдфінгером, сер, — засмучено відізався Альфред.

— А, Голдфінгер, знаю такого. Ми з ним зустрічались у Штатах.

— Справді, сер? — вочевидь, Альфредові було важко повірити, що хто-небудь узагалі чув про Голдфінгера.

— Добре грає?

— Так собі. Не вище дев'ятки.

— Має серйозно ставитися до гри, якщо тренується щодня.

— У цілому так і є, сер, — на обличчі Блекінга проступив добре знайомий Бонду вираз, який означав, що він як професійний гравець не дуже високої думки стосовно одного з членів клубу, але, будучи лояльним службовцем, не може розвивати цю тему.

— Ти не змінився, Альфреде, — посміхнувся Бонд. — Інакше кажучи, ти мав на увазі, що ніхто інший з ним грати не бажає. Пам'ятаєш Фаркарсона? Найповільніший гравець у всій Англії. Пригадую, як ти морочився з ним двадцять років тому. Давай, викладай, що не так із тим Голдфінгером?

Блекінг розсміявся.

— Ви теж не змінилися, містере Джеймс. Ви завжди були страшенно спостережливим, — він підійшов ближче і понизив голос: — Справа в тім, сер, що деякі члени клубу вважають: містер Голдфінгер грає нечесно. Підправляє м'яча і все таке інше. — Блекінг узяв ключку, прийняв стійку, поглянув у бік уявної лунки і постукав головою ключки по підлозі, немов звертаючись до уявного м'яча: — Подивимося, чи доб'є цей брессі²³. Як думаєте, кедді? — Альфред Блекінг хмикнув. — Звісно, на той час, коли він нарешті перестає колошматити по землі, м'яч уже піднявся на добрий дюйм, і в лунку його можна закотити носом. — Альфред Блекінг знову натягнув поважну міну й ухильно додав: — Але це все тільки чутки, сер. Сам я нічого подібного не бачив. Спокійний, урівноважений джентльмен. Має будинок у Рікалвері. Раніше приїжджав до нас регулярно, але останні кілька років буває в Англії два-три тижні. Зазвичай телефонує і запитує, чи не бажає з ним хтось пограти, а коли охочих нема, домовляється зі Сесилом чи зі мною. От і сьогодні телефонував. Іноді до нас навідуються сторонні. — Альфред запитально поглянув на Бонда. — А чому б вам не зіграти з ним сьогодні? Безглуздо було б приїхати сюди і не пограти. До того ж ви з ним знайомі. А то, не дай боже, він ще подумає, що я намагаюся його привласнити, а це не так.

— Не кажи дурниць, Альфреде. Тобі треба заробляти на життя. Може, зіграємо утрьох?

— Він не захоче, сер. Каже, що такі ігри надто повільні. І я з ним згодний. Не переймайтеся через мою винагороду, в мене тут у майстерні багато роботи, отже, буду тільки радий нею зайнятися, — Альфред поглянув на годинник. — Він прибуде з хвилини на хвилину. Для вас у мене є кедді. Хокера пам'ятаєте? — Альфред радісно розсміявся. — Так, усе той самий старий добрий Хокер. Він також буде радий побачити вас.

— Добре, Альфреде, дякую, — сказав Бонд. — Мені цікаво подивитись, як той Голдфінгер грає. Давай скажемо, що я заїхав, аби позбавитися дабу²⁴. Давній член клубу. Зазвичай грав тут до війни. До речі, мені потрібний новий «вуд» — номер четвертий. Старий трохи розійшовся на швах. Поводься природно і не кажи, що розмовляв зі мною про нього. Я поки залишусь у майстерні, щоби дати йому змогу зробити вибір самому, не ображаючи мене. Може, він не забажає грати. Домовилися?

— Звісно, містере Джеймс. Покладіться на мене. До речі, ось і його машина. — Блекінг показав на вікно, де за пів милі звідси яскраво-жовтий лімузин якраз повертав зі шосе на доріжку, що вела до клубу. — Кумедна штукенція. Я такі бачив ще в дитинстві.

Бонд стежив, як антикварна «Срібна примара» велично підкотила до клубу. Яка краса! Сонце відбивалося на срібній радіаторній решітці й алюмінієвому капоті під високим перпендикулярним вітровим склом. Релінг для багажу на даху важкого, як карета, лімузина — який здавався таким потворним двадцять років тому, виглядав на диво стильно сьогодні — з полірованої латуні, такої ж, як дві латунні фари «король доріг» фірми «Лукас», котрі гордуvато споглядали на дорогу згори, як і латунний зі широкою, мов у боа-констріктора, пащею старовинний гудок. Увесь автомобіль, за винятком чорного даху та чорної обкантовки кузова, разом з фільонками вікон, був лимонно-жовтим. У Бонда промайнула думка, що, можливо, латиноамериканський президент скопіював його зі славетного жовтого екіпажу, в якому лорд Лонсдейл²⁵ їздив у Дербі²⁶ та Ескот²⁷.

За кермом виднілася фігура водія в кашкеті та піджаку кольору кави з молоком, велике кругле обличчя якого було прикрите чорними захисними водійськими окулярами. Поруч розмістився кремезний чолов'яга у чорному «котелку», щільно натягнутому на голову по самі

вуха. Обидва чоловіки старанно дивилися прямо перед собою. Складалося враження, немов керували вони катафалком.

Машина наблизилася. Здавалося, що шість пар очей — двох чоловіків та лупаті фари автомобіля — витріщалися крізь віконце прямо на Бонда.

Він інстинктивно зробив кілька кроків у глибину майстерні, а усвідомивши, що чинить дурницю, зупинивсь і посміхнувся. Потім узяв чийсь «паттер» і задумливо постукав ним по дерев'яній підлозі.

Частина друга

ЗБІГ

ГРА ПО-КРУПНОМУ

— Добрий вечір, Блекінгу. Все готово? — пролунав владний голос. — Я бачив на стоянці машину. Він, часом, не грати приїхав?

— Я не впевнений, сер. Один давній член нашого клубу приїхав полагодити ключку. Бажаєте, щоб я у нього запитав, сер?

— Хто він? Як його звати?

Бонд зловісно посміхнувся і напружив слух, не бажаючи пропустити жодної інтонації.

— Містер Бонд, сер.

Пауза.

— Бонд? — голос не змінився, в ньому чулася тільки ввічлива зацікавленість. — Я недавно зустрів людину з таким прізвиськом. Як його ім'я?

— Джеймс, сер.

— Саме так, — цього разу пауза стала довшою.

— Він знає, що я тут? — Бонд прямо відчував, як Голдфінгер випустив щупальці, оцінюючи ситуацію.

— Він у майстерні, сер, і, напевне, бачив вашу машину.

Бонд подумав, що Альфред у житті не збрехав ні разу. І не збирається робити цього зараз.

— Слушна думка, — напруження в голосі Голдфінгера спало. Він бажав чогось від Альфреда Блекінга, бажав отримати інформацію. — Як він грає? Який у нього гандикап?

— У юнацькі роки грав пристойно, сер. Як грає зараз — не знаю.

— Хм.

Бонд майже фізично відчував, як Голдфінгер зважує всі «за» та «проти», і був упевнений, що заковтне наживку. Бонд витягнув із сумки ключку і почав натирати її шматочком шелаку. Треба зробити вигляд зайнятого. Скрипнули мостини. Бонд старанно тер ключку, спиною до відчинених дверей.

— Здається, ми з вами зустрічалися... — промовив низький голос із боку дверей.

Бонд швидко поглянув через плече.

— Чорт, ви мене налякали. О... — він відобразив на обличчі напружену роботу мозку, — містер Гольд... Гольдман... Голдфінгер. — Джеймс сподівався, що не переграє, і спитав з відтінком ворожості: — А ви тут звідки?

— Я казав, що граю тут. Пригадуєте? — Голдфінгер проникливо дивився на Бонда широко розплющеними очима — немов просвічував його мозок рентгенівськими променями.

— Не пригадую.

— Хіба міс Мастертон не передала вам моє запрошення?

— Запрошення? Стосовно чого?

— Стосовно пограти у гольф, коли навідаюся до Англії.

— Он як, — відгукнувся Бонд так холодно, наскільки давав змогу звичай. — Зіграємо одного дня.

— Я грав із професійним гравцем. Натомість зіграю з вами, — Голдфінгер просто констатував факт.

У тому, що Голдфінгер попався на гачок, сумніву не було. Тепер треба підсікти.

— Чому б нам не зіграти іншим разом? Я приїхав полагодити ключку. До того ж — я давно не грав. У них, найімовірніше, й кедді нема, — Бонд поведився настільки грубо, наскільки це було припустимо. Він намагався створити враження, що не має жодного наміру грати зараз із Голдфінгером.

— Я теж давненько не грав. (Клятий брехун, — подумав Бонд.) А замовити ключку — це взагалі секундна справа. — Голдфінгер повернувся і крикнув у зал:

— Блекінге, у вас знайдеться кедді для містера Бонда?

— Так, сер.

— От і домовилися.

Бонд стомлено засунув ключку назад у сумку.

— Гаразд, добре, — він придумав, як остаточно спіймати Голдфінгера на гачок, і різко заявив: — Але попереджаю, що граю на гроші. Терпіти не можу ганяти м'яча ні за що ні про що. — Бонду самому сподобався персонаж, якого він зліпив.

Чи не триумфально зблиснули, проте відразу згасли бліді очі Голдфінгера?

— Мені це підходить. Як скажете. Тільки без гандикапу. Здається, ви казали, що у вас дев'ятка?

— Саме так.

— А де саме, дозвольте спитати? — обережно поцікавився Голдфінгер.

— Хантеркомб.

«Дев'ятка» у Бонда була також у Саннінгдейлі. Але він назвав Хантеркомб, бо поле там було простішим, і рейтинг у Хантеркомбі не мав налякати Голдфінгера.

— У мене також дев'ять. Але тут. Отже, гра на рівних. Так?

Бонд знизав плечима.

— Ви сильніші за мене.

— Сумніваюсь. Однак... — Голдфінгеру набридли церемонії, — я скажу вам так. Пам'ятаєте, як ви з мене витягли певну суму грошей у Маямі? Там було десять. Я — азартний гравець, тому в мене буде гарний стимул. Пропоную подвійну ставку — і ми квити.

— Це забагато для мене, — байдужливо відгукнувся Бонд. — Потім, немов подумавши, скільки він може виграти, додав: — Проте з правильним співвідношенням майстерності та впертості можна спробувати. Звісно, ви можете сказати, що це — «легкі гроші», але що робити, коли вони самі пливуть у руки. Гаразд — як прийшли, так і пішли. Домовилися — хай буде десятка.

Голдфінгер повернувся до дверей і з несподіваною м'якістю у голосі мовив:

— Містере Блекінг, ми домовилися. Дякую. Запишіть ваш гонорар на мій рахунок. Шкода, що наша гра сьогодні не відбудеться. І дозвольте компенсувати також вашому кедді.

Альфред Блекінг увійшов до майстерні, взяв сумку з ключками Бонда і дуже пильно подивився на нього.

— Пам'ятайте, що я вам казав, сер, — він примружив одне око. — Про ваш плаский свінг. Не забувайте про нього.

Бонд посміхнувся — у Альфреда були довгі вуха. Може, він і не почув цифру, але зрозумів, що гра намічається велика.

— Дякую, Альфреде. Спробую не забути. І ще — чотири «пенфолди»⁹⁸ — оті, що зі сердечками, а також з дюжину ті⁹⁹. Я повернуся за хвилину.

Вийшовши з приміщення, Бонд пішов до машини. Чоловік у «котелку» драїв ганчір'ям металеві частини «роллс-ройса». Бонд радше відчув, аніж побачив, що той зупинився і спостерігав, як Бонд витягнув з автомобіля сумку на блискавці й повертається до будівлі клубу.

В чоловіка було широке жовте обличчя. Член корейської команди?

Бонд заплатив Хемптону — стюардові — за користування полем і пішов до роздягальні. Як і раніше, тут стояв терпкий запах старого взуття, шкарпеток та останнього літнього поту. Чому, чорт забирай, навіть у найпрестижніших гольф-клубах традиційно дотримуються тих самих гігієнічних стандартів, як у приватних школах вікторіанських часів? Бонд стягнув шкарпетки, натягнув пару старих «саксонів»¹⁰⁰, скинув жовтуватий у чорно-білу цяточку піджак і зодягнув виляну чорну куртку. Сигарети і запальничка на місці. Він готовий.

Бонд повільно вийшов з роздягальні, подумки прокручуючи хід гри. Він навмисне втягнув Голдфінгера у жорстоку гру з високими ставками для того, щоби підтвердити свою цінність у його очах як людини безжалісної, твердої і авантюрної, тобто саме такої, яка мала для Голдфінгера цінність. Бонд уважав, що достатньо було б і стофунтового «нассау», але десять тисяч доларів! Напевне, таких високих ставок в історії турнірів «один на один» і не траплялося, хіба

що на фіналах Американського чемпіонату чи на великих аматорських Іграх у Калькутті, де справжні великі гроші заробляли не гравці, а вболівальники. А може, це особистий рахунок Голдфінгера зазнав непоправних втрат, і йому це не сподобалося? Кортить повернути хоча б частину грошей. А коли Бонд заговорив про гру на гроші, Голдфінгер побачив шанс. Чорт із ним. Одне було зрозумілим: Бонд ні в якому разі не міг дозволити собі програш.

Він повернувся до майстерні й узяв у Альфреда Блекінга м'ячі й ті.

— Ваші ключки у Хоукера, сер.

Бонд пройшов п'ятсот ярдів ідеально підстриженим торф'яним майданчиком до першої мітки. Голдфінгер практикувався на лужку перед лункою. Його кедді стояв поблизу і підкочував м'ячі. Голдфінгер відпрацьовував новий удар — бив «паттером» як молотком у крокеті. Бонда ця картинка підбадьорила. Він не вірив у таку систему та й не бачив сенсу в тренуванні. Його стара добра «Бідова Джейн»¹⁰¹ мала свої зльоти й падіння.

І змінити тут щось йому було не до снаги. До того ж він розумів, що тренувальний грин¹⁰² «Сент-Маркса» жодним чином — ані за швидкістю, ні за фактурою — не нагадує покриття грального поля.

Бонд наздогнав кульгаючу безтурботну постать кедді, який неквапливо йшов, відпрацьовуючи чип¹⁰³ по уявному м'ячу бондівською ключкою.

— Добридень, Хоукере.

— Добридень, сер, — Хоукер простягнув Бонду «бластер» і кинув на землю три не нових м'ячі. Його жваве сардонічне, як у бракон'єра, обличчя скривилось у кривій привітальній посмішці. — Як ся маєте, сер? Удалося пограти в гольф за останні двадцять років? Чи зможете забити їх на дах хатинки стартера? — Ремарка була адресована Бонду, який одного дня перед самою грою поклав два м'ячі прямисінько у вікно хатинки рефері.

— Перевіримо, — Бонд узяв «бластер», зважив його в руці, прикидаючи відстань. Стукотіння по м'ячах на тренувальному грині припинилося. Бонд зробив адресацію, виконав замах, підняв голову й ударив по м'ячу майже під прямим кутом. Він спробував ще раз. Цього разу взяв нижче і вибив майже фут дерену. М'ячик відлетів на десять

ярдів. Бонд повернувся до Хоукера, вираз обличчя якого став ще сардонічнішим.

— Усе в порядку, Хоукере. То було просто для окомилування. Ну, а тепер — для тебе, — він став біля третього м'яча, повільно розмахнувся і зробив різкий удар. М'яч звився на сотню футів, елегантно зависнув і з висоти упав точнісінько на вкритий соломою дах хатинки стартера.

Бонд віддав ключку. В очах Хоукера спалахнув бешкетний вогник. Він промовчав, витягнув «драйвер»¹⁰⁴ і простягнув Джеймсу. Вони удвох пішли до першого ті, розмовляючи про родину Хоукера.

Голдфінгер наздогнав їх, незворушний та флегматичний. Бонд привітався з кедді Голдфінгера — улесливим, балакучим чоловіком на ймення Фоулкс, який йому ніколи не подобався. Бонд побіжно глянув на ключки Голдфінгера — новенький набір «Америкен Бен Хоганс¹⁰⁵» у новеньких шкіряних чохлах клубу «Сент-Маркс». Сумка — з чорної шкіри, прострочена, які любляють американські професіонали, ключки — в індивідуальних гніздах, щоб легше витягати. Трохи претензійне екіпірування, але найкраще.

— Розіграємо? — Голдфінгер витягнув монету.

— Решка.

Випав орел. Голдфінгер витягнув драйвер та розпакував новенький м'яч.

— «Данлоп 65», номер один. Завжди граю тими ж самими м'ячами. А ви якими?

— «Пенфолд», із сердечками.

— Граємо за жорсткими правилами? — Голдфінгер хитро поглянув на Бонда.

— Звісно.

— Гарзд.

Голдфінгер зайшов на ті й підготувався. Він зробив кілька розмірених, пробних замахів. Цей тип замаху був добре відомий Бонду — відпрацьований, механічний, багатократно повторений замах дуже уважного учня, котрий пильно спостерігав за грою, прочитав купу підручників та витратив не менше п'яти тисяч фунтів на

найкращих учителів. Удар мав вийти гарним, результативним, який протримається до кінця гри. Джеймс позаздрив.

Голдфінгер прибрав стійку, зробив замах, відвів головку ключки за спину широкою дугою, не відриваючи очей від м'яча, зап'ястя напружені. Він ударив головкою ключки механічно, без зайвих зусиль — удар припав на м'яч і завершився штучною, як у підручнику, позою. М'яч рівно і пружно пролетів дві сотні ярдів по фервею¹⁰⁶.

Чудовий механічний удар. Бонд розумів, що Голдфінгер повторюватиме його знову й знову різними ключками, проводячи м'яч по всіх вісімнадцяти лунках.

Бонд став на його місце, встромив у землю найнижчий ті, поклав м'яча, з дозованою неприязню зробив плаский замах, може, надто перестаравшись у захваті для точності, й ударив по м'ячу. Удар був точним, атакувальним, його м'яч приземлився позаду м'яча Голдфінгера і прокотився ще п'ятдесят ярдів. Разом з тим — удар вийшов трохи дро¹⁰⁷, і м'яч попав у лівосторонній раф¹⁰⁸.

Обидва удари були непоганими. Бонд передав ключку Хоукеру і закрокував слідом за Голдфінгером, який уже нетерпляче побіг уперед, насолоджуючись солодким ароматом початку безкомпромісного поєдинку в цей чудовий травневий день, коли жайворонки заливаються у вишині над найкрасивішим у світі узбережжям.

У клубі «Роял Сент-Маркс» перша лунка була за чотириста п'ятдесят ярдів од старту — що означало чотириста п'ятдесят ярдів пагористого поля з одним центральним бункером¹⁰⁹, аби уловлювати невдалі другі удари, а також цілий ланцюжок бункерів, що охороняють грин на трьох чвертях відстані від удару вдалого. Гравець міг легко подолати незахищену ділянку, але далі поле схилялося направо, і найчастіше доводилося користуватися чипом, щоб вибити м'яч із високої трави. Голдфінгер першим потрапив у цю пастку. Бонд спостерігав, як він узяв «спун»¹¹⁰, зробив два тренувальних замахи й адресував м'яч.

У гольф грають безліч різних людей, у тому числі одноруких, сліпих, навіть безногих. Часто-густо народ бере на гру екстравагантний одяг. Ніхто не вважає це дивним, оскільки у гольфі нема особливих правил щодо зовнішнього вигляду чи спортивної форми. І це є однією з його маленьких принад. Але Голдфінгер спробував виглядати на полі для гольфу витончено, що було єдиним забобою у середовищі гольферів.

Його екіпірування було ретельно підібраним, і все — від полум'яно-іржавого твідового костюма до гольферського кепі на гудзику — акцентувало увагу на пожежного кольору пишній шевелюрі й начищених до блиску майже оранжєвих черевиках. Його «плюс-чотири»¹¹¹ костюм був дуже добре скроєний, а бриджі ще й відпрасовані по боках. Гетри — лілово-рожеві із зеленими підв'язками. Усе немов промовляло, що Голдфінгер заявився до свого кравця з побажанням: «Ану, спорядіть мене для гольфу, і то так, як, ну знаєте, вони вдягаються у Шотландії». Помилки етикету Бонда зачіпляли мало, і через цю байдужість він рідко звертав на них увагу. Але у випадку з Голдфінгером усе було інакше. В цій людині Бонда драгувало майже усе, від найпершої зустрічі, й надмірна крикливість в одязі була лише складовою частиною злорадного тваринного магнетизму, який зачепив його від початку.

Голдфінгер виконав бездоганно-механічний замах. М'яч полетів точно, але при зниженні закрутився вправо від грини і зупинився на короткій смузі високої трави. Легка п'ятірка. Гарний чип зможе перетворити це на четвірку, але то має бути по-справжньому майстерний удар.

Бонд підійшов до м'яча. Той лежав на траві, на самому краї фервею. Джеймс узяв «вуд» № 4. Треба було вдарити так, щоб м'яч пролетів увесь шлях через бункери і дав йому перевагу принаймні у два патти¹¹² з чотирьох. Бонд пригадав афоризм професіоналів: «Ніколи не рано почати вигравати». Він вирішив не утруднюватись і не перестаратися з довгим, але простим польотом м'яча.

Тільки-но виконавши удар, Бонд зрозумів, що той не удався. Різниця між гарним ударом у гольфі та поганим — приблизно така ж сама, як різниця між красивою і пересічною жінкою — уся справа в міліметрах. Цього разу головка ключки ударила по м'ячу на міліметр нижче, ніж треба. Дуга польоту була надто високою та кволою. Якого біса він не взяв «спун» або «айрон» № 2! М'яч ударився об край бункера і скотився вниз. Тепер доведеться бити «бластером» і боротися за перемогу в першій половині гри.

Бонд ніколи не переймався з приводу поганих чи абсурдних ударів. Він залишав їх позаду й обдумував наступний удар. Підійшовши до бункера, Джеймс витягнув «бластер» і прикинув відстань до прапорця.

Двадцять ярдів. М'яч лежав далеченько від стінки. Що робити — вигребти його зі широкої позиції або сильним свінгом вибити разом з піском? Надійніше свінгом. Бонд заліз у бункер. Головку донизу і супроводити м'яч до цілі. Найпростіший удар у гольфі. Зосередься і вибий. Бажання зробити все правильно на середині замаху прискорило пальці попереду головки ключки. Лофт¹¹³ схибив, м'яч відкотився назад у бункер. Вилізай, чортів блазню, і котися до грена! З другої спроби Бонд вибив забагато піску, м'яч вискочив, але до грена не докотився. Голдфінгер схилився над своїм м'ячем на чипі й не піднімав голови, допоки м'яч не пробіг половину відстані до лунки. Він зупинився за три дюйми від прапорця. Навіть не виконавши завершальний патт, Голдфінгер повернувся спиною до Бонда й пішов до другого ті. Бонд підняв м'яч і взяв у Хоукера «драйвер».

— Який, він сказав, у нього гандикап, сер?

— Дев'ятка. У нас із ним однаковий. Мені слід було зіграти краще. Треба було бити «спуном».

— Іще не вечір, сер, — підбадьорливо мовив Хоукер.

Бонд знав, що це так. Починати програвати завжди рано.

НЕ КАЖИ «ГОП»

Голдфінгер уже розмістив м'яч на майданчику. Бонд, не поспішаючи, наблизився, за ним Хоукер. Джеймс зупинився, обпершись на «драйвер».

— Мені здалося, ви казали, що ми гратимемо за жорсткими правилами. Але я вибачаю вам незроблений патт. У вас очко.

Голдфінгер коротко кивнув. Він, як зазвичай, зробив кілька тренувальних замахів, а потім виконав бездоганно-чистий удар.

Друга лунка була за триста сімдесят ярдів по «собачій нозі» вліво від старту і мала глибокі перехресні бункери, що змушували рухатися галсами. Але тут подув легкий бриз у спину. Голдфінгерові знадобиться не менше п'яти ударів «айроном», щоб вийти до лунки. Бонд вирішив спробувати щастя і взяв «ведж»¹¹⁴, аби дістатися грину. Він напружився і вклав усю силу в удар, надсилаючи м'яча прямо в бункер. Вітерець підхопив м'яча і переніс його через смугу перешкод.

М'яч ударився об поле і зник у видолинку прямо перед грином. Чотири удари. Може, навіть три.

Голдфінгер мовчки вирушив у дорогу. Бонд пішов слідом великими кроками і скоро наздогнав того.

— Як ваша агорафобія? Відкритий простір вас більше не бентежить?

— Ні.

Голдфінгер відхилився праворуч, плануючи другий удар, поглянув на наполовину прихований прапорець, що виднівся вдалині. Він витягнув «айрон» № 5 і зробив гарний, обережний удар, але приземленні м'яч вдарився об грин і відлетів у густу траву наліво. Бонд добре знав те місце. Голдфінгеру пощастить, якщо він вкладеться у два удари.

Бонд підійшов до м'яча, узяв «ведж» і легким хльостким ударом вибив на грин із великим запасом. М'яч прокотився по траві й зупинився за ярд від лунки. Голдфінгер виконав пристойний удар, але схибив, і вийшов лише на дванадцятифутовий патт. Бонд на другу лунку витратив два удари, і його м'яч був за ярд від прапорця. Він прокотив м'яча по грину — той зупинився за дюйм від лунки. Голдфінгер просунувся по лужку. Бонд забив свій м'яч у лунку. Порівну.

Третя лунка — закрита — за двісті сорок ярдів — була складною. Бонд вибрав «брассі», й удар вийшов гарним. М'яч влучив у грин або десь поблизу. Удар у Голдфінгера вийшов традиційно пристойним, але наприкінці м'ячеві трохи не вистачило енергії, щоб подолати раф і приземлитися на грині. Ліг він препогано, у заглибину в торфі та ще з невеличкою стінкою позаду. Голдфінгер стояв і дивився на м'яч, потім придумав. Він став над м'ячем, приймаючи ключку з рук свого кедді, а ліву ногу поставив дуже близько до м'яча, розрівнюючи ґрунт. Тепер можна було бити «паттером», що він і зробив, вибивши м'яч з високої трави на грин. Той зупинився за три фути від лунки.

Бонд нахмурився. Єдиний спосіб боротьби зі шахраями на гольфі — це ніколи не грати з ними знову. Проте таке правило зараз було недоречним. Бонд не збирався грати з ним ще, але сенсу починати сперечатися на кшталт «ви зробили — я не робив» він не бачив. Якщо тільки не спіймати Голдфінгера на чомусь зовсім зухвалому. А зараз

Бонду слід сконцентрувати увагу і просто обіграти супротивника — махлює він чи ні.

Джеймс зосередився на двадцятифутовому патту — непросте завдання. Про те, щоби бити по лунці, не йшлося. Треба сконцентруватись, аби м'яч завмер. Зазвичай, коли б'ють саме так, м'яч зупиняється за добрячий ярд від лунки. Бонду довелося попітніти на патту, перш ніж він загнав м'яча.

Усе та ж нічия. Четверта лунка — чотириста шістдесят ярдів. Доводиться бити через найдовші й найглибші у Великій Британії бункери, а потім другий довжезний удар — через пагорбистий фервей на майданчик грину, захищений крутим схилом, на якому простіше виконати три патти, ніж два.

Бонд узяв свої п'ятдесят ярдів на драйві, зате Голдфінгер двома ударами загнав м'яч у виарок перед грином. Бонд, наміряючись вибити коротким ударом, замість «спуну» узяв «брассі» й пройшов майже весь грин аж до захисної огорожі. Звідти за три удари він закотив м'яча в лунку.

П'ята — довгий перший політ, потім — другий, улюблений удар Бонда через бункери на лужок між двома високими піщаними дюнами в напрямку глузливо-далекого прапорця. Перемога за цю лунку залежала від добре спрямованого першого драйву. Джеймс вийшов на ті, який панував над дюнами, і роздивився навкруги перед ударом. Вдалині за скелями Пегвел-бею виблискувала на сонці поверхня спокійного моря. Бонд прибрав стійку і зосередився на торф'яному майданчикові завбільшки як тенісний корт, що був його ціллю. Він повільно замахнувся ключкою, розпочав прискорення, що досягло б свого апогею в точці зіткнення головки із м'ячем. Але цього моменту пролунало дзвінке клацання справа. Зупинити замах було неможливо. Бонд відчайдушно сфокусувався на м'ячі та спробував завершити удар одним рухом. Почувся глухий удар, коли неправильно поціляєш по м'ячу. Бонд підняв голову — м'яч пішов угору під гострим кутом. Яка буде крива падіння? Давай, давай! М'яч ударився об раф на верхівці пагорба і покотився вниз. Чи докотиться він до початку фервея?

Бонд різко повернувся до Голдфінгера з кедді, очі Джеймса метали блискавиці. Голдфінгер саме випрямився і спокійно витримав погляд Бонда.

— Вибачте, випустив ключку.

— Не робіть так більше, — коротко кинув Бонд, передаючи «драйвер» Хоукеру, який співчутливо похитав головою. Джеймс витягнув сигарету і запалив. Голдфінгер убивчо прямо пробив м'яча на добрі двісті ярдів.

Вони пліч-о-пліч спустилися з пагорба в мовчанні, яке несподівано порушив Голдфінгер.

— У якій фірмі ви працюєте?

— «Юніверсал Експорт».

— А де вона розташована?

— У Лондоні, Риджентс-парк.

— Що саме ви експортуєте?

Бонд облишив перейматися поганим ударом і прийшов до тями. Обережно, не втрачати пильність! Це насамперед робота, а не гра. Гаразд, він спотворив твій удар, але не треба забувати про «легенду». Не дай йому змусити тебе зробити помилку. Тримайся вибраної лінії.

— О, усе — від швацьких машинок до танків.

— А ви на чому спеціалізуєтесь?

Бонд відчував, як Голдфінгер обмацує його поглядом.

— Я займаюся легкою стрілецькою зброєю. Левову частку часу витрачаю на те, щоби продати залізяки арабським шейхам та індійським раджам — усім, хто, на думку Форин-офісу, не стане по нас гатити.

— Цікава робота... — в голосі Голдфінгера не чулося жодного зацікавлення.

— Та де там! Думаю кинути. Ось влаштував собі тиждень відпустки, аби поміркувати що робити далі. Не бачу перспектив у Англії. Хочу податися до Канади.

— Он як.

Вони минули ділянку високої трави, і Бонд із полегшенням побачив, що його м'яч — під самим пагорбом, де починався фервей. Той трохи вигинався наліво, і Джеймсові навіть пощастило просунути на кілька футів дальше Голдфінгера. Тепер настала його черга. Голдфінгер вибрав «спун» — він не цілив у грин, а тільки хотів перекинути через бункер в улоговину.

Очікуючи на черговий обережний удар супротивника, Бонд подивився на свою позицію — так, треба взяти «брассі». Він почув дерев'яний удар по м'ячу — промах. М'яч Голдфінгера, який той ударив головою ближче до держака, прокотився по землі й залетів у кам'яні нетрі чортового бункера — найширшого з бункерів та єдиного занедбаного — через гальку на його дні.

Хоукер одразу нагострив вуха чи, точніше, підняв голову. Напевне, він роздумував над словами Бонда. Окозамилування. Та все ж Голдфінгер міг за три удари вийти до лунки. Бонд витягнув «брассі». Він не міг дозволити безпечну гру. Адресувавши м'яч, подумки уявив, як той описує траєкторію через долину, потім робить два-три стрибки, що доставляють його на грин. Він трохи посунувся вправо і замахнувся.

Позаду пролунало приглушене дзеленчання. Бонд відступився від м'яча і повернувся — Голдфінгер стояв спиною, дивився на море, занурившись у роздуми, і «задумливо» подзеленькував монетками в кишені.

Бонд скривився.

— Можете припинити дзеленчати золотом, допоки я не закінчу удар?

Голдфінгер не відповів і не повернув голови. Однак дзеленчати припинив.

Бонд повернувся до м'яча, намагаючись спорожнити розум. Тепер удар «брассі» більше не виглядав гарною ідеєю. Надто ризиковано. Тут був потрібний гарний, надійний удар. Він віддав ключку Хоукерові, витягнув «спун» і вибив м'яч у долину. Той прокотивсь і зупинився на фартуху¹¹⁵. Ударів п'ять, може, чотири.

Голдфінгер вправно витягнув м'яч з бункера і чипом послав того до лунки. Бонд ударив «паттом» надто сильно — знову нічия.

Шоста, запанібратськи названа «Дівою» — найвідоміша у світі гольфу коротка лунка — мала вузький грин, з усіх боків оточений бункерами, і, щоб потрапити на нього, треба було задіяти будь-який «айрон» з восьмого по другий, залежно від вітру. Бонд вибрав № 7, зіграв високий м'яч, який запустив трохи вправо, даючи вітрові змогу віднести його на грин. М'яч упав за двадцять футів за прапорцем, звідки доведеться бити паттом — непросто, та ще через плече. Три удари. Голдфінгер вибрав № 5 і пробив прямо. Бриз підхопив м'яч і

закрутив той у глибокий бункер зліва. Чудово! Йому доведеться попідніти, щоб укластися в три удари.

Вони мовчки підійшли до грину. Бонд зазирнув у бункер — м'яч Голдфінгера лежав на самому дні, біля підосви. Джеймс підійшов до свого м'яча, насолоджуючись співом жайворонків. Він мав фору принаймні в один удар. Озирнувся на Хоукера, щоб узяти «паттер», але той відійшов на дальній край грину, з напруженням спостерігаючи за тим, як Голдфінгер вибиває свій м'яч. Голдфінгер спустився у бункер з «бластером», на дні підстрибнув, щоб визначити місце лунки, й підготувався до удару. Коли його ключка злетіла догори, Бонд затаїв дихання: уривчастий удар — хибна техніка проти зануреного у пісок м'яча. Єдиний спосіб — вибуховий удар. Його ключка опустилася — повільно та плавно. Піднявши лише незначний пісочний фонтан, м'яч вилетів з глибокого бункера, підстрибнув один раз і завмер!

Бонд проковтнув слину. Щоб я луснув! Як, чорт забирай, Голдфінгеру це вдалося? Тепер доведеться за будь-яку ціну вклатись у два удари. І він ударив, м'яч прокотився мимо лунки на якийсь дюйм і зупинився за ярд позаду. Хай йому чорт! Бонд повільно вдарив паттом, відбивши м'яч Голдфінгера. Але маятник удачі колихнувся — від майже перемоги до неминучої поразки — і м'яч Бонда, замість того, щоби звалитися в лунку, минув її отвір. Мінус один!

Бонд розлютився на себе. Він, і тільки він, був винний у тому, що програв цю лунку. Він витратив три патти на дистанцію двадцять футів. Треба якнайшвидше опанувати себе і рухатися вперед.

На сьомій, за п'ять сотень ярдів вони разом виконали гарний перший удар, а бездоганим другим Голдфінгер скоротив відстань до грину до п'ятдесяти ярдів. Бонд узяв «брассі», сподіваючись надолужити. Але він ударив зверху, головка ключки пішла попереду рук — удар вийшов неточним, і м'яч потрапив в один із правосторонніх бункерів. М'яч ліг поганенько, але треба було вибивати на грин. Бонд вибрав небезпечну № 7 і не вибив. Голдфінгер влучив. Мінус два. Восьму вони обидва пройшли за три удари. На дев'ятій Бонд, наміряючись пройти швидше, знову надто понадіявся на гарний удар з поганого положення м'яча. В результаті Голдфінгер пройшов за чотири удари, Бонд — за п'ять. Унаслідок — мінус три! З рук геть погано. Бонд попросив у Хоукера

новий м'яч. Хоукер повільно розпакував того, чекаючи, поки Голдфінгер підійметься на підгірок до чергового ті, й тихо спитав:

— Ви бачили, що він учинив на «Діві», сер?

— Ще б пак! Дивовижний удар.

— Значить, ви не бачили, сер, що він зробив у бункері? — здивовано спитав Хоукер.

— Ні, а що? Я був надто далеко.

Фігури супротивників майже зникли з очей, переваливши через пагорб. Хоукер тихенько наблизився до бункера, що охороняв грин дев'ятої, викопав ногою ямку і кинув туди м'яч. Потім став перед самим схилом западини — ноги разом. Запитально подивився на Бонда.

— Пригадуєте, що він стрибнув, аби визирнути з ями, сер?

— Так.

— Дивіться, — Хоукер поглянув на прапорець дев'ятої лунки і підстрибнув, немов з'ясовуючи напрямок, як зробив Голдфінгер. Потім знову глянув на Бонда і показав на м'яч біля своїх ніг. Стрибок обома ногами та приземлення позаду м'яча вирівняло ямку, в якій він лежав, і навіть вичавило м'яч на поверхню, звідки його тепер було дуже просто вибити за допомогою різаного удару, що був абсолютно неможливим при первісному положенні м'яча.

Бонд мовчки дивився на свого кедді.

— Дякую, Хоукере, — нарешті мовив. — Дай мені битку та м'яч. Сьогодні хтось обов'язково програє, і хай мене прокленуть, якщо це буду я.

— Так, сер, — флегматично мовив Хоукер і пошкандибав коротким маршрутом, що вів на середину десятого фервею.

Бонд повільною ходою піднявся на підгірок і спустився на десятий ті. Він ледь вшанував Голдфінгера поглядом — той стояв на позиції, нетерпляче помахуючи ключкою. Джеймс викинув з голови усе, за винятком холодної, злобної рішучості. Уперше від початку гри до нього нарешті повернулася впевненість у перемозі. Він потребував лише знаку небес — і все вийде.

Десята на «Роял Сент-Маркс» — найризикованіша лунка поля. Другий удар — на нерівне плато грину в оточенні печеристих бункерів ліворуч та праворуч, з крутим схилом позаду прапорця — розбив

немало сердець. Бонд пригадав Філіпа Скраттона¹¹⁶, який у четвірці претендентів на Золотий кубок зробив на десятці чотирнадцять ударів, сім з яких закінчилися рикошетами та перестрибуванням з одного бункера в інший і туди-сюди по грину. Бонд розумів, що Голдфінгер гратиме другий м'яч на фартух, або, якщо не доб'є, спробує зробити лунку хоча з п'яти ударів. Тобто Бонду кров з носа слід було укластися в чотири.

Два гарних драйви, і, як і очікували, другим Голдфінгер пробив на фартух. Імовірна четвірка. Бонд узяв № 7 і, покладаючись на вітер, вибив м'яч високо у небо. Спочатку він подумав, що переборщив з висотою, але вітер підхопив м'яча і відніс його вліво. Він відскочив і завмер у м'якому піску, який вітром нанесло на грин зі сусіднього бункера. На нього чекав паскудний п'ятнадцятифутовий патт. Доведеться попідніти. Доволі впевнено Голдфінгер виконав патт, і м'яч зупинився за ярд від лунки. Звідти, подумав Бонд, він точно заб'є. Джеймс виконав патт жваво, щоб пробитися крізь понасипаний на траві пісок, й із жахом побачив, що м'яч помчав слизькою травою, як очманілий. Боже, тепер доведеться бити принаймні з двох ярдів назад. Але раптом, немов притягнутий магнітом, м'яч змінив рух і по кривій покотився прямісінько до лунки, ударився об флагшток, підстрибнув і з брязкотом упав у чашку. Ось він — знак небес! Бонд повернувся до Хоукера, підморгнув і взяв «драйвер».

Обидва супротивники, залишивши кедді позаду, спустилися схилом, прямуючи до наступного ті.

— Той ваш патт мав звалитися з грину, — холодно зауважив Голдфінгер.

— Дірці завжди треба давати шанс, — експромтом відгукнувся Бонд. Він поставив м'яча на ті й зробив найкращий драйв за гру за допомогою бризу. Один ведж, один патт? Голдфінгер виконав традиційно-бездоганний удар, і вони рушили далі.

— До речі, — спитав Бонд, — що сталося з чарівною міс Мастертон?

— Вона пішла від мене, — відповів Голдфінгер, не повертаючи голови.

«Добре для неї», — подумав Бонд, а вголос сказав:

— Мені б хотілося з нею зв'язатися. Куди вона поїхала?

— Гадки не маю, — буркнув Голдфінгер і відійшов від Бонда до свого м'яча. Джеймс ударив так сильно, що його м'яч перелетів через гребінь, який пересікав фервей. Ярдів п'ятдесят до лунки. Бонд подумав, що розуміє шарварок у голові Голдфінгера — як у головах усіх гольферів, що усвідомлюють, коли удача починає вислизати з рук. Джеймса б не здивувало, якби він побачив, що відточений замах супротивника трішки прискориться. Так і сталося. Голдфінгер влучив у бункер зліва від грину.

Настав момент, який може покласти грі край, якщо Бонд припуститься помилки, тим самим дозволяючи своєму супротивникові зірватися з гачка. Його м'яч лежав на схилі пагорба — нескладний для чопа, якби не найгустіший на усьому полі грин. Бонд зіграв м'яча на відмінно — той ліг за шість футів від лунки. Голдфінгер добре вибрався з бункера, однак схибив на довгому патту. Тепер Бонд програвав лише очко.

Вони розділили «собачу ногу» дванадцятої безславними п'ятьма ударами, як і найдовшу тринадцяту, причому Голдфінгер закотив красивий патт.

На масивному, гладкому чолі Голдфінгера проступила зморшка зосередженості. Він випив води з крана біля чотирнадцятої. Бонд почекав. Він не хотів, щоби різкий брязкіт бляшаного кухлика на огорожі праворуч призвів до ще одного різаного удару. Джеймс поклав ліву руку зверху, щоб посилити дро, і сповільнив замах. Драйв завалився вліво за вітром, але в межах припустимого; Голдфінгер, глухий до зовнішніх перешкод, зробив стандартний удар. Вони обидва перебралися через поперечний канал без збитків і закінчили нічиєю з п'яти ударів кожний. Бонд усе ще програвав очко, а попереду залишалось тільки чотири лунки.

Чотиреста шістдесят ярдів п'ятнадцятої — напевне, єдина лунка на полі, де сила удару може надати перевагу. Два найсильніших удари «вудом» доправлять вас через низку бункерів прямісінько до грину. Голдфінгеру довелося перебиватися короткими перебіжками, оскільки його другий удар не досягнув цілі. Він поліпшив своє становище лише на п'ятому ударі, тимчасом як Бонд зробив фантастичний другий удар майже непідходящим для цього «драйвером».

Сонце почало схилитися на захід, і тіні чотирьох чоловіків на полі подовшали. Бонд прибрав стійку. М'яч лежав добре. Він не став міняти «драйвер». Запала тиша, коли він зробив два пробних різких замахи. Тепер — до вирішального удару. Не забути зупинитись у верхній точці замаху, потім повільно опускатись і в останній момент зробити різкий удар ключкою. Джеймс заніс ключку за спину. Краєчком правого ока запримітив якийсь рух. Тінь від величезної голови Голдфінгера звідкись насунула на м'яч на землі, поглинула його і рушила далі. Бонд дав ключці пройти над м'ячем. Він розвернувся — ноги Голдфінгера все ще рухались, а сам він зосереджено дивився у небо.

— Не заступайте світло, Голдфінгере! — голос Бонда звучав роздратовано, але контрольовано.

Голдфінгер припинив топтатись і запитально подивився на Бонда, трохи піднявши брови. Він посунувся назад, не вступаючи в суперечку.

Бонд повернувся до м'яча. Гарзд, розслабити плечі. До біса Голдфінгера. Давай, забий цього м'яча на «зеленку». Просто прибери стійку і бий! Увесь світ зупинився... а потім Бонд зробив удар — і пустив м'яч низькою траєкторією, яка граціозно підвищилась у верхній точці та пролягла над віддаленими бункерами. М'яч ударився об вал нижче грину, високо підскочив і зник із виду на островці трави довкола прапорця.

Підійшов Хоукер і взяв «драйвер» з рук Бонда. Вони рушили разом.

— Це найкращий удар, який я бачив за тридцять років, — поважно сказав Хоукер. І, понизивши голос, додав: — Думаю, він став вирішальним, сер.

— Так, удар вийшов, Хоукере. Але це Альфред Блекінг ударив по м'ячу, не я. — Бонд, витягнувши сигарети, запропонував одну Хоукеру і запалив сам. — Порівну, а попереду лише три лунки. Треба пильнувати. Розумієш, про що я?

— Не турбуйтеся, сер. Я очей із нього не спущу.

Удвох вони дійшли до грину. Голдфінгер виконав пітч¹¹⁷, а потім — ще довгий патт, але м'яч Бонда був лише за кілька дюймів од лунки. Голдфінгер узяв свій м'яч і рушив уперед. Шістнадцяту вони поділили в нічию за три удари. Залишалось дві довгих лунки по чотири удари. Бонд зробив гарний драйв прямо по центру майданчика, м'яч

Голдфінгера відхилися вправо і попав у глибокий раф. Бонд рушив уперед, намагаючись стримувати радість і не рахувати курчат раніше, ніж прийде час. Якщо він виграє цю лунку, то на вісімнадцятій йому достатньо нічиєї. Він молився, щоб м'яч Голдфінгера зіпсувався або, ще краще, загубився.

Хоукер пішов уперед. Він поклав сумку з ключками і зайнявся — на погляд Бонда надто завзято — пошуками м'яча Голдфінгера.

Місцевість тут була погана — майже джунглі. Знайти тут м'яч можна було хіба що випадково. Через кілька хвилин Голдфінгер із своїм кедді продовжили пошуки по значно ширшій дузі, там, де раф перетворився на поодинокі ізольовані кущики. Гарзд, подумав Бонд, прямою лінією тут і не пахне. Раптом він на щось наступив. Що за чорт! Може, придавити? Ні, він знизав плечима, нахилився й обережно оголив м'яч, відкидаючи думку про нечесну гру. Так, це «данлоп-65».

— Ось він, — мовив Джеймс. — О ні, вибачте. Ви же граєте номером першим?

— Так, — пролунав голос Голдфінгера.

— А це — номер сьомий, — Бонд підняв м'яч і підійшов до Голдфінгера.

Той скося подивився на нього.

— Не мій, — сказав він і узявся прочісувати кущики «драйвером».

М'яч був гарний — немаркований і майже новий. Бонд поклав його до кишені і приєднався до пошуків. Він поглянув на годинник — законні п'ять хвилин скоро закінчатся. Ще пів хвилини — і, чорт забирай, він оголосить цю лунку за собою. Голдфінгер вимагав жорстких правил. Гарзд, друже мій, ти їх отримаєш!

Голдфінгер повернувся до пошуків, ретельно роздивляючись кожен кущик.

— Боюся, час вийшов, — мовив Бонд.

Голдфінгер невдоволено хмикнув і хотів щось сказати, як тут пролунав крик його кедді.

— Ось він, сер. «Данлоп», номер перший.

Бонд пішов слідом за Голдфінгером туди, де на маленькому горovому плато стояв його кедді й показував униз. Бонд присів і роздивився м'яч. Так, майже новий «данлоп № 1», та ще й лежить ідеально.

Справжнє диво, навіть більше ніж диво. Джеймс подивився на Голдфінгера, потім — на кедді.

— Просто на рідкість влучний удар, — мовив уїдливо.

Кедді знизав плечима. Обличчя Голдфінгера теж не виказувало хвилювання.

— Як є, так і є, — він повернувся до кедді. — Гадаю, ми спробуємо скористатися тут «спуном», Фоулксе.

Бонд відійшов назад і повернувся, щоб подивитися на удар. У Голдфінгера це був найкращий удар за всю гру. М'яч злетів високо, промчав над віддаленим плечем рафу в напрямку грину. Звідси не видно, але він міг скотитись у правий бункер.

Бонд підійшов до Хоукера, який дивився на фервей, де приземлився м'яч, і жував довгу травинку. Джеймс кисло посміхнувся і спитав стриманим голосом:

— Мій добрий друг попав у бункер чи таки влучив на грин?

— На грин, сер, — безпристрасно відгукнувся Хоукер.

Бонд підійшов до свого м'яча. Гра стала знову напруженою. Йому знову доведеться битися за кожне очко, саме тоді, коли він був уже впевненим, що перемога у нього в кишені. Джеймс поглянув на прапорець, вимірюючи відстань. Нелегкий удар.

— Шістка чи п'ятірка? — спитав він.

— Шістка, сер. Сильний прямий удар, — Хоукер подав ключку.

Гаразд, звільнимо мозок. Повільно та обачливо. Треба лише просвітити над насипом і влучити на грин. Рівна стійка, голова опущена. Клац! М'яч, по якому ключка вдарила трохи закритою головою, описав середню дугу — саме таку, як планував Бонд. Він ударився перед стінкою. Чудово! Ні, чорт забирай. На другому відскоці м'яч заплигнув на вершечок насипу, на мить затримався там і нерішуче скотився вниз. Твою мать! Чи не Хаген¹¹⁸ якось сказав: «Драйв для глядачів, патт — для грошей»¹¹⁹? Витягнути «мертвий» м'яч з-під стінки паттом буде найскладнішим завданням за всю гру. Бонд потягнувся за сигаретою, прокручуючи у голові наступний вирішальний удар, щоби врятувати становище — якщо, звісно, цей мерзотник Голдфінгер не закотить м'яч із тридцяти футів!

Хоукер підійшов і став поруч.

— Яке диво, що він знайшов свій м'яч.

— Це не його м'яч, сер, — сказав Хоукер упевнено, без тіні сумніву.

— Що ти маєш на увазі? — у голосі Бонда відчувалося напруження.

— Я бачив гроші, сер. Біла купюра, найімовірніше, п'ятірка. Фоулкс, напевне, викинув м'яч через штанину.

— Хоукере! — Бонд зупинився. Оглянувся по боках. Голдфінгер з кедді були за п'ятдесят ярдів попереду, повільно просуваючись у бік грину. — Ви зможете в цьому присягнути? Звідки така впевненість?

Хоукер сором'язливо, кривувато посміхнувся. В очах засяяв лукаво-войовничий блиск.

— Тому що, сер, його м'яч лежав під вашою сумкою з ключками, — коли побачив, що Бонд роззявив рота, винувато додав: — Вибачте, сер. Я мусив це зробити після усього, що він накоїв вам. Я би не сказав, якби він знову вас не надурив.

Бонд розсміявся, потім захоплено промовив:

— Ну ти і кадр, Хоукере! Отже, ти збирався виграти для мене гру, причому без моєї участі! — потім додав із злістю: — Адже цей чоловік перетнув усі межі. Доведеться його провчити, будь-що-будь. Дай-но подумати.

Вони повільно рушили далі.

Джеймс засунув руку в кишеню штанів і задумливо крутив м'яч, якого підібрав на рафі. Раптом сяйнула думка. Є ідея! Він підійшов упритул до Хоукера. Поглянув на супротивника — Голдфінгер стояв спиною, витягуючи «паттер» із сумки. Бонд штовхнув Хоукера ліктем й упхав м'яч у його мозолисту руку.

— Тримай! — і прошепотів: — Будь першим біля прапорця. Коли підніматимеш м'ячі з грину, хто б першим не пройшов лунку, дай Голдфінгеру цей. Зрозумів?

Хоукер флегматично крокував далі, його обличчя залишалося безпристрасним.

— Зрозумів, сер, — прошепотів, а потім додав нормальним голосом: — Битимете «паттером», сер?

— Так. — Бонд підійшов до м'яча. — Дай мені напрямок, будь ласка.

Хоукер вийшов на грин, став збоку від лінії патту, потім посунувся за прапорець і присів. По хвилі випростався.

— Дюйм на правий бік, сер. Твердий патт. Прапор забрати, сер?

— Ні, залиш, як є.

Хоукер відійшов. Голдфінгер стояв біля свого м'яча, праворуч від грину. Його кедді залишився коло підошви підйому. Бонд схилився до свого «паттера». Давай-но, «бідова Джейн»! Цей м'яч ти мусиш виконати ідеально, або я зламаю тебе об коліно! Спокійно! Головку ключки відвести назад по лінії подачі, точно в лунку. Ризикнемо! М'яч, який ключка вдарила точно серединою головки, пробіг по стінці і попрямував до лунки. Але навіщо так сильно, чорт забирай! Ударся об флагшток! М'яч слухняно пішов по кривій, легко стукнувся об держак прапорця, відскочив на три дюйми і завмер як укопаний!

Бонд, повільно видихнувши, підняв очі на Голдфінгера. Твоя черга, мерзотнику! Спробуй тільки промазати! Проте Голдфінгер не став ризикувати, його м'яч зупинився за два фути від лунки.

— Добре, добре, — великодушно промовив Джеймс. — Нічия, і остання до кінця.

Важливо, щоби Хоукер узяв м'ячі. Якби Голдфінгер пробив ближче або влучив у лунку, він би сам витягнув свій м'яч. Як там не було, але у плани Бонда не входило, щоби Голдфінгер програв патт.

Хоукер нахилився і взяв м'ячі, один покотив до Бонда, інший вручив Голдфінгеру. Вони залишили грин, Голдфінгер, як завжди, попереду. Джеймс помітив, як Хоукер сунув руку в кишеню. Хоч би Голдфінгер не помітив підміну на ті!

Але коли рахунок рівний, а попереду остання партія, — не до розглядання м'ячів. Усі рухи стають більш-менш автоматичними. Зосереджуєшся на тому, куди правильніше зробити драйв — чи то відразу другим бити на грин, чи краще зіграти на фартух. Треба взяти до уваги силу вітру, який стає вагомим чинником у грі на чотири удари, котрі треба виграти або принаймні звести до нічиєї.

Враховуючи ці фактори, Бонд мав зробити драйв якнайшвидше, щоб не дати Голдфінгеру можливості помітити різницю між «данлопом № 7» та «данлопом № 1». Його драйв на чотириста п'ятдесят ярдів вісімнадцятої вийшов просто зразково-показовим. Він би міг навіть добити до грини. Якби захотів!

Голдфінгер заступив на ті. Нахилився, поклав м'яч на кілочок, номером догори. Вирівнявся, відійшов, зробив кілька тренувальних замахів. Потім наблизився — неквапливо, обачно. Постояв, прибираючи стійку, очі — на м'ячі. Зараз побачить! Зараз він

зупиниться і схилиться, щоб роздивитися м'яч! Невже його погойдування з ноги на ногу ніколи не закінчиться? Нарешті він зробив замах ключкою, за спину, потім мах униз — ліве коліно за підручником трохи зігнуто і дивиться на м'яч, ліва рука міцно тримає держак. Бах! М'ячик полетів, посланий чудовим драйвом, як зазвичай у Голдфінгера, рівнесенько по фервею.

Серце Бонда заспівало. Попався, мерзотнику! Джеймс радісно залишив ті й рушив по фервею, плануючи наступні кроки, які тепер могли бути ексцентричними і навіть злодійськими, якщо забажає. Голдфінгер уже програв, підірвався на петарді, яку власноруч підклав під себе! Тепер його треба підсмажити — повільно, з особливим цинізмом.

Муки сумління Бонда не гризли. Голдфінгер двічі дунив його, і це йому зійшло з рук. Але, незважаючи на нечесну гру на «Діві» й на сімнадцятій, не кажучи вже про поліпшення позиції на третій, а також попри його численні хитрощі, Голдфінгер уже програв. Якщо для цього був потрібний один-єдиний обман з боку Бонда задля покращення картки учасника¹²⁰, що ж, це стане лише торжеством справедливості. До того ж на кону стояла не тільки гра в гольф. Бонд мав будь-що отримати перемогу. Він мав обов'язково перемогти Голдфінгера. Якщо програє — їхній особистий рахунок перетвориться на нічию, якщо виграє — рахунок стане два-нуль, а для людини, яка вважає себе всемогутньою — ситуація нестерпна. У цьому чоловікові, думав Бонд, щось є. Він має якості, котрі можна використати. Це — пройдисвіт і авантюрист, у якого в рукаві купа трюків. Саме така людина йому й потрібна — але для чого? Цього Бонд поки що не знав. Може, й ні для чого. Може, його оцінка Голдфінгера неправильна, але він не бачив іншого способу підібратися ближче.

Голдфінгер акуратно витягнув «спун» для довгого другого удару через бункери на вузький майданчик грину, кілька разів примірівся, а потім точним ударом надіслав м'яч на фартух. Точно п'ять чи чотири, якщо пощастить.

Бонд розіграв цілу виставу й завів зчеплені руки попереду «айрону № 3», чим «придушив» удар, і зрізаний м'яч ледь продряпався через бункери. Потім «веджом» закотив м'яч на грин на двадцять футів за прапор. Він опинився там, де й хотів Джеймс — його позиція була

достатньо загрозовою, щоби дати Голдфінгерові насолодитися смаком перемоги, після того, як він попiтнiє, щоб укластися в чотири удари.

А Голдфінгер i справдi пiтнiв. Його обличчя спотворила хижа гримаса зосередженостi й жадоби, коли вiн нахилився, щоби зробити довгий патт уздовж краю майданчика до лунки. Не надто сильно, не надто слабо. Бонд мiг легко прочитати усi думки, що роїлись у голові цієї людини. Голдфінгер вирiвнявся, пройшов через грин до прапора, щоб перевірити лiнiю удару, повернувся назад — обережно рукою змахнув пару впалих травинок, що залишилися після підстригання газону, прибрав стійку, зробив кiлька тренувальних махів. На скронях від напруження здулися вени, глибока зморшка залягла між очима.

Голдфінгер виконав патт точно по лiнiї. Удар вийшов чудовий, м'яч зупинився за шість дюймів за прапорцем. Тепер Голдфінгер був упевнений у своїй перемозі, якщо, звiсно, Бонд не закотить якимось дивом м'яча з двадцяти футів.

Джеймс удавано заметушився, вимiрюючи свiй патт. Вiн не квапився, даючи атмосфері згуститись, як та грозова хмара, що відкидає довгу чорну тiнь на безжурний лужок.

— Заберіть прапор, будь ласка. Я збираюся покласти цього в дiрку, — Бонд надав своїм словам убивчої впевненостi, поки роздумував, куди — вправо чи вліво краще схибити. Чи, може, не добити. Вiн виконав патт i добряче промазав від лунки вправо.

— Мимо, чорт забирай! — скрикнув Бонд з усiєю можливою гiркотою та відчаєм. Вiн дiстався прапорця й узяв обидва м'ячі, тримаючи їх на виду.

Підiйшов Голдфінгер, його обличчя світилося від щастя.

— Що ж, дякую за чудову гру. Здається, я виявився для вас надто сильним супротивником.

— За гандикапом у вас тверда дев'ятка, — визнав Бонд i зробив кислу мiну. Вiн поглянув на м'ячі в руці, щоб віддати один Голдфінгеру. I зобразив щире здивування. — Алло! — вiн швидко поглянув на Голдфінгера, — хiба ви грали не «данлопом № 1»?

— Звiсно, ним, — шосте відчуття лиха, що насунулося, стерло тріумфальний вигляд з обличчя Голдфінгера. — Чому питаєте? В чому справа?

— Здається, ви грали чужим м'ячем, — сконфужено мовив Бонд. — Ось мій «пенфолд» із сердечками, а це — «данлоп № 7». — Він передав обидва м'ячі Голдфінгеру. Той вирвав їх у Бонда і взявся гарячково вертіти в руці.

Обличчя Голдфінгера збагровіло. Він стояв, роззявляючи рота, переводячи погляд із м'ячів на Бонда і назад на м'ячі.

— Погано, що ми грали за суворими правилами. Боюся, це означає, що ви програли лунку. А разом з нею і всю гру, — очі Бонда апатично спостерігали за сум'яттям на обличчі Голдфінгера.

— Але, але...

Саме на цей момент Джеймс і чекав — коли склянку води відривають від губ стражденного. Він стояв і незворушно дивився на агонію.

Досі безтурботне обличчя Голдфінгера скривилося гримасою люті.

— Цей той самий «данлоп № 7», який ви знайшли у рафі. То ваш кедді підсунув мені його. Після сімнадцятого грин. Він втиснув мені того м'яча умисне, чортів...

— Гей, полегше! — рішуче сказав Бонд. — Вибирайте вислови, інакше вас звинуватять у наклепі. Хоукере, ти що, дав містерові Голдфінгеру не його м'яча помилково чи як?

— Що ви, сер! — обличчя Хоукера було безпристрасним. Він байдужо додав: — Якщо бажаєте знати мою думку, сер, то помилку було зроблено ще на сімнадцятій лунці, коли цей джентльмен знайшов свій м'яч далеко від ділянки, де ми всі його шукали. А сімка дуже схожа на одиницю. Я вважаю, саме так і сталося. Було б дивно, якби м'яч цього джентльмена відхилися так далеко, де ми його знайшли.

— Повна маячня! — від обурення Голдфінгер аж захрипів. — Ви бачили, що мій кедді знайшов «данлоп № 1»?

Бонд із сумнівом похитав головою.

— Насправді я не дуже-то й придивлявся. Однак, — його голос одразу став енергійним та діловитим, — завдання гравця — переконатися в тому, що він грає своїм м'ячем, чи не так? Я не бачу, кого ще, крім себе, можна винуватити в тому, що, зробивши перший удар, ви відіграли чужим м'ячем до кінця партії. В будь-якому разі, — мовив Джеймс, залишаючи грин, — дякую за гру. Треба буде якось іще зіграти.

Голдфінгер, осяяний золотом сонця, що сідало, але з довжезною чорною тінню, прив'язаною до ніг, повільно рушив слідом за Бондом, задумливо дивлячись у його широку спину.

У МАЄТКУ

Є багатії, які використовують свої набутки, як замашний дрючок. Бонд, насолоджуючись гарячою ванною, думав про те, що Голдфінгер належить саме до них. Він з тих людей, які вважають, що за допомогою грошей можуть прогнати під себе весь світ та відкараскатися від неприємностей за допомогою товстого гаманця. Голдфінгер був переконаний, що зможе вивести Бонда з рівноваги, якщо запропонує зіграти на десять тисяч доларів — комариний укус для нього та, вочевидь, ціле багатство для Бонда. За інших обставин він міг би мати успіх. Необхідні були залізні нерви, щоб не спотворити замах і тримати голову донизу на коротких паттах, коли за кожним ударом упродовж усіх вісімнадцяти лунок стоять величезні гроші. Професійним гольферам, які грою заробляють на хліб і масло для родин, також знайоме холодне дихання богадільні в потилицю, коли вони дістаються вісімнадцятої лунки внічию. Саме тому обережно ставляться до свого здоров'я, не п'ють та не палять, і в результаті виграє той, у кого бідніша уява.

Але Голдфінгер, звісно, не міг знати, що ризик був невід'ємною частиною життя Бонда, а стрес та небезпека його тільки розслабляли. Не міг він також знати і того, що саме Бонд хотів грати з Голдфінгером за найвищою ставкою, а також те, що у разі програшу Джеймс мав у розпорядженні фонди Секретної служби. Голдфінгер, звиклий маніпулювати іншими, виявився неспроможним помітити, коли за ниточки почали смикати його самого.

А може, помітив? Розмірковуючи над цим, Бонд виліз із ванни і витерся. Напевне, у величезній голові Голдфінгера зараз запрацювала могутня динамо-машина, яка шукає відповідь на питання, навіщо Бонд його перехитрив, яким дивом сталося так, що Бонд двічі з'явився з нівідкіль і двічі його обіграв. Чи правильно Бонд повів гру? Чи вдалося йому кинути цікавий для Голдфінгера виклик, або, може, його чутливий ніс відчув загрозу? Якщо останнє, тоді на продовження контакту чекати не слід, і Бонду доведеться просто вийти з гри, залишивши на розсуд М. розроблення нового підходу до об'єкта.

Однак як скоро він зможе дізнатися, чи спокусилася велика риба на його приманку? Така велика риба, як Голдфінгер, буде довго обнюхувати. Може, краще дати їй укусити разок, аби запевнити, що вона на правильному шляху?

У двері номера постукали. Обмотавшись рушником, Бонд відчинив. На порозі стояв посильний.

— Слухаю.

— Вам телефонограма від містера Голдфінгера, сер. Він переказує свої найкращі побажання і запитує, чи не вшануєте ви його своїм візитом? Запрошує вас на обід до вілли «Гранж» у Рікалвері. О пів на сьому для коктейлів, і він просив не турбуватися про формальний одяг.

— Будь ласка, перекажіть містерові Голдфінгеру, що я радо приймаю його запрошення, — Джеймс прихилив двері й підійшов до відчиненого вікна, з якого відкривався вид на спокійне вечірнє море. — Ну-ну. Згадай про чорта... — Джеймс посміхнувся, — і він запросить тебе на суп. Там було ще щось про довгий держак¹²¹.

О шостій Бонд спустився в бар готелю і замовив велику порцію горілки з тоніком та лимонною цедрою. Бар був порожнім, тільки компанія американських військових льотчиків з авіабази в Менстоні. Вони пили віскі з водою і жваво обговорювали бейсбол. Цікаво, чи піднімалися вони сьогодні в небо Кента, озброєні ракетами з ядерними боєголовками, і чи бачили згори чотири фігурки на полі гольф-клубу, де відбувався запеклий поєдинок? Не переборщіть із цим віскі, любі кузени, побажав їм Бонд, розраховувався і вийшов.

Він неспішно поїхав до Рікалвера, насолоджуючись чудовим вечором, приємним напоєм, що теплом розливався всередині, та негучним булькотінням здвоєних вихлопних труб. Вечеря обіцяла бути цікавою. Саме пора вигідно продати себе Голдфінгеру. Якщо він поведеться неправильно, то і сам вийде з гри, і суттєво ускладнить роботу наступникові. Джеймс їхав неозброєним — фатальною помилкою буде надати Голдфінгеру відчуті підставу. На мить його охопила тривога. Але не треба забігати наперед — війну не оголошено, радше навпаки. Коли вони розходилися після гольфу, Голдфінгер поводився дуже люб'язно — навіть піддесливо. Він запитав, куди надіслати Бонду виграш, і Бонд дав йому адресу «Юніверсал Експорт». Голдфінгер також запитав, де він зупинився, — Бонд відповів і додав,

що зостанеться в Рамсгейті лише на кілька днів, поки не визначиться зі своїми планами. Голдфінгер виказав сподівання, що одного дня вони зіграють матч-реванш, але, на жаль, завтра він збирається до Франції і не знає напевне, коли повернеться. Літаком? Так, «повітряним поромом»¹²² з Лідда¹²³. Дякую за гру, містере Бонд. Очі Голдфінгера ще раз просвітили Джеймса рентгенівським поглядом, закарбувавши його у картотеці пам'яті, а потім великий жовтий лімузин від'їхав.

Бонду вдалося добре розглянути шофера. То був кремезний круглолиций японець, а може, кореєць із диким, майже божевільним блиском у карикатурно-вузьких очах, місце яким радше в японському фільмі про самураїв, аніж за кермом «роллс-ройса» сонячним днем у графстві Кент. Його верхня губа сильно видавалася вперед, як буває у людей з вовчою пащею. Але він увесь час мовчав, тому Бонду не вдалося переконатись у правильності своїх здогадок. У своєму тісному костюмі, який ледь не тріскав по швах, та в безглуздому «котелку» він виглядав японським борцем на відпочинку. Але це була не та людина, вигляд котрої викликає посмішку. Якби хтось і надумав би посміхнутися, то сама його невимовно-зловісна постать у до блиску начищених чорних черевиках з патентованої шкіри, що виглядали як балетки, й товсті водійські рукавиці з чорної шкіри швидко змусили би нетіпаку змінити рішення. У постаті цього чоловіка Джеймсові увижалось щось знайоме.

А що саме, пригадав тільки тоді, коли машина рушила і Бонд провів її поглядом. Саме таку широкопику голову в «котелку» зі широкими плечима мав водій небесно-блакитного «форда-популяр», який уперто тримався середини дороги на шляху в Херн-Бей близько півдня сьогодні вранці. Звідки він повертався? Яке завдання виконував? Бонд пригадав полковника Смітерса. Міг це бути той самий кореєць, який подорожував країною, збираючи старе золото з ломбардів Голдфінгера? Може, багажник невинного з виду, бувалого в бувальцях маленького авто забитий тижневою даниною подарункових годинників, перснів-печаток, медальйонів та золотих хрестиків? І поки Джеймс дивився услід від'їжджаючому в напрямку Сандвіча лимонно-жовтому силуєтові «Срібної примари», то зрозумів, що відповідь «так» буде правильною.

Бонд звернув із головної дороги на під'їзну і поїхав проміж високої вікторіанської вічнозеленої рослинності гравійною доріжкою, що вигиналася перед парадним входом будинку, який називався «Гранжем», — незграбного, потворного особняка початку століття з портиком і зашкеленими галереями, котрі зберігали запах консервованого сонця, запорошених фікусів та мертвих мух, образ яких в уяві Бонда спливав іще до того, як він заглушив двигун. Джеймс повільно вибрався з машини, роздивляючись будинок. Його порожні, чисто вимиті вікна роздивлялися Бонда.

Із будинку долинали якийсь фоновий шум, важке ритмічне пихкання, немов важко хекала величезна тварина. Бонд припустив, що ті звуки видає фабрика, труба якої з плюмажем диму стирчала між високих хвойних дерев, немов палець у попереджувальному жесті праворуч од будинку, там, де зазвичай розміщуються стайні з гаражами.

Безмовний, насторожений фасад будинку немов завмер в очікуванні з боку Джеймса якихось кроків, можливо, ворожих, на котрі він незабарно відповів би адекватними діями. Бонд знизав плечима, відкидаючи чорні думки, піднявся сходами до дверей з матовим склом і натиснув кнопку дзвінка. Звуку він не почув, але двері повільно відчинилися. На порозі стояв шофер-кореець у незмінному «котелку». Він окинув Бонда байдужим поглядом, притримуючи двері лівою рукою, а правою, витягнутою на зразок стрілки семафора, вказував у напрямку темного холу.

Бонд пройшов повз корейця, ледь стримуючи бажання чи то наступити на його начищений черевик, чи то врізати щосили прямо по центру туго обтягнутого чорного живота. Цей чоловік повністю відповідав тому, що Джеймс чув про корейців, та й узагалі йому кортіло зробити щось хуліганське, аби похитнути наелектризовану атмосферу похмурої будівлі.

Темний хол виявився за сумісництвом і головною вітальною. За решіткою широкого каміна жеврів кволій вогник, а два клубних крісла з нолівською софою¹²⁴ безпристрасно позирали на полум'я. Між ними на низькому столикові стояла таця, добряче позаставлена пляшками. На широких просторах зали, що оточували цей спалах життя, тиснулися масивні ротшильдівські зразки меблів часів Другої

імперії¹²⁵, виблискуючи золоченою бронзою, черепаховими панцирами та перламутром. Позаду цієї музейної експозиції аж до галереї на першому поверсі, до якої зліва вели кручені сходи, тягнулися темні панелі. Стеля була обрамлена таким самим темним деревом тієї епохи.

Бонд стояв, усмоктуючи ці красоти, коли до нього нечутно підібрався кореєць і простягнув свою руку-семафор в напрямку столика з напоями та крісел. Бонд вдячно кивнув і залишився там, де стояв. Кореєць пройшов далі та зник за дверима, котрі, як припустив Джеймс, вели до службових приміщень. Тиша, лише посилена розміреним залізним тіканням багато оздобленого дідівського годинника, згустилася та підбралася ближче.

Бонд підійшов, став спиною до каміна і з викликом оглянув залу. Яке звалище! Яке поганюче, пропаще, негодяще для життя місце! Як можна мешкати в такому дорогому морзі посеред вічнозелених рослин, коли за якусь сотню ярдів звідси яскраве сонце, свіже повітря та безкраї краєвиди? Джеймс дістав сигарету і запалив. Цікаво, як Голдфінгер отримує задоволення від життя? Як він розважається? Чи подобається йому секс? А може, йому все це просто не потрібне, може, гонитва за золотом притупила усю іншу спрагу.

Десь у глибинах будинку задзвонив телефон. Дзвінок пролунав двічі й припинився. Почулися приглушений голос, звук кроків, і двері під витими сходами розчинилися. До зали увійшов Голдфінгер і тихо причинив за собою двері. Вдягнений у сливового кольору оксамитовий смокінг, він повільно проплив відполірованою підлогою. Руки не простягнув, а, посміхаючись тільки губами, промовив:

— Дуже вдячний, що ви прийняли моє запрошення. Ви були на самоті, тож я подумав, чому б нам не обговорити ціни, скажімо, на зерно.

Напевне, такого сорту ремарками обмінюються при зустрічі багаті люди. Бонда потішила думка, що він став на деякий час свого роду тимчасовим членом їхнього клубу, тому відповів:

— Мені було приємно отримати ваше запрошення, бо вже набридло обдумувати свої проблеми, а в Рамстейті зайнятися особливо нічим.

— Це правда. Але я маю попросити вибачення. Щойно зателефонували і повідомили, що один із моїх співробітників, а я, до речі, наймаю кореєців, має якісь непорозуміння з місцевою поліцією.

Отже, доведеться поїхати і владнати справу. Наскільки розумію, йдеться про інцидент на місцевому ярмаркові. Ці корейці — дуже емоційні хлопці й легко виходять із себе. Мій шофер відвезе мене, і, сподіваюся, за пів години ми повернемося.

А тим часом, боюсь, я змушений залишити вас на самоті. Будь ласка, напої на столі, журнали, якщо забажаєте. Сподіваюся, ви мені пробачите. Все займе не більше ніж пів години, запевняю.

— Усе нормально, не турбуйтеся, — Бонд відчував тут якусь хитрість, але не міг зрозуміти, яку саме.

— Тоді до побачення, — Голдфінгер попрямував до дверей. — Дозвольте увімкнути вам світло, бо тут дуже темно. — І простягнув руку до панелі вимикачів. Уся кімната засяяла — від звичайних лампочок, настінних бра та чотирьох скупчень освітлення на стелі. Тепер у залі було яскраво, як на знімальному майданчику — дивовижне перетворення. Бонд, наполовину засліплений, провів поглядом спину Голдфінгера. За хвилину почувся звук двигуна, але то був не «роллс» — писклявіший — і машина відїхала.

Чисто інстинктивно Бонд наблизився до вхідних дверей і розчинив їх. Підїзна дорога була порожня. Десь далеко мелькнули хвостові вогні й повернули ліворуч у напрямку Маргейта. Бонд повернувся в будинок і зачинив двері. Постояв, прислухаючись. Тиша, крім металевого тикання годинника, була абсолютною. Він підійшов до службових дверей, відчинив — довгий темний прохід, що вів у нетрі будинку. Джеймс нагострив вуха — нічого, мертва тиша. Він зачинив двері й задумливо обійшов яскраво освітлену залу. Невже його залишили самого в будинку Голдфінгера, з усіма таємницями? Але чому?

Підійшовши до таці з напоями, Бонд налив міцного джину з тоніком. Телефонний дзвінок точно був, але його можна було легко організувати з фабрики. Історія з корейцем, який потрапив до поліції, виглядала правдоподібно, і певна логіка в тому, що Голдфінгеру треба взяти людину на поруки, була. Голдфінгер також двічі наголосив на тому, що Бонд залишиться тут на пів години на самоті. То могло бути як невинне зауваження, так і запрошення Бонду проявити себе і вчинити щось необачне. Хтось за ним спостерігає? Скільки тут тих корейців і чим вони займаються? Джеймс поглянув на годинник. Минуло п'ять хвилин. Рішення визріло. Пастка чи ні — але такий шанс

прогавити не можна. Він має швиденько роздивитись — але щоб це виглядало якнайневинніше — та вигадати прикриття, аби пояснити, навіщо він залишив вітальню. З чого почати? Звісно, з фабрики. Легенда? Двигун його автомобіля запрацював з перебоями — можливо, щось із бензонасосом — і він пішов пошукати допомоги механіка. Шито білими нитками, але як варіант може бути. Бонд допив джин з тоніком і рішуче ступив у службові двері.

У коридорі побачив вимикач. Увімкнувши світло, швидко пішов коридором, який закінчився глухою стіною з двома дверима направо і наліво. Джеймс на мить прислухався — зліва долинали приглушені звуки кухні. Він відчинив двері праворуч й опинився, як і очікував, у вимощеному бруківкою гаражі. Дивно — гараж був яскраво освітлений дуговими лампами. Дальня стінка, вочевидь, межувала з фабрикою, бо тепер ритмічне постукування механізмів стало гучнішим. Помітивши на протилежному боці низькі дерев'яні двері, Бонд перетнув подвір'я, роздивляючись по боках. Двері були незамкнені. Він обережно розчинив їх та ввійшов усередину, залишивши їх відчиненими. Джеймс опинився в невеличкому порожньому офісному приміщенні, освітленому лише голою лампочкою, що звисала зі стелі. Стіл з паперами та годинником, шифоньєрка і телефон. Інші двері вели з офісу до цеху, поруч — вікно, щоби спостерігати за робітниками. Кабінет майстра. Бонд підійшов до вікна і визирнув.

Джеймс не знав, що мав побачити, але, вочевидь, дивився на обладнання невеличкого металопереробного підприємства. Прямо перед ним роззявили пащі дві доменні печі, зараз згаслі. Поруч розмістилися форми для розплавленого металу; до стінки були приставлені металеві пластини усіх розмірів та кольорів. Також тут стояв сталевий полірований стіл із циркулярною пилою, напевне, з діамантовим напиленням для різання листів, а ліворуч у сутінках — великий бензиновий двигун, під'єднаний до генератора для вироблення енергії. Праворуч, під дуговими лампами, група з п'яти робітників, четверо з них — корейці, вовтузилася довкола «роллс-ройса» Голдфінгера. Автомобіль блищав під яскравим світлом, бездоганний, за винятком правих дверей, які зняли з петель, звільнили від обшивки і поклали поруч на монтажний стіл. Поки Бонд

спостерігав, двоє робітників узяли нову панель із важкого безколірного, на вигляд, алюмінію, і поклали її на дверний каркас. На підлозі лежали два ручних клепальних молотки, якими робітники скоро підженуть панель на місце і пофарбують у належний колір, як і решту машини. Усе виглядало доволі невинно та прямолінійно. Сьогодні вдень Голдфінгер десь пошкодив двері, й тепер їх терміново лагодять до завтрашньої поїздки. Джеймс іще раз із кислотою міною роздивився навкруги, відвернувся від вікна, вийшов через двері цеху і м'яко зачинив їх за собою. Нічого такого, за що, чорт забирай, можна зачепитись. Але як підкріпити свою легенду? Він не хотів відривати людей від роботи — може, після обіду, якщо у когось із них знайдеться час.

Неспішно пройшовши коридором, Джеймс без пригод повернувся до зали.

Поглянув на годинник — ще десять хвилин. Тепер — другий поверх. Усі домашні секрети приховують зазвичай у спальних і ванних кімнатах. Ці місця — особистого користування — з аптечками, туалетними столиками, приліжковими тумбочками можуть відкрити інтимні сторони життя господаря, його слабкості. У Бонда заболіла голова, і він пішов шукати аспірин. Задля гри на публіку, в разі якщо за ним спостерігають, він потер скроні, подивився на галерею, рішуче перетнув залу і збіг сходами. Галерея привела до яскраво освітленого коридору. Бонд ішов, відчиняючи двері, й зазиравав у кожную кімнату. Усі вони були спальнями, ліжка незастелені.

У кімнатах пахло пліснявою — наслідок того, що вікна зачинені. Звідкілясь виник величезний рудий кіт і пішов слідом, муркочучи та тручись до ніг. Кімната, яку він шукав, виявилась останньою. Бонд увійшов і зачинив за собою двері.

У кімнаті горіло світло. Може, хтось із слуг у ванній? Бонд зухвало пересік кімнату і заглянув туди. Світло увімкнене, але ні душі. Кімната простора, найімовірніше, переоблаштована на ванну з окремої кімнати, і крім самої ванни та унітаза, містила купу тренажерів — для веслування, велосипед, атлетичні булави та еспандери. В аптечці не було нічого цікавого — лише проносні: сена, каскара, «калсалет», проносна сіль та пристрої для тієї мети. Жодних інших препаратів, навіть аспірину. Бонд повернувся до спальні — й тут знову нічого.

Типова чоловіча кімната: зручна, облаштована, з купою умонтованих шаф. Тут навіть запах нейтральний. Біля ліжка стояла невеличка книжкова шафа, що містила книжки історичні та біографічні — усі англійською.

В шухляді столика біля ліжка лежала книжка в жовтій палітурці — «Прихований бік кохання» паризького видавництва «Палладіум Паблікейшенс» — єдине, до чого взагалі можна було причепитися.

Бонд поглянув на годинник — залишалось п'ять хвилин. Пора назад. Він наостанок оглянув кімнату і рушив до дверей. Але раптом зупинився. Тут було щось таке, що він підсвідомо помітив, коли увійшов до кімнати. Нагострив вуха. Щось не збігалось. Що це — колір, якийсь предмет, запах, звук? Саме так! Там, де він стояв, було чути дуже тихий, майже комариний писк. На межі чутності. Але звідки? І що його виробляло? У кімнаті, й це Бонд розумів добре, було дещо, що становило велику небезпеку.

Напружившись, Бонд підійшов до вмонтованої шафи поблизу дверей і обережно відчинив їх. Так і є — звук линув звідти, з-поза ряду спортивних піджаків. Бонд різко відсунув одяг убік. Побачивши, що ззаду, він заскреготів зубами.

Із трьох щілин верхньої полиці шафи шістнадцятиміліметрова плівка повільно намотувалася на три окремих бобіни в глибоку скриню за фальшивим фасадом шухляди. Бобіни були наполовину порожні. Бонд звузив очі, роздивляючись, як докази його нишпорення зникають у відсіку. Ось воно що — три кінокамери, приховані хтосна-де — може, в залі, гаражі чи в цій кімнаті — стежили за кожним його кроком відтоді, як Голдфінгер залишив будинок, увімкнувши яскраве світло. І чому це Бонд не надав значення освітленню? Як у нього не вистачило елементарного передчуття, щоб не тільки не помітити пастку, а й навіть не зачути її. Аякже, його легенди псу під хвіст. Кому вони тепер потрібні, коли він пів години нишпорив по дому і врешті-решт нічого не знайшов — ані механіка, ні аспіріну? Якби тільки це! Він не виявив нічого цікавого, жодної таємниці. Ідіотське гаяння часу. Ось тепер Голдфінгер його ухопив. Йому кінець, його безнадійно розкрито. Але, може, він щось врятує після такого провалу? Бонд зосередив погляд на кінострічці, що повільно рухалася.

Думати, думати! Мозок Джеймса запрацював на повну, розробляючи способи виходу з прикрого становища й відкидаючи один за одним. Принаймні він хоча б частково засвітив плівку тим, що відчинив шафу. Чому б не засвітити її повністю? І справді, але як? Гаразд, він відчинив дверцята стінної шафи, але на якій підставі? Цього моменту з-поза відчинених дверей спальної кімнати зазвучало муркотіння. Кіт! Чому б не звернути все на kota? Хитке, але хоч якесь алібі. Бонд відчинив двері, узяв kota на руки й почав гладити. Кіт замуркотів. Бонд підійшов до шафи, схилився над бобіною і повитягував плівку так, щоб повністю її засвітити. Переконавшись, що вся вона пошкоджена, він склав її до купи, а згори поклав kota. Тепер вусатому не відкараскатись. Якщо пощастить, кіт влаштується тут зручніше і мирно засне. Бонд залишив дверцята шафи напіввідчиненими — щоб поглибити засвітку — і, залишивши двері до спальні також відчиненими, побіг коридором. Біля сходів призупинився і, не поспішаючи, спустився. Порожня зала позіхнула, спостерігаючи за його маневрами. Джеймс підійшов до каміна, налив собі у склянку джину і взяв номер «Зе Філд». Він знайшов статтю Бернарда Дарвіна¹²⁶, швидко пробіг її, запам'ятавши зміст, а потім влаштувався у клубному кріслі й запалив цигарку.

Чи вдалося йому щось дізнатись? Якщо так, то зовсім небагато. Хіба що Голдфінгер страждає на закреп і має зіпсований розум, а також те, що він піддав Бонда елементарній перевірці. Зробив це, треба віддати йому належне, із знанням справи. То не робота аматора. Вона цілком відповідала прийомам СМЕРШу, як і технічний бік виконання. Хтось витратив багато зусиль, щоби встановити обладнання. Що ми маємо? Для того, аби алібі kota спрацювало, Голдфінгеру треба було залишити обоє дверей відчиненими — тоді кіт міг потрапити до спальні й зацікавитися шерехом у шафі. А це малоімовірно, майже неможливо. Голдфінгер буде на дев'яносто відсотків упевнений, що то справа рук Бонда. Однак тільки на дев'яносто. Десять залишається на сумнів. Чи дізнається Голдфінгер щось, чого не знав раніше, — що Бонд хитрий та винахідливий суб'єкт, а також допитливий, можливо, навіть крадій? Напевне, він здогадається, що Джеймс заходив до спальні, але його інші рухи, якими б вони не були, залишаться таємницею на засвіченій плівці.

Бонд підвівся, взяв пачку журналів і кинув їх на підлогу біля крісла. Єдине, що залишалось — це нахабно усе заперечувати і запам'ятати на майбутнє — якщо воно у нього є — що треба бути зібранишим і не робити дурних помилок. У всьому світі не вистачить рудих котів, щоби ще раз витягнути його з халепи, в яку він потрапив.

Джеймс не почув звуку автомобіля, котрий під'їхав, ані звуку дверей, які відчиняли, але подих вечірнього вітерцю підказав, що Голдфінгер повернувся й увійшов до зали.

НА ВСІ РУКИ МАСТАК

Відклавши «Зе Філд», Бонд підвівся. Вхідні двері з грюкотом зачинилися. Джеймс повернувся, на обличчі було написане щире здивування.

— О, привіт. Я не чув, як ви під'їхали. Як усе відбулося?

Обличчя Голдфінгера було не менш увічливим. Збоку вони нагадували давніх друзів, може, сусідів, які звикли запрошувати один одного на коктейлі.

— А, все завершилося доволі просто. Мій хлопець зчепився в барі з якимось американським льотчиком, котрий обізвав того хріновим япошкою. Я пояснив поліції, що корейці терпіти не можуть, коли їх називають японцями. Його відпустили, висловивши попередження. Вибачте, що змусив вас чекати. Сподіваюся, ви не нудьгували. Будь ласка, наливайте собі ще.

— Дякую. Але я так зачитався, що не помітив, як пролетів час. У Дарвіна цікавий погляд на правила чотирнадцяти ключок, — Бонд узявся переказувати щойно прочитану статтю, додаючи свої коментарі.

Голдфінгер терпляче стояв, поки красномовність Джеймса не вичерпалася.

— Так, позиція його неоднозначна. Звісно, ваш стиль гри відрізняється від мого, ви граєте майстерніше.

З моїм свінгом я потребую гри усіма ключками. Якщо дозволите, я тільки помию руки, і ми візьмемося до обіду. Повернуся за мить.

Бонд налив собі новий бокал, сів і узяв погортати «Кантрі Лайф». Голдфінгер піднявся сходами й вийшов до коридору. Джеймс міг легко передбачити його подальші кроки. Тільки-но Бонд зрозумів, що гортає журнал догори ногами. Він перегорнув його і втупився у фото Бленхеймського палацу¹²⁷.

Згори не долинали ні звуку. Потім почувся шум води в унітазі, стукнули двері. Бонд потягнувся за бокалом, зробив великий ковток і поставив бокал біля крісла. Голдфінгер спустився вниз — Бонд гортав сторінки «Кантрі Лайф», ніби нічого й не було, струшуючи попіл за камінну решітку.

Голдфінгер прямував до нього. Бонд опустив журнал. Голдфінгер тримав на руках рудого kota. Він наблизився до каміна і натиснув на дзвінок.

— Ви любите котів? — спитав спокійним тоном.

— До певної міри.

Службові двері відчинилися. На порозі постав той самий водій. Він і досі був у «котелку» та блискучих чорних рукавицях. Флегматично дивився на Голдфінгера. Той зігнув палець — шофер наблизився і став у коло світла від каміна.

— Мій майстер на всі руки, — посміхаючись, Голдфінгер пояснив Бонду. — Це свого роду жарт. Одджоб¹²⁸, покажи містерові Бонду руки. — Він ще раз посміхнувся. — Я кличу його Одджобом, бо це сповна характеризує його обов'язки.

Кореєць повільно стягнув рукавички, підійшов до Бонда на відстань витягнутої руки і підняв руки долонями догори. Джеймс підвівся, щоб роздивитися. Руки величезні та мускулісті, пальці, здавалось, однієї довжини, тупі кінцівки блищали, немов зроблені з жовтої кістки.

— Поверни і покажи містерові Бонду ребра долонь.

Нігтів майже не було, замість них — той самий жовтуватий хітиноподібний покрив. Чоловік повернув долоні — ребра мали кістяну структуру.

Бонд запитально підняв брови.

— Зараз він дещо продемонструє вам, — мовив Голдфінгер і показав на товсті дубові поруччя сходів з масивного дерева шести на чотири дюйми в поперечнику. Кореєць слухняно підійшов та піднявся на кілька сходинок. Він стояв — руки по швах — і дивився на хазяїна

поглядом відданого пса. Голдфінгер кивнув. Кореєць безпристрасно підняв праву руку, завів за голову й різко опустив її, немов сокиру, на товстий полірований брус. Пролунав тріск розщепленого дерева, поруччя проломилося посередині. Він знову замахнувся і вдарив. Цього разу рука пройшла крізь дерево, залишивши нерівну щілину. Скалки посипалися на підлогу. Кореєць вирівнявся і став по стійці «струнко» в очікуванні подальших вказівок. У його обличчі не читалося жодного напруження, а втім, і жодної гордості за своє досягнення.

Голдфінгер підкликав того кивком голови. Чоловік зійшов на підлогу.

— Його ноги зі зовнішнього боку також загартовані, — пояснив Голдфінгер. — Одджоб, камін, — Голдфінгер показав на важку різьблену дерев'яну полицю на висоті семи футів над каміном, на шість дюймів вище капелюха корейця.

— Няти плюх?

— Так, можеш зняти піджак і капелюх, — Голдфінгер повернувся до Бонда. — У бідолахи вовча паща. Не думаю, що його розуміє хтось, окрім мене.

Бонд подумав, наскільки зручно мати раба, який може спілкуватись із зовнішнім світом лише через перекладача — це навіть краще, ніж глухонімі євнухи у гаремах, оскільки згаданий рай тісніше прив'язаний до хазяїна.

Одджоб зняв піджак та капелюх і акуратно поклав їх на підлогу, закотив до колін штанини, відійшов і прибрав стійку майстра дзюдо. Здавалося, його не зможе зрушити з місця навіть атакуючий слон.

— Містере Бонд, вам краще відійти, — зуби Голдфінгера блиснули у зловісній посмішці. — Його удар може зламати шию, як стеблину нарциса. — Голдфінгер відсунув убік низький столик з напоями. Тепер корейцю ніщо не заважало. Він був за три кроки від каміна. Яким чином збирається дістатися високої полиці?

Бонд дивився, немов зачарований. Розкосі очі на незрушному жовтуватому обличчі запалали лютою рішучістю. Зустрівши такого супротивника, подумав Джеймс, не залишається іншого вибору, ніж опуститися на коліна і чекати смерті.

Голдфінгер підняв руку. Зібрані докупи пальці ніг у м'яких шкіряних черевиках, здавалось, уп'ялися в землю. Кореєць зробив крок на

напівзігнених ногах і відірвався від підлоги. У повітрі його ноги ляснули одна об одну, як у балеруна, але злетів він значно вище, ніж будь-який танцюрист, його тіло вигнулося назад і вбік, а права нога вистрелила вперед. Пролунав грюкіт, кореець граціозно приземлився на руки, зігнуті у ліктях, щоб компенсувати вагу, а потім розігнув їх і став на ноги.

Одджоб знову витягнувся по стійці «струнко». Цього разу в його очах промайнув тріумфальний вогник, коли поглянув на тридюймовий уламок камінної полиці, який валявся біля його ніг на підлозі.

Джеймс зачудовано дивився на корейця. Якихось дві ночі тому Бонд скнів над підручником із самооборони! Порівняно з тим, що він щойно побачив, усі його теоретичні та практичні знання нічого не варті. Ця людина зроблена не з плоті та крові, це якась жива дрючина, найнебезпечніша істота на Землі. Бонд зрозумів, що має вшанувати цю унікально-небезпечну людину і простягнув руку.

— Легесенько, Одджоб! — голос Голдфінгера пролунав, як удар батога.

Кореець нахилив голову й узяв руку Бонда в свою. Він тримав долоню рівно і ледь зігнув великий палець у легкому потискові. Тримати його правицю було так само, як тримати шматок дошки. Нарешті він відпустив руку і підійшов до одягу.

— Пробачте мені, містере Бонд, і я вдячний вам за ваш жест, — обличчя Голдфінгера висловлювало подяку. — Справа в тому, що Одджоб не розуміє своєї сили, особливо, коли «заводиться». Його руки — як лещата. Він міг перетворити вашу долоню на пульпу, сам того не бажаючи. — Одджоб вдягнувся і шанобливо стояв, очікуючи нового наказу. — Що ж, Одджобе, ти добре попрацював. Радий був побачити тебе у справі. Тримай, — Голдфінгер витягнув з-під пахви kota і кинув його корейцеві, який спритно того підхопив. — Мені він набрид. Можеш з'їсти його на вечерю. — Очі корейця загорілись. — І скажи на кухні, щоб подавали обід.

Чоловік уклонивсь і повернувся.

Бонд із трудом приховував відразу. Він чудово розумів, що уся ця демонстрація була свого роду посланням, попередженням, легкою розминкою. Вона означала: «Ви бачили мою міць, містере Бонд. У моїй

владі вас убити або скалічити. Скажімо так: «Оддjob демонстрував майстерність, а ви випадково опинились у нього на шляху. Мене точно визнають невинним, а Оддjob відбудеться легким вироком. Проте замість вас буде покараний кіт. Коту, звісно, не пощастило».

Бонд раптом спитав:

— А чому він постійно носить «котелок»?

— Оддjob! — кореець був біля службових дверей. — Капелюх. — Голдфінгер показав на дерев'яну панель біля каміна.

Усе ще тримаючи кота лівою рукою, Оддjob повернувся і пішов назад. На півдорозі, не сповільняючись і не прицілюючись, він зірвав з голови капелюха, ухопив його за криси і щосили метнув. Пролунав дзвінкий брязкіт. «Котелок» устряг на добрий дюйм у дерев'яну панель, на яку вказав Голдфінгер, а потім упав і покотився по підлозі.

— Легкий, але дуже міцний сплав, містере Бонд, — пояснив Голдфінгер з посмішкою. — Боюся, фетр трохи пошкоджено, але Оддjob усе полагодить. Він на рідкість спритно управляється з голкою та ниткою. Сподіваюся, ви розумієте, що такий удар може проломити людині череп або перерубати шию. Таке собі домашнє і майстерно приховане знаряддя вбивства.

— Цілком із вами згодний, — Бонд увічливо посміхнувся. — Дуже корисний хлопець.

Оддjob підняв капелюх та вийшов. Пролунав гонг.

— А ось і обід. Ходімо! — Голдфінгер рушив до дверей, замаскованих у панелі праворуч від каміна. Він натиснув на приховану пружину, і двері розчинилися.

Невеличка обідня зала повністю відповідала багатому оздобленню вітальні. В яскравому світлі центральної люстри та свічок довкола столу виблискували столове срібло та кришталь. Вони усілися напроти один одного. Два жовтолицих слуги в білих курточках подавали страву із сервірувального столика. Першою була якась бовтанка з рисом. Голдфінгер помітив нерішучість Бонда, хмикнув і мовив:

— Їжте сміливо, містере Бонд, це не кіт.

— А... — промугикав Бонд.

— Будь ласка, скуштуйте мозельське¹²⁹. Сподіваюся, воно припаде вам до смаку. Це — «Piesporter Goldtröpfchen» 53-го року. Будь ласка,

наливайте самі. Ці люди надто незграбні, тож наллють вам скоріше у тарілку, а не в бокал.

Перед Бондом у крижаному відерці стояла елегантна пляшка. Він налив собі трохи і пригубив. Просто нектар. Джеймс віддав належне смаку господаря. Голдфінгер увічливо кивнув.

Я не п'ю і не палю, містере Бонд. Перекоаний, що куріння не тільки найбезглуздіша з людських звичок, а й абсолютно протиприродна. Чи можете ви уявити собі корову, яка через тліючу соломинку набирає повний рот диму, а потім випускає його через ніздрі? Гидота! — Голдфінгер скривився, виказуючи рідкісну для себе емоційність. — Це дуже шкідлива звичка. Щодо алкоголю, то мені, як свого роду хімікові, поки що не пощастило знайти речовину, вільну від яких-небудь отрут, причому деякі з них смертельні. Наприклад, сивушні олії, оцтова кислота, етилацетат, етаналь та фурфурол. Навіть у невеликому обсязі деякі з цих речовин в чистому вигляді можуть легко вас убити. А у тій мізерній кількості, в якій вони наявні у пляшці алкоголю, призводять до різноманітних нездорових ефектів, що в народі називаються похміллям.

Голдфінгер помовчав, підчепив виделкою кілька креветок у соусі каррі й відправив до рота.

— Оскільки ви п'єте, містере Бонд, я дам вам одну пораду. Ніколи не вживайте так званий коньяк «Наполеон», особливо якщо кажуть, що він витриманий у дерев'яних бочках. У такій рідині міститься отрутих речовин більше, ніж у будь-якому іншому напої. Наступний за шкідливістю — старий бурбон, — Голдфінгер закінчив критичні застереження ще однією порцією креветок.

— Дякую. Я запам'ятаю. Можливо, саме з таких міркувань останнім часом я перейшов на горілку. Кажуть, що фільтрація через активоване вугілля — велика підмога, — Бонд утішався тим, що може скористатися знанням колись прочитаного, але не повністю забутого, аби дати Голдфінгеру більш-менш гідну відсіч.

Голдфінгер уважно подивився на Бонда.

— Здається, ви розумієтеся на подібних речах. Вивчали хімію?

— Дуже поверхово, — настав час переходити у наступ. — Ваш шофер справив на мене величезне враження. Де він навчився такому

фантастичному бойовому мистецтву? Це якийсь різновид корейської боротьби?

Голдфінгер промокнув губи серветкою і ляснув пальцями. Слуги прибрали тарілки і принесли смажену качку та пляшку «Мутон Ротшильд» 1947 року¹³⁰ для Бонда. Коли вони відійшли до сервірувального столика і завмерли там на варті, Голдфінгер запитав:

— Ви коли-небудь чули про карате? Ні? Так ось, Оддjob — один із трьох людей у світі, який отримав чорний пояс у карате. Це — відгалуження дзюдо, але дзюдо до нього має такий самий стосунок, як кулемет «шпандау» до катапульты.

— Розумію.

— Оддjob продемонстрував нам один з найпростіших прийомів, містере Бонд, — Голдфінгер помахав ніжкою, яку гриз. — Маю зауважити: якби Оддjob завдав удару в одну зі семи больових точок на вашому тілі, ви віддали би богові душу. — Голдфінгер з насолодою вгризся у ніжку.

— Цікаво... — серйозно відгукнувся Бонд. — Мені відомо лише п'ять способів убити Оддjobа одним ударом.

Голдфінгер пропустив зухвалий коментар повз вуха. Він поклав ніжку, випив води, потім відкинувся у кріслі й, поки Джеймс насолоджувався першокласною стравою, продовжив: — Карате, містере Бонд, ґрунтується на теорії, згідно з якою людське тіло має п'ять ударних поверхней і тридцять сім вразливих точок. Вразливих для майстра з карате, чиї кінцівки пальців, ребра долонь та ступні загартовані об стеблини кукурудзи, що набагато міцніші та гнучкіші, ніж людські кості. Оддjob щоденно годину тренується на мішках з неочищеним рисом або на міцному стовпі, обмотаному товстим канатом. І ще годину він приділяє фізичній підготовці, що більше нагадує балет, аніж гімнастику.

— А коли він тренується в метанні «котелка»? — Бонд не мав жодного бажання поступатися в цьому психологічному протистоянні.

Голдфінгер, роздратований тим, що його перервали, насупився:

— Ніколи не цікавився, — відповів серйозно. — Але думаю, що можете сприйняти на віру те, що Оддjob постійно відточує свою майстерність. Ви спитали про походження карате. Воно родом з Китаю, де мандрівні буддійські монахи ставали легкою жертвою

розбійників та грабіжників. Їхня релігія не дозволяє їм торкатися зброї, тому вони розробили власний вид беззбройного самозахисту. Мешканці Окінави вдосконалили це мистецтво до сучасного вигляду, коли японці заборонили їм носити зброю. Вони визначили п'ять ударних місць людського тіла — кулак, ребро долоні, кінцівки пальців, п'ятка та лікоть — і загартували їх до міцності кукурудзяної стеблини. Завершення удару в карате нема. У момент удару все тіло напружується, причому основний акцент припадає на стегна, потім моментально розслабляється, від чого не втрачають рівновагу. Оддjob витворює дивовижні речі. Я бачив, як він розбивав цеглини без жодної шкоди для руки. Також він розрубав ребром долоні три півдьюмові дошки, покладені одна на одну. А що спроможний витворити ногами, ви бачили самі.

Бонд зробив великий ковток кларету¹³¹.

— Його екзерсиси погано відбиваються на ваших меблях.

Голдфінгер знизав плечима:

— Я зрідка буваю в цьому будинку. Подумав, що подібне шоу вас розважить. Сподіваюся, ви погодитесь, що Оддjob чесно заробив свого кота, — Голдфінгер метнув через стіл рентгеноподібний погляд.

— Йому подобається кошатина?

— Для нього це неабиякий делікатес. Він розсмакував м'ясо котів ще за молодих літ, коли в його країні був голод.

Джеймс подумав, що настав час копнути глибше.

— А навіщо вам узагалі така людина? Навряд чи він є гарним компаньйоном.

— Бачте, містере Бонд, — Голдфінгер клацнув пальцями, підкликаючи слуг, — так уже сталося, що я багата людина, можна навіть сказати — дуже багата. А чим ти багатший, тим більше потреба в охороні. Звичайний тілоохоронець або детектив — це, як правило, колишній поліцейський. Такі люди нікчемні. У них уповільнена реакція, їхні методи застарілі, їх легко підкупити. Гірше того, вони надто шанують людське життя. Для мене, якщо хочу вижити, це неприйнятно. У корейців таких вагань нема. Саме тому японці настановляли їх наглядачами в таборах для військовополонених під час війни. Вони брутальні, найжорстокіша нація у світі. Усі мої люди підібрані поодиноці на підставі саме таких якостей. І вони слугують

мені вірою та правдою. Жодних претензій. Ані з мого боку, ані з їхнього. Їм добре платять, у них є дім та їжа. Коли їм потрібний секс, вуличних дівок привозять з Лондона, вони отримують щедрю винагороду, і їх відвозять назад. Ті жінки не дуже привабливі, але вони білі — лише це їй потрібно моїм людям. Піддати білу расу найогиднішому приниженню. Іноді трапляються інциденти, але, — його очі байдуже позирали з протилежного боку столу, — гроші — найефективніший саван.

Бонд посміхнувся.

— Подобається метафора? Я сам її придумав.

Подали пречудове сирне суфле і каву. Вони їли мовчки, обидва вочевидь задоволені цією довірчою бесідою. Принаймні Бонд. Голдфінгер явно навмисне дозволив собі привідкритися — трішечки, але все ж таки продемонстрував Бонду одне зі своїх прихованих облич, те, на котре, як вважав, Бонд мав відгукнутися, — безжалісного та холоднокровного магната. Врешті-решт, цілком імовірно, що Бонд нишпорив по дому, а таку можливість Голдфінгер мав хоча б припустити, і цей факт відкривав Бонда для Голдфінгера з принадного боку. А саме, що Бонд теж мав хибу, а це означало, що він «джентльмен» лише на вигляд. Тепер має статися ще одна перевірка, після котрої, якщо пощастить, надійде пропозиція.

Бонд відкинувся і запалив сигарету.

— У вас чудовий автомобіль. Напевне, останній з цієї серії. Він 1925 року, чи не так? Два блоки по три циліндри, з двома електромагнітними вимикачами — один із магнето, другий — з катушками?

— Ви абсолютно праві. Але я дещо удосконалив. Зокрема, додав п'ять листів на кожну ресору і встановив дискові гальма на задні колеса — для поліпшення гальмового шляху. Передніх гальм було недостатньо.

— Справді? Але чому? Адже ваша максимальна швидкість тепер навряд чи перевищить п'ятдесят. Хіба корпус настільки важкий?

Голдфінгер підняв брови.

— А ви як вважаєте? Тонна броньованої обшивки й армовані вікна — різниця значна.

— А, розумію! — посміхнувся Бонд. — Ви насправді дуже піклуєтеся про себе. А як же вона перелітає Ла-Манш? Машина не продавить дно

літака?

— Я фрахтую весь літак. У компанії «Сілвер сіті» мій лімузин знають. Це рутинна процедура. Я літаю двічі на рік.

— Подорожуєте Європою?

— Так, граю у гольф.

— Чудово. Я завжди мріяв про таке.

Голдфінгер наживку не заковтнув.

— Тепер зможете собі дозволити.

Бонд посміхнувся.

— А, ви про ті десять тисяч. Але вони знадобляться мені, якщо зважуся перебратися до Канади.

— Ви гадаєте, що зможете там заробити великі гроші?

— Дуже сподіваюся, — палко відгукнувся Бонд. — Інакше навіщо працювати?

— На жаль, більшість способів заробити великі гроші потребують купу часу. І коли нарешті людина бажане назбирує, вона вже надто стара, щоб отримати від такої суми задоволення.

— Саме в цьому і справа. Я постійно в пошуках додаткового заробітку. Але можливостей тут небагато. Та й податки високі.

— Ваша правда. І закони суворі.

— Так. Цього я також зазнав на власній шкірі.

— Справді?

— Якось я долучився до героїнового бізнесу. Ледь ноги виніс. Сподіваюся, це тільки між нами.

Голдфінгер знизав плечима.

— Містере Бонд, хтось із великих сказав, що «закон кристалізував забобони суспільства». Я цілком поділяю такий погляд. Особливо точно він відображає стан речей у торгівлі наркотиками. Але як там не є, а допомагати поліції не збираюся.

— Що ж, справа була така... — і Бонд переказав мексиканську місію, тільки помінявши місцями з Блеквелом. Наостанок додав: — Мені пощастило так легко відкараскатись, але популярності у себе в «Юніверсал Експорт» я не набув.

— Ще б пак! Цікава історія. Ви показали, на що спроможні. А вам не кортить і надалі займатися цим бізнесом?

Бонд знизав плечима.

— Ризиковано. Судячи з того мексиканця, так звані великі бізнесмени у цьому бізнесі відразу дрібнішають, тільки-но починає пахнути смаженим. Коли справи ускладнилися, він навіть спробував відбитися — та хіба що тільки язиком ляпав.

— Що ж, містере Бонд, — Голдфінгер встав з-за столу, Бонд пішов слідом, — це був цікавий вечір. Я не думаю, що хотів би зайнятися героїновим бізнесом. Є набагато безпечніші способи заробляння грошей. Треба впевнитися, що шанси високі, а тоді вже ставити все на карту. Подвоювати ставки — справа нелегка, і така змога випадає нечасто. Бажаєте почути ще один мій афоризм?

— Із задоволенням.

— Гаразд, містере Бонд, — Голдфінгер зобразив скупі посмішку багатой людини. — Найнадійніший спосіб подвоїти гроші — це скласти їх пополам і засунути в кишеню.

Бонд, як банківський клерк, викликаний до керівника, слухняно посміхнувся, але від коментарів утримався. Це було недоречним, та й нікуди не вело. До того ж інстинкт підказував, що не варто надто тиснути.

Удвох вони повернулися до вітальні. Бонд простягнув руку:

— Щиро дякую за чудову вечерю. Однак пора їхати. Можливо, одного дня ми з вами знову зустрінемося.

Голдфінгер коротко потиснув руку Джеймса й одразу ж відпустив. Ще одна особливість мільйонера, який підсвідомо уникає фізичного контакту. Він уважно подивився на Бонда і загадково мовив:

— Мене це аж ніяк не здивує, містере Бонд.

На зворотному шляху через острів Танет Джеймс увесь час прокручував у голові цю останню фразу. Він роздягнувся, заліз у ліжку, продовжуючи роздумувати над нею. Вона могла означати або те, що Голдфінгер планує з ним зв'язатись, або те, що Бонд має зв'язатися з ним сам. Орел на перше, решка — на друге. Вилізши з ліжка, Джеймс узяв із туалетного столика монетку й підкинув — решка. Отже, доведеться шукати зустрічі з Голдфінгером.

Хай буде так. Але треба добряче подумати над легендою, коли вони наступного разу «набіжать» один на одного. Джеймс знову вмоствився у ліжку і ментально заснув.

ДОВГА ГОНИТВА ЗА ПРИМАРОЮ

Наступного ранку рівно о дев'ятій Бонд доповідав начканцу:

— Джеймс біля телефона. Я оглянув маєток. Заглянув, куди тільки зміг. Учора вечеряв з господарем. Можу впевнено заявити, що погляд генерального директора правильний. Щось у них там, удома, не в порядку. Але фактів для розлогого топографічного повідомлення не маю.

Завтра вранці господар їде за кордон, відлітає з Ферріфілда. Точного часу вильоту не знаю. Мені треба ще раз оглянути «роллс». Думаю подарувати йому переносний радіоприймач. Сьогодні буду трохи зайнятий. Можете попросити міс Понсонбі зарезервувати мені квиток? Пункт призначення поки що невідомий. Уточню пізніше. У вас є щось для мене?

— Чим закінчилася партія у гольф?

— Я виграв.

На іншому кінці дроту почувся смішок.

— Я так і знав. Ставки були, напевне, великі?

— Звідки відомо?

— Учора до нас телефонував містер Скотланд. Сказав, що їм повідомили: хтось із вашим прізвищем володіє великою сумою незадекларованих доларів. Запитував, чи працює у нас така особа. Однак той хлопець невисокого рангу і не в курсі щодо «Юніверсал». Відіслав його поспілкуватися з комісаром. А сьогодні вранці ми отримали від них вибачення, й одночасно ваша секретарка знайшла у вашій пошті конверт з десятьма тисячами доларів. Той ваш малий — хитра бестія, чи не так?

Бонд посміхнувся. Як це схоже на Голдфінгера — придумати спосіб приборати Бонда зі шляху, втягнувши його у халепу через долари. Можливо, що він зателефонував до Скотланд-Ярду відразу після гри. Напевне, мав намір показати Бонду, що завдавши Голдфінгерові удару, отримаєш принаймні скалку в долоню. Але «дах» «Юніверсал Експорт», здавалось, устояв. Бонд сказав:

— Ох і дурисвіт! Перекажіть, будь ласка, генеральному, що цього разу гроші підуть до «Білого Хреста».

А все інше зможете владнати?

— Звісно. Зателефоную тобі за п'ять хвилин. Не втрачай пильності за кордоном, а якщо почнеш нудьгувати чи потребуватимеш компанії, повідомляй негайно. До побачення.

— До побачення, — Джеймс поклав слухавку і почав збирати речі. Він дуже жваво уявляв, що зараз відбувається у кабінеті начканца, який прослуховував плівку із записом дзвінка, резюмуючи зміст розмови для міс Маніпенні. «Нуль-нуль сьомий підтвердив, що Голдфінгер задіяний у якійсь солідній справі, але напевне поки що не знає. Г. разом із автомобілем сьогодні вилітає з Ферріфілда. Нуль-нуль сьомий має намір летіти слідом. (Скажімо, за кілька годин, щоб дати Г. час забратися подалі. Забронюй йому місце, гаразд?) Він просить нас попередити митницю і надати йому змогу ретельно перевірити автомобіль і встановити «Гомера» у багажник. (Домовитися з митницею.) У разі потреби він виходитиме на зв'язок через наші філіали...»

І так далі. Організація у них ефективна. Бонд закінчив збори й, отримавши телефоном з Лондона дозвіл на продовження операції, спустився вниз, розрахувався та виїхав з Рамстейта Кентерберійською дорогою.

Лондон повідомив, що Голдфінгер забронював спецрейс на дванадцять днів. Бонд дістався Ферріфілда об одинадцятій, відрекомендувався начальникові паспортного контролю та офіцерам митниці, які чекали на його приїзд, загнав свою автівку в порожній ангар і відійшов покурити й побалакати з офіцерами посту. Ті сприйняли Бонда за співробітника Скотланд-Ярду. Він не став їх переконувати, та запевнив, що із Голдфінгером усе гаразд.

Є підозра, що хтось із його прислуги намагається вивезти з країни контрабанду. Справа абсолютно конфіденційна. Він просить надати змогу на десять хвилин самому оглянути «роллс-ройс». Треба перевірити тільки ящик для інструментів. А митники хай ретельно перевірять усе авто на предмет схованок. Заперечень нема.

Об одинадцятій сорок п'ять один з митників просунув голову в двері й підморгнув Бонду:

— Їде. За кермом — шофер. Запрошу їх піднятися на борт, перш ніж завантажимо авто. Мовляв, ідеться про розподіл ваги. Це не дурниці,

як може здатися. Ми знаємо його корито. Автівка броньована і важить під три тонни. Покличу вас, коли будемо готові.

— Дякую, — кімната спорожніла. Бонд з кишені витягнув невеличкий крихкий пакунок. Він містив сухий гальванічний елемент, під'єднаний до вакуумної трубки. Бонд перевірів, чи в порядку з'єднання, засунув прилад у кишеню і зачекав.

Об одинадцятій п'ятдесят п'ять двері відчинились. Офіцер кивнув:

— Порядок. Вони на борту.

Велетенський «роллс» «Срібна примара» стояв на майданчику перед митницею так, що його не було видно з літака. Поруч була інша машина — голубино-сизий кабріолет «тріумф ТРЗ»¹³² зі знятим верхом. Бонд підійшов до багажника «роллса». Митники відкрили кріпильну скобу ящика. Джеймс відчинив його і почав завзято перебирати інструменти. Він нахилився і під захистом кришки ящика засунув усередину батарею з вакуумною трубкою. Згори накрив лотком з інструментами. Кришка увійшла в пази й щільно сіла на місце. Нічого, — мовив митникові.

Офіцер прикрутив ящик на місце гайковим ключем і підвівся.

— Ми нічого не знайшли ні в шасі, ні в корпусі. Звісно, між обшивкою та рамою повно місця, але туди добратися можна, тільки вительбушивши усю машину. То що, випускаємо?

— Дякую, випускаємо, — Джеймс повернувся до приміщення. Стартер упевнено схопив з півоберта, й за хвилину машина виповзла з майданчика і велично рушила до вантажної рампи. Бонд зі середини кімнати спостерігав за тим, як автомобіль із рампи завели в черво літака. Величезні щелепи брістольського фрейтера¹³³ з ляскотом зачинилися, башмаки забрали, диспетчер підняв великий палець. Двигуни надсадно кахикнули, пропелери закрутилися. Величезна дзиґа покотилась у напрямку злітної смуги.

Коли літак виїхав на смугу, Джеймс повернувся до машини, сів за кермо і натиснув приховану під панеллю керування кнопку. Після нетривалої паузи у схованих динаміках почувся різкий зойк. Бонд покрутив ручку гучності — зойк перетворився на низьке гудіння. Джеймс почекав, коли «брістоль» злетить і ляже на курс. Із віддаленням літака гудіння зменшувалось, а за п'ять хвилин зовсім припинилося. Бонд, покрутивши ручку налаштування, спіймав сигнал.

Ще п'ять хвилин він стежив за тим, як літак перетинає Ла-Манш, а потім вимкнув пристрій. Джеймс під'їхав до митниці, попередив, що повернеться о пів на другу, аби встигнути на рейс о другій, і неспішно попрямував до Раю¹³⁴, де знав один паб.

Тепер, якщо він триматиметься в радіусі ста миль від «роллс-ройса», «Гомер» — маленький радіопередавач, який він поклав до ящика з інструментами, підтримуватиме зв'язок з приймачем Бонда. Треба тільки стежити за гучністю сигналу й не давати йому зникнути. Цей простий пристрій визначення напрямку давав змогу переслідувати автомобіль на великій швидкості, що зводило до мінімуму ймовірність бути розкритим. На іншому боці Ла-Маншу Бонду доведеться відшукати дорогу, якою Голдфінгер поїхав з Ле-Туке, відновити сигнал і триматися до нього ближче біля великих міст та на основних роздоріжжях. Іноді, звісно, він помилятиметься, і тоді доведеться влаштувати перегони, щоб наздогнати. Що ж, «ДБ-III» стане тут у пригоді. Цікаво буде погратися в наздоганялки дорогами Європи.

У блакитному небі яскраво сяяло сонце. Бонд на мить відчув, як його охопило нервово збудження. Він посміхнувся — посмішка вийшла холодною та брутальною. Отже, Голдфінгере, подумав Джеймс, уперше в житті ти ускочив у халепу. До того ж — у велику халепу.

На небезпечних роздоріжжях у Франції завжди чергує поліцейський на мотоциклі. Так було біля Ле-Туке, де спокійна Н-38 зустрічається зі жвавою основною Н-1. Звісно, мес'є, він помітив «роллс». Як таку машину не помітити. Аристократ на колесах. Вона повернула праворуч на Аббевіль. Приблизно з годину тому. Адже на такому боліді, як у вас...

Тільки-но Бонд пройшов паспортний контроль в аеропорту, «Гомер» підхопив сигнал із «роллс-ройса». Але куди точно прямує Голдфінгер — на північ до Нідерландів, Австрії чи Німеччини або на південь — сказати неможливо. Для того, щоб визначити азимут, потрібні дві машини. Бонд помахав рукою поліцейському і натиснув на газ. Треба швидше наздогнати. В Аббевілі Голдфінгер міг поїхати основною в напрямку Парижа чи звернути на Н-28 до Руана. Бонд утратить багато часу та зусиль, якщо помилиться з напрямком.

Джеймс по дузі повернув на дорогу до Аббевілю і, не гаячи часу, подолав сорок три кілометри за чверть години. Гудіння «Гомера» стало

голоснішим. Голдфінгер мав бути не більше ніж за двадцять миль попереду. Але який напрямок він обере на розвилці? Бонд припустив, що на Париж. Він гнав автівку. В писку «Гомера» зазвучала нова нотка. Одне з двох — або він помилився, або ні. Потім пицання почало потроху слабшати. Чорт! Податися назад чи швидко погнати вперед другорядною дорогою, звернути на Руан і перехопити їх там? Бонд терпіти не міг повертати назад. За десять кілометрів до Бове він звернув праворуч. Спочатку дорога була поганенькою, але, вибравшись на швидкісну Н-30, він погнав у бік Руана, орієнтуючись на сигнал приймача. На межі міста зупинився, прислухаючись до писку, і витягнув путівник. Судячи з тональності, Голдфінгер опинився позаду. Але це дуже важливе роздоріжжя, і якщо Джеймс знову схибить, відшукати Голдфінгера буде нелегко. Той поїде або південним шляхом через Алансон-Ле-Ман-Тур, або на південний схід, обминаючи Париж, на Евре, Шартр та Орлеан. Дозволити собі наблизитися до центру Руана та відстежити, куди саме зверне «роллс», Бонд не міг. Треба дочекатися, коли «Гомер» почне стихати, а вже тоді робити припущення.

Тільки за чверть години можна було впевнено сказати, що «роллс» його обійшов. Цього разу Бонд знов узяв на розвилці вліво і натиснув педаль газу до підлоги. Усе правильно — писк змінився на впевнене завивання, Бонд знову взяв слід. Він скинув швидкість до сорока, прикрутив приймач і покотився слідом, розмірковуючи, куди прямує Голдфінгер.

П'ята вечора, шоста, сьома... У дзеркалі заднього виду сяйнуло сонце, а «роллс» і не думав зупинитися. Вони проминули Дре та Шартр і перебували на прямому відрізкові п'ятдесятимильного шосе перед Орлеаном. Якщо вони там збиралися зупинитися на ніч, то для «роллса» це був непоганий результат — двісті п'ятдесят з гаком миль за майже шість годин. Голдфінгер виявився зовсім не флегматичним, коли доходило до перегонів. На шосе вони, мабуть, витискують зі «Срібної примари» усі соки. Бонд потроху наздоганяв.

Попереду тьмяно забовваніли вогні машини. Бонд, який їхав на габаритах, увімкнув фари. Невеличкий спортивний автомобіль. Джеймс наблизився. «МГ»? «тріумф»? «остін-хілі»? Виявилося, що це двомісний блідо-сірий «Тріумф» із піднятим верхом. Бонд поморгав

фарами і промчав мимо. Попереду світилися вогники іншої машини. Пригасивши фари, Джеймс поїхав на підфарниках. Машина була за милю попереду. Бонд прилаштувався їй у хвіст. За чверть милі він швидко увімкнув і погасив далеке світло, щоб роздивитися. Так, це «роллс-ройс». Бонд відстав приблизно на милю і поїхав, зрідка поглядаючи в дзеркало на вогні «ТР-3», що шкандибала позаду. На під'їзді до Орлеана він з'їхав на узбіччя і пропустив «тріумф».

Бонду ніколи не подобався Орлеан. Це було глибоко католицьке й осяяне міфами місто без шарму та яскравості. Воно жило спогадами про Жанну д'Арк, надаючи відвідувачам блискучий до мішури образ Орлеанської Діви, натомість вивуджуючи гроші з їхніх гаманців. Бонд звівся з путівником. Голдфінгер, безперечно, зупинятиметься тільки в п'ятизіркових готелях, де подають філе палтуса та смажених курчат. Значить, в «Аркадах» або у «Модерне». Сам він з куди більшим задоволенням зупинився би за містом і переночував на березі Луари в чудовому «Оберж де ла Монтеспан», скуштувавши кнедли зі щуки. Але треба триматися ближче до лісу. Тому зупинив вибір на «Отель де ля гар», де доведеться вечеряти у привокзальному ресторані.

У випадку будь-яких сумнівів Бонд завжди вибирав привокзальні готелі. Вони були, як правило, доволі пристойними, завжди мали місце для паркування, а в ресторанах їжа була просто першокласною. На вокзалі завжди можна відчутти пульс міста, а нічні звуки поїздів сповнені трагедійністю та романтичністю.

За останні десять хвилин гудіння приймача не змінилося. Бонд запам'ятав місцезнаходження усіх трьох готелів і потихесеньку в'їхав у місто. Звернувши до річки, він поїхав яскраво освітленою небережною. Так і є — «роллс-ройс» стояв припаркованим біля «Аркад». Джеймс розвернувся і поїхав до вокзалу.

«Отель де ла гар» виправдав його сподівання — дешевий, старомодний та цілком комфортабельний. Бонд прийняв ванну, повернувся до машини перевірити, чи на місці «роллс», а потім зайшов до ресторану, де замовив свою улюблену страву *aeufs cocotte á la creme*¹³⁵, філе камбали *á la meunière*¹³⁶ (Орлеан усе ж таки недалеко від моря, а риба в Луарі часто-густо пахне тванню), та чималий шмат камамберу. Випив крижане рожеве анжуське, а до кави замовив «Хеннесі» три зірочки. О десятій тридцять вийшов з ресторану, ще

раз перевірів, чи на місці «роллс», і приблизно годину вештався нічними вуличками міста. Перед сном знову перевірів приймач.

На ранок о шостій «роллс-ройс» був на місці. Бонд розрахувався, випив на вокзалі подвійну каву і поїхав набережною, де припаркувався на одній з бокових вуличок. Цього разу помилитися не можна — Голдфінгер або переїде річку і по Н-7 попрямує в напрямку Рив'єри, або поїде південним боком Луари — теж у напрямку Рив'єри чи до Швейцарії або Італії. Вийшовши з машини, Бонд постояв біля парпету, поглядаючи з-поміж платанів за готелем. О восьмій тридцять із «Аркад» вийшли двоє. Двигун «роллса» запрацював. Джеймс провів його поглядом, поки машина не зникла, сів за кермо «астон-мартіна» і рушив слідом.

Він насолоджувався поїздкою вздовж Луари затишним сонячним ранком. Це була його одна з найулюбленіших місцин у світі. У травні, коли фруктові дерева потопають у цвіту, річка неспішно котить повні після зимових дощів води, а долина зелена, юна і готова для кохання. Він якраз роздумував над цим, коли раптом перед Шатонеф з-позаду пролунав різкий гудок в обидва бошевських ріжки, і його обігнав маленький «тріумф». Дах зібраний, мимо промайнуло симпатичне личко, приховане білими банькатими окулярами з темно-блакитними лінзами. Хоча Бонд побачив лише профіль — чітко обведені червоні губи і прядку чорнявого волосся, що розвівалося на вітрі під рожевою хустиною в білий горошок, він одразу зрозумів, що дівчина приваблива — уже з постави голови. Гордовита постать видавала людину, звиклу до обожнення, змішаного зараз із усвідомленням того, що вона привернула увагу симпатичного чоловіка в розкішній машині.

Бонд подумав: «Який сьогодні підходящий день для такої пригоди!» Луара просто створена для цього — поїхати за дівчиною, аж допоки настане час ланчу, познайомитися з нею в порожньому ресторані біля річки, за столиком у садочку під сплетінням виноградної лози. Фритюр з крижаним «Vouvray»¹³⁷, обережне обнюхування одне одного, а потім обидві машини вирушають одна за одною на південь, де вони домовилися зупинитися ще під час ланчу, — під олівами, в індигових присмерках стрекотять коники — розуміння того, що вони подобаються одне одному, а мета поїздки зачекає. Потім, на завтра («Ні, не сьогодні. Я вас недостатньо добре знаю, та й до того ж я

втомилася».) вони б залишили її авто в гаражі готелю і вирушили б у його машині — поспішати нікуди — наприклад, на захід, подалі від людних місць. Що то за місце, куди він завжди мріяв дістатися, завдяки тільки його назві? Так, Entre Deux Seins¹³⁸, містечко поблизу Ле-Бо¹³⁹. Хоча, може, там нема навіть готелю. Гаразд, тоді в Ле-Бо, біля гирла Рони, що поблизу Камарг. Там би вони зайняли суміжні номери (ні, не подвійний, для цього зарано) в казковому «Боманьєр» — єдиному готелі-ресторані у Франції, про який найкраще відгукнувся «Мішлен». Там би вони скуштували gratin de langouste¹⁴⁰ та можливо, — як буває зазвичай у такі вечори — випили б шампанського. А потім...

Бонд посміхнувся своїй фантазії, а також трьом крапкам у її кінці. Не сьогодні. Сьогодні на нього чекає робота. Сьогодні день Голдфінгера, не кохання. І єдиний аромат, який Джеймс має відчувати, це запах його дорогого лосьйону після гоління, а не... чим вона користується? Англійські дівчата зазвичай не дуже розбірливі в парфумах. Він сподівався, що вона віддає перевагу чомусь легкому, ефемерному. Можливо, «Vent Vert» від Бальмен або «Muguet»¹⁴¹ від Карона. На всяк випадок Бонд увімкнув приймач, потім вимкнув його і поїхав далі, приспаний думками про дівчину, заповнюючи порожняви фантазії деталями. Може трапитися, що він зустрине її знов. Адже вони їхали в одному напрямку. Вона переночувала, напевне, в Орлеані. Де саме? Хтозна. Хвилинку! Бонд моментально отямився і спустився з хмар на землю. Відкинутий дах йому дещо нагадав. Він бачив цей «Тріумф» раніше. На майданчикові у Ферріфілді, перед відльотом слідом за Голдфінгером. Правда, він не бачив дівчини, та й номер машини не запам'ятав, але це була точно вона. Якщо так, то вона слідує за Голдфінгером добрячих триста миль, і це не може бути простим збігом. Бо вчора увечері вона їхала з пригашеними фарами! Чекай, що тут взагалі коїться?

Бонд додав газу. Машина наближалася до Неверу. Йому в будь-якому випадку слід триматися ближче до Голдфінгера перед наступною розвилкою. Так він уб'є двох зайців одним пострілом, а разом з'ясує, що надумала та дівиця. Якщо вона й далі буде вперто триматися між ним та Голдфінгером, треба вжити заходів. Дівчина стане до біса великою перешкодою. І без неї у нього чималі проблеми з

переслідуванням Голдфінгера, а зайвий «хвіст» між ним та ціллю лише завадить.

Дівчина нікуди не поділась і тягнулася за пару миль позаду «роллса». Побачивши її виблискуючий в сонячному світлі огузок (як він охрестив бампер її машини), Бонд уповільнився. Ну-ну. Хто вона така? І що це до біса має означати? Джеймс їхав, його обличчя похмурнішало, він не на жарт замислився.

Маленький кортеж сунув далі чорним полотном Н-7, що пролягло вітальним нервом крізь серце Франції. Але поблизу Мулен Бонд ледь не втратив слід. Він був змушений розвернутися, бо Голдфінгер різко повернув праворуч у напрямку Ліона, а далі — до Італії чи до Макона, а значить, у напрямку Женеви. Бонду довелося наздоганяти щодуху, і тільки завдяки щасливому випадку він не потрапив у халепу. Вже не дуже стежив за писком «Гомера», а більше покладався на візуальний контакт із «тріумфом». Тому раптове завивання, в яке перетворився писк, захопило його розполохом. Якби гарячково не вдарив по гальмах на швидкості дев'яносто, точно влетів би у «роллс». Довелося звернути на узбіччя, коли після довгого узвозу він вилетів нагору і побачив жовто-гарячу машину за милю попереду. Дякуючи богам, праворуч виявився відстійник для машин, на який він вивернув і зупинився під прикриттям невисокого тину.

Джеймс витягнув з «бардачка» маленький бінокль і вийшов із машини. Так і є! Під маленьким мостиком на березі струмка у білому дорожньому піджаку та білому матер'яному водійському шоломі, які любляють німецькі туристи, влаштував собі пікнік Голдфінгер. Ця картина змусила рот Бонда виповнитися слиною. Цікаво, а коли він сам поснідає. У бінокль Джеймс оглянув «роллс-ройс». Через заднє віконце було видно на першому сидінні могутню потилицю корейця. «Тріумфа» не було ніде. Якщо дівчина і насправді сиділа у Голдфінгера на «хвості», то вона не мала часу відреагувати. Найімовірніше, схилилася над кермом і натиснула на газ. Тепер вона влаштувала засідку десь попереду. А може, й ні? Може, це тільки гра його хворої уяви? Дівчина, напевне, вже на півдорозі до італійських озер, де на неї чекає тітка або друзі, або коханець.

Нарешті Голдфінгер підвівся. Охайний чоловік. Так, правильно, скласти газету й акуратно засунути її під місток. Хоча чому просто не

кинути в струмок? Раптом Бонд напружився. Дії Голдфінгера йому щось нагадали. Може, він знову згущує барви чи цей місток — та сама поштова скринька? Може, Голдфінгер отримав інструкції залишити тут дещо, скажімо, зливку золота? Франція, Швейцарія, Італія. Таке місце є зручним для послання з будь-якої із цих країн. Не кажучи вже про те, що комуністична ланка в Ліоні — одна з найпотужніших у Франції. До того ж це місце має гарне поле огляду в обидва боки дороги.

Голдфінгер вибрався на шосе. Бонд швидко сховався за тинном. Здалеку почувся скрегіт старенького стартера, лімузин рушив з місця. Бонд провів його обачливим поглядом.

Місток виявився елегантним, струмок — чарівним. Він навіть мав на арці порядковий номер — 79/6 — тобто шостий місток на магістралі Н-79. Доволі легко знайти. Бонд швидко вистрибнув з машини і спустився на вузький берег. Під аркою містка було темно і прохолодно, в сутінках прозорого повільного струмка плескалися рибки. Джеймс ретельно оглянув кам'яну кладку арки біля трави. Точно по центру під мостом біля стінки лежала дернина. Бонд відсунув її — земля там була пухкою. Він покопав пальцями.

Усього одна. Гладка на дотик цеглинка. Щоб витягнути, довелося докласти зусиль. Бонд струсив землю з тьмяно-жовтуватого металу і замотав важкий зливку у хустинку. Він тримав його під піджаком, поки вибирався на узбіччя порожньої дороги.

«ЯКЩО ТОРКНЕТЕСЯ МЕНЕ ТАМ ІЩЕ РАЗ...»

Бонд був вельми задоволений собою. Тепер на Голдфінгера розлютиться купа народу. З двадцятьма тисячами фунтів можна виконати хтозна-скільки брудної роботи. А тепер плани доведеться перекроювати, змови відкладати, може, навіть вдасться врятувати життя.

А якщо СМЕРШ надумає провести розслідування, що малоімовірно, оскільки там працюють реалісти, які розуміють, що втрати неминучі, то втрату саме цього зливка спишуть на якогось щасливого волоцюгу.

Відчинивши тайник під пасажирським сидінням, Бонд поклав у нього зливки. Небезпечна річ. Треба зв'язатися з найближчим відділенням Контори і передати золото. А ті, своєю чергою, переправлять його до Лондона дипломатичною поштою. Треба якнайшвидше доповісти про знахідку, бо це багато чого підтверджує. М., можливо, забажає попередити Друге бюро, щоб ті встановили стеження за містком. Але Бонд дуже сподівався, що цього не станеться. Піднімати галас саме зараз, коли він підбирається до Голдфінгера все ближче, — не в його інтересах. Навпаки, він бажав, щоб небо над головою його ворога залишалось синім та безхмарним.

Бонд продовжив шлях. Треба подумати і про інше. Він мав наздогнати «роллс» ще до Макона, де дорога гілкувалася на Женеву та Ліон. Треба вирішити питання з дівчиною і, за можливості, прибрати її зі шляху. Хоч якою красунею вона є, а справу тільки ускладнює. А ще непогано десь зупинитися та попоїсти. Уже перша дня, і видовисько Голдфінгера, який наминав за обидві щокни, розбудило Бондів апетит. А ще треба заправити машину та перевірити рівень води й оливи.

Гудіння «Гомера» посилювалося — вони дістались околиць Макона. Треба ризикнути і наблизитися. Може, за жвавим рухом вдасться сховати його низькосидячу машину, оскільки конче дізнатися, перетнув «роллс» Сену в напрямку Бурга чи продовжив по Н-6 до Ліона. Вдалині по рю Рамбюто промайнув жовтий корпус автівки — через міст над залізницею та невеличку площу. Висока машина прямувала в бік ріки — Бонд бачив, як перехожі озиралися на прикметний «роллс-ройс». Ріка. Поверне направо чи поїде через міст? «Роллс» поїхав прямо. Отже, Швейцарія! Бонд проїхав за ним аж до передмістя Сан-Лорана. Тепер до м'ясника, пекаря та у винну крамницю. За сотню ярдів попереду над тротуаром він побачив вивіску м'ясника — золоту голову теляти. Глянув у дзеркало заднього виду — ну-ну! Маленький «тріумф» висів у нього «на хвості» буквально за кілька футів. Як давно він їде позаду? Бонд настільки захопився переслідуванням «роллса», що навіть не дивився по боках. Дівчина сховалася, напевне, в одній з бокових вуличок. Тепер — жодного збігу. Треба щось робити. Вибач, дорогенька, але не можна допустити, щоб ти плуталася під ногами. Зробимо все ніжно. Тримайся. Бонд натиснув на гальма, зупинився прямо перед

крамничкою м'ясника і трохи здав назад. Почувся скрип та звук розбитого скла. Бонд вимкнув двигун і вийшов з машини.

Він обійшов автомобіль. Дівчина, ледь стримуючи гнів, виставила на дорогу витончену ніжку в шовковій панчосі. Джеймс побачив біле стегно. Дівчина зірвала з очей водійські окуляри і випросталася — ноги широко, руки в боки. Красивий ротик спотворила гримаса гніву.

Задній бампер «астон-мартіна» був щільно затиснутий у рештки радіаторної решітки «тріумфа». Фари потрощені. Бонд люб'язно мовив:

— Якщо торкнетеся мене там ще раз, доведеться вийти за мене заміж.

Він ледь устиг закінчити фразу, як дівчина відкритою долонею ляснула його по обличчю. Бонд потер щоку. Біля них почав збиратися натовп. Пролунали схвальні вигуки й сальні жарти:

— Allez y la gosse! Maintenant le knock-out!¹⁴²

Ляпас не розвіяв люті дівчини.

— Клятий ідіоте! Що ви накоїли!

«Якби гарнесенькі дівчата були постійно розлючені, вони стали би просто красунями», — подумав Бонд, а вголос сказав: — Ваші гальма негодящі.

— Мої гальма?! Та годі базікати! Це ви у мене в'їхали.

— Переплутав передачі. Я й не знав, що ви не дотримуєтеся дистанції, — тепер треба було її заспокоїти. —

Я дуже й дуже прошу вибачення! Компенсую вам ремонт. Це просто нещасний випадок. Давайте подивимося на пошкодження. Спробуйте від'їхати. Здається, наші бампери не зчепилися. — Бонд поставив ногу на бампер «тріумфа» і похитав.

— Та не чіпайте ви мою машину! — розлючена дівчина сіла на місце водія і натиснула стартер. Двигун запрацював, під капотом щось заскреготіло. Вона вимкнула двигун і висунулася з вікна.

— Що ви накоїли, ідіоте нещасний! Ви розтроцили мій вентилятор.

Бонд сподівався, що так і є. Сівши у машину, він потроху від'їхав. Звільнені шматки «тріумфа» посипалися на мостову. Бонд знову виліз. Натовп розійшовся, на тротуарі залишився чоловік у робочому комбінезоні. Він висловив намір викликати технічну допомогу й відійшов. Бонд наблизився до «тріумфа», дівчина вийшла з машини і

стала поруч. Вираз її обличчя змінився, вона трохи заспокоїлася. Бонд побачив, що її очі — темно-блакитні — пильно за ним спостерігають.

— Не думаю, що усе так погано, — примирливо мовив Бонд. — Вентилятор просто злетів з осі. Вони поставлять тимчасові фари і вирівняють решітку. На ранок машина буде як новенька. — А зараз, — він засунув руку в кишеню і витягнув портмоне, — оскільки я вже завдав вам стільки клопоту, дозвольте трохи компенсувати. Ось сто тисяч франків — їх має вистачити на ремонт, готель, щоб зателефонувати друзям і на все інше. Прошу вас, візьміть, і на тому покінчимо. Я радо б залишився тут, аби переконатися, що все гаразд, але на вечір у мене призначена важлива зустріч, яку не можу пропустити.

— Ні, — пролунала холодна й остаточна відповідь. Дівчина склала руки за спиною і чекала.

— Але ж...

Чого вона чекала? Поліцію? Щоб звинуватити його в недбалому водінні?

— У мене на вечір також призначена важлива зустріч, яку не можу пропустити. Мені треба дістатися до Женеви. Ви мене відвезете? Це не так уже й далеко. Лише сто миль. Кілька годин такою машиною, — вона показала на «ДБ-III». — Відвезете? Будь ласка.

У голосі чувся відчай. Жодного умовляння, загроз — тільки нагальна потреба. Бонд уперше подивився на неї не як на привабливу дівчину, яка, можливо, — а це було єдиним поясненням, що відповідало фактам, — прагнула звернути на себе увагу Голдфінгера або шантажувати його. Проте вона не здавалася спроможною ні на перше, ні на друге. На її обличчі читалися вольові риси, а вигляд був надто щирий для шукачки наживи. Та й на спокусницю вона зовсім не скидалась. Одягнена в білу, чоловічого крою шовкову сорочку з вузьким, майже військовим коміром, розстебнуту на шиї, з довгими широкими рукавами, підсуканими на зап'ястях. Манікюру нема, з прикрас — лише золота обручка на пальці (цікаво, справді чи для відводу очей?). На талії — широкий, чорної шкіри, прострочений пояс із подвійними мідними пряжками. На спині він потовщувався, перетворюючись на підтримувальний корсет водія. Коротка вугільно-сіра плісірована спідниця. На ногах — чорні сандалі, що виглядали

дорого і були ідеальними для їзди за кермом. Єдина яскрава пляма — лілова хустина, яку вона стягнула з волосся і зараз тримала в руці разом з білими водійськими окулярами. Її вбрання виглядало вельми привабливо, хоча, на погляд Бонда, нагадувало радше уніформу, ніж костюм молодій дівчини. В її постаті й манері поведінки відчувалося щось невловимо чоловіче. Цілком можливо, що вона була членом англійської жіночої лижної команди або багато часу приділяла полюванню чи конкурсу.

До того ж, незважаючи на свою безперечну вроду, належала до тієї категорії жінок, які байдуже ставляться до своєї зовнішності. Вона не робила спроб пригладити волосся — і воно неохайно стирчало в усі боки. Це контрастувало зі симетрією її лица, немов затиснутого в чорну рамку. На блідому обличчі під чорними бровами яскраво виділялися блакитні очі й чуттєвий ротик, а від високих вилиць і тонкої лінії підборіддя віяло рішучістю та незалежністю. Таку саме впевненість у собі випромінювала і її постать. Дівчина трималася гордо — її тверді груди сміливо виділялися під туго натягнутою сорочкою, а поза — ноги злегка розставлені, руки схрещені за спиною — була сумішшю виклику та підбурювання.

Увесь її зовнішній вигляд немов промовляв: «То що, симпатичний мерзотнику, думаєш і надалі ставитися до мене як до «маленької жіночки»¹⁴³? Ти втягнув мене у цю халепу і, клянуся Богом, маєш мене з неї витягнути. Хоч ти і до біса привабливий, але у мене своє життя, і я точно знаю, чого хочу».

Бонд зважив усі «за» та «проти». Чи великим тягарем вона для нього стане? Як швидко він зможе її здихатись і нарешті зайнятися справами? Наскільки великий тут ризик? Проте, незважаючи на усі незручності, він мав дізнатися, хто вона така і що має на меті. До того ж не можна відкидати свою фантазію, яка потроху почала набувати матеріальних рис, ну і наостанок — як можна відмовити у допомозі жінці, яка потрапила в біду!

— Я із задоволенням підкину вас до Женеві, — коротко відповів Бонд, відчиняючи багажник «астон-мартіна». — Давайте перекладемо ваші речі. Поки я домовлятимуся стосовно ремонту, ось вам гроші — будь ласка, купіть нам щось поїсти. Мені — шість дюймів ліонської

ковбаси, буханку хліба, масло та пів літра маконського, тільки хай витягнуть корок.

Їх очі перетнулися, і вони обмінялися сигналами «чоловік — жінка» та «хазяїн — слуга». Дівчина взяла гроші, підійшла до «тріумфа» й відімкнула багажник.

— О ні, не турбуйтеся, я сама, — вона витягнула сумку з ключками для гольфу зі застібнутим верхом та невеличку, дорогу на вигляд валізу. Дотягнувши сумки до багажника «астон-мартіна», відмовилася від допомоги Бонда і самотужки розмістила свої сумки поруч з валізою Джеймса. Простеживши, що Бонд замикає багажник, дівчина повернулася до «тріумфа» і взяла зі сидіння велику чорну шкіряну сумку через плече.

— Яке ім'я й адресу мені надати? — спитав Бонд.

— Що?

Бонд повторив запитання, гадаючи, в чому вона збреше — в імені чи адресі? А може, в тому і в іншому?

— Я переїжджатиму з місця на місце, тому краще дати готель «Берг» у Женеві. Прізвище Соумс. Міс Тіллі Соумс, — жодного вагання у голосі. Вона розвернулася і зникла в м'ясній крамниці.

За чверть години вони виїхали з міста.

Дівчина сиділа, немов аршин проковтнувши, і дивилася на дорогу. Писк «Гомера» був ледь чути, напевне, «роллс» від'їхав уперед миль на п'ятдесят. Бонд гнав машину. Вони промчали крізь Бург та через річку в Пон-д'Ен. Тепер опинилися на підніжжі Юрських гір і виписували вісімки серпантинами Н-84. Бонд мчав так, немов був учасником «Алпайн траялз»¹⁴⁴. Після того як дівчину кілька разів притиснуло на повороті до Бонда, вона міцно ухопилася за ручку і надалі їхала, немов другий водій. На особливо крутому віражеві, коли вони ледь не звалились у прірву, Бонд поглянув на її профіль — рот розкрився, ніздрі роздувались, очі блищали. Їзда їй явно подобалася.

Вони дісталися перевалу і тепер котилися вниз у напрямку швейцарського кордону. Скигління «Гомера» перетворилося на виття. Джеймс подумав, що пора пригальмувати, інакше, чого доброго, зіткнеться з Голдфінгером на митниці. Він засунув руку під приладну дошку і прикрутив звук. Потім з'їхав на узбіччя. Вони поснідали у чемному мовчанні — ні у кого не було бажання завести розмову, обоє

занурилися у власні думки. За десять хвилин рушили далі. Бонд спокійно та впевнено вів машину звивистим шляхом, а навкруги шелестіли молоді ялиці.

— А що це за звук? — спитала дівчина.

— Магнето пищить, особливо на швидкості. Почалося ще з Орлеана. Увечері треба подивитися. Дівчину таке дурнувате пояснення задовольнило.

— А куди ви прямуєте? — спитала вона невпевнено. — Сподіваюсь, я не поламала ваші плани?

— Зовсім ні, — відповів Бонд дружелюбно. — Насправді я прямував до Женеві. Але навряд чи залишуся там на ніч. Напевне, поїду далі. Залежитиме від результатів зустрічі. А як довго ви плануєте пробути у Женеві?

— Точно не знаю. Я граю у гольф. А в Дівонні триває відкритий жіночий чемпіонат Швейцарії. Мій рівень значно нижчий, але я подумала, що спробувати варто. А опісля хочу пограти на інших полях.

Доволі доладно. І цілком скидається на правду. Але Бонд був упевнений, що це не вся правда.

— Ви багато граєте у гольф? Де саме граєте вдома?

— Доволі багато. У Темплі.

Питання було очевидним. А ось чи була правдивою відповідь? Може, дівчина просто назвала перше, що спало в голову?

— Ви живете десь поблизу?

— Моя тітка мешкає в Хенлі. А що ви робите у Швейцарії? Відпустка?

— Я тут у справах. Імпорт-експорт.

— А...

Бонд посміхнувся. Їхня розмова нагадувала діалог у спектаклі. Голоси — ввічливі, гарно поставлені. Джеймс уявив обстановку, якою любляють її в англійських театрах, — салон, сонячне світло на мальвах за високими французькими вікнами, пару, яка сидить на софі, на краєчку, вона наливає чай: — Вам з цукром?

Вони з'їхали до підніжжя гори. Попереду розстилалася пряма ділянка дороги, а віддалік виднілася купка будинків французької митниці.

Дівчина не дала шансу заглянути в її паспорт. Вона, тільки-но машина зупинилася, проворкотіла щось про те, що їй треба навести

красу, і зникла у дамській кімнаті. Бонд пройшов митний контроль і порався з посвідченням для проїзду автомобіля, коли дівчина виникла наче з нівідкіль із уже проштампованим паспортом. На швейцарському боці вона теж знайшла відмовку, мовляв, їй щось негайно знадобилось у валізі. У Джеймса знову не вийшло подивитися в її документи.

Вони швидко дісталися Женеви, і Бонд загальмував перед помпезним входом до готелю «Берг». Порт'є прийняв валізу і сумку з ключками. Удвох вони піднялися сходами, дівчина простягнула руку.

— До побачення, — в блакитних очах він не побачив теплоти. — І спасибі. Ви чудово кермуєте, — вона посміхнулась. — Я здивована, що ви помилилися з передачею в Маконі.

Бонд знизав плечима.

— Таке трапляється нечасто. Але я радий, що це трапилось. Якщо швидко закінчу справи, може, ми ще зустрінемося?

— Буде чудово, — інтонація її голосу промовляла про зворотне. Дівчина повернулась і пройшла крізь розчинені двері.

Бонд побіг до машини. До біса ту дівку! Треба швидше наздогнати Голдфінгера. Потім заскочити до маленького офісу на набережній Вілсона. Він увімкнув «Гомера» й кілька хвилин зачекав. Голдфінгер був десь недалеко, але сигнал потроху затихав. Він міг перебувати як на правому, так і на лівому березі озера. Судячи з модуляції сигналу, Голдфінгер принаймні за милю від міста. Але в який бік — наліво у напрямку Лозанни чи направо — до Евіана? «ДБ-III» стояв носом наліво, і Бонд вирішив поїхати в цьому напрямку.

Високий жовтий кузов Джеймс побачив перед самим Коппе¹⁴⁵ — маленьким містечком на березі озера, яке завдяки мадам де Сталь зробилося знаменитим. Він сховався за вантажівкою. Після наступного перехрестя «роллс» зник. Бонд проїхав далі, роздивляючись лівий бік. Біля самого в'їзду в містечко висока стіна закінчувалася металевою брамою. У повітрі все ще висів пил. Над стіною була скромна вивіска з вицвілим написом жовтими літерами на синьому фоні — «Ентерпрайзис Аурик А. Г.» Лис заховався у норі!

Бонд поїхав далі, допоки не побачив з'їзд ліворуч. Повернувши, дістався до стежини, що вела через виноградники до лісів за Коппе і до замку мадам де Сталь. Джеймс зупинився серед дерев. Тепер він

опинився прямо над територією «Ентерпрайзис Аурік». Він витягнув з «бардачка» бінокль, виліз із машини й пішов стежиною в напрямку містечка. Дуже скоро праворуч потягнувся залізний паркан із колючим дротом згори. Через сто ярдів нижче паркан з'єднувався з високою кам'яною стіною. Бонд повільно йшов стежиною, вишукуючи таємний прохід, який дітлахи Коппе мали зробити, щоб добратися до горіхів. І знайшов — два прuti були зсунуті з місця так, щоб у щілину протиснулося худорляве тільце. Бонд усією вагою став на нижню рейку, розширив проміжок на додаткових два дюйми і просунувся усередину.

Відтак пішов серед дерев, дивлячись під ноги, щоб не наступити на сухе гілля. Деревя порідшали. Біля невеличкої садиби приліпилася купа будиночків. Джеймс вибрав пухнасту ялинку і сховався за нею, щоб роздивитися будівлі. Найближча, з відкритим подвір'ям, була за сотню ярдів. На подвір'ї стояв запилений «роллс-ройс».

Діставши бінокль, Джеймс ретельно роздивився територію.

Двоповерховий будинок з мезоніном був квадратним і мав гарні пропорції. Очевидно, чотири спальні, дві вітальні. Стіни частково оплетені квітучою гліцинією. Симпатичний будиночок. Бонд подумки уявив білі стіни, трохи затхлий запах залитих сонцем кімнат. Задні двері виходили на широке, вимощене бруківкою подвір'я, на якому стояв «роллс». Подвір'я, відкрите з боку Бонда, з двох інших боків було закрите одноповерховими цехами. Висока цинкова труба, увінчана теж цинковим ковпаком, здіймалась у небо в місці стику робітничих приміщень. Верхівка ковпака з розтуленим квадратним отвором нагадала Джеймсу навігаційний радар, який встановлюють на містках сучасних кораблів. Пристрій постійно обертався. Бонд не міг здогадатися, за яким бісом встановлювати такий прилад на маленькій фабриці, загубленій у лісі.

Раптом тишу та спокій пасторальної картини було порушено. Це сталося в одну мить, немов Бонд опустив пенні в щілину діорами на Брайтонському пірсі. Десь пробило п'яту. Як за сигналом, задні двері будинку відчинилися, вийшов Голдфінгер, усе ще вдягнений у білий полотняний піджак, але без шолома. За ним по п'ятах дріботів миршавий улесливий чоловічок з вусиками щіточкою та рогових окулярах. Голдфінгер виглядав задоволеним. Він підійшов до

автомобіля і поплескав по капоту. Чоловічок увічливо розсміявся, витягнув з кишені свисток. На свист двері з цеху праворуч розчинилися, чотири робітники в синіх комбінезонах підійшли до автомобіля. З відчинених дверей майстерні долинав гуркіт важкої машинерії, знайомої Бонду з Рікалвера.

Четвірка робітників розмістилася довкола автомобіля і за сигналом чоловічка, вочевидь старшого, взялася до розбирання.

На той момент, коли вони зняли з петель усі двері, захисний кожух з двигуна і почали відгвинчувати крило, стало зрозуміло, що ці люди методично демонтують броньовану обшивку.

Майже одночасно, як Бонда осінило, у дверях виникла чорна в незмінному «котелку» фігура Одждоба, котрий щось прокрюкав Голдфінгеру. Віддавши наказ майстрові, Голдфінгер зник усередині.

Бонд вирішив, що пора рухатися. Він ще раз роздивився навкруги, запам'ятовуючи розташування будівель, і розчинився серед дерев.

— Я з «Юніверсал Експорт».

— Чим можу допомогти?

Позаду столу висіла репродукція портрета королеви пензля Аннігоні. На протилежній стіні — рекламні плакати з тракторами фірми «Фергюсон» та іншою сільськогосподарською технікою. За вікнами шуміла заповнена людом набережна Вілсона. Здалеку почувся гудок пароплава. Бонд поглянув у вікно — той був на середині озера. Від кораблика розбігалися затишною вечірньою поверхнею хвилі. Бонд перевів погляд на ввічливо-запитальне ділове обличчя.

— Ми хотіли б організувати спільну з вами справу.

— Про що йдеться?

— Про дуже важливу справу.

Обличчя клерка розпливлось у посмішці.

— Ви ж нуль-нуль сьомий, чи не так? — радісно запитав він. — Я вас упізнав. Чим можу вам допомогти? — в голосі почулися стурбовані нотки. — Тільки, якщо можна, зробімо це швидко. А то в нас тут після справи з Дюмоном стає гаряченько. Мене викрили — і місцеві, й Совети. Поки що все чинно-благородно, але не хочу, аби вони вийшли на вас.

— Я думав, що у вас щось подібне, але моя справа рутинна. Тримайте, — Бонд розстебнув сорочку і витягнув здоровецьку золоту

брилу. — Доставте це додому.

І передайте під час наступного сеансу зв'язку таке. — Чоловік поклав перед собою блокнот і швидко занотував повідомлення Бонда.

Агент поклав блокнот до кишені.

— Ну й ну, гаряча новина. У мене зв'язок сьогодні опівночі. А це, — він показав на золотий зливочок, — ми відправимо до Берна, звідти — дипломатичною поштою. Що ще?

— Що ви чули про «Ентерпрайзис Аурік» у Коппе? Відомо, чим вони займаються?

— Я знаю майже всі технологічні підприємства в окрузі. Довелося. Торік продавав ручні клепальні машини. Вони виробляють у себе металеві меблі. До речі, непогані. Частину продають швейцарській залізниці, частину — авіакомпаніям.

— Відомо, яким саме?

Чоловік знизав плечима.

— Чув, вони працювали з «Меккою», це — велика чартерна компанія в Індії. У них свій термінал у Женеві. Вони конкурують з «Ол-Індія». Але «Мекка» — приватна. До речі, я насправді чув, що «Аурік енд Ко» має у них свою частку. Тож нічого дивного, що вони отримали замовлення на крісла.

Обличчям Бонда розповзлася зловісна посмішка. Він підвівся і простягнув руку.

— Ви, звісно, не здогадуєтесь, але щойно за хвилину склали для мене всю головоломку. Величезне спасибі. Усього найкращого у вашому тракторному бізнесі. Сподіваюся, коли-небудь зустрінемося.

На вулиці Бонд швидко заплигнув у машину і поїхав набережною до «Бергу». Отже, що ми маємо? Упродовж двох днів він переслідував «Срібну примару» через пів Європи. Автомобіль броньований. Джеймс бачив, як у Кенті на нього кріпили броню, а в Коппе знімали. Ті листи вже плавився в печах у Коппе, а згодом їх перероблять на сімдесят крісел для «Мекка Констелейшн». А за кілька днів ті крісла в Індії познімають з літака й замінять на алюмінієві. Скільки ж заробить на цьому Голдфінгер? Пів мільйона фунтів? Мільйон?

Виходить, що «Срібна примара» зовсім не срібна. Вона «Золота примара». Дві тонни золота. Суцільного, вісімнадцятикаратного білого золота.

ДІЛА, ЩО КОЯТЬСЯ ВНОЧІ

Джеймс Бонд винайняв номер у «Готель де Берг»¹⁴⁶, прийняв ванну, потім душ і перевдягнувся. Зважив у руці свій «вальтер-ППК», роздумуючи, взяти його зі собою чи залишити. Повертаючись на територію «Ентерпрайзис Аурик», він не збирався попадатися комусь на очі. А якщо таке, на його нещастя, станеться, то чубанина все тільки погіршить. У нього була «легенда», поганенька, але вона принаймні його не розкриє. Доведеться ризикнути. Бонд вибрав пару черевиків, які були набагато важчими, ніж здавалися на перший погляд.

На рецепції він запитав, чи зупинилась у них міс Соумс, і заперечна відповідь порт'є його анітрохи не здивувала. Питання в тому, чи залишила вона готель одразу, як Бонд поїхав, чи зареєструвалася під іншим ім'ям.

Джеймс залишив позаду чудовий міст Монблан¹⁴⁷ і проїхав яскраво освітленою набережною до «Баварії»¹⁴⁸ — скромної ельзаської пивної, що була місцем зустрічі можновладців за часів Ліги Націй. Сівши тут біля вікна, випив шнапсу з тирличу, який змив бокалом світлого «левенброй», і замислився про Голдфінгера. Його наміри більше не викликали сумнівів. Він фінансував шпигунську мережу, можливо, навіть СМЕРШ, а разом переправляв контрабандним шляхом золото до Індії, де отримував найбільший прибуток. Після втрати бріксемського траулера Голдфінгер вигадав новий шлях. По-перше, заявив про купівлю броньованого лімузина, що було сприйнято за ексцентричний вибрік багатія. Такі машини експортували багато англійських автомобілебудівних компаній. Раніше їх купували індійські раджі, тепер додалися нафтові шейхи та південноамериканські президенти. Голдфінгер вибрав «Срібну примару», шасі якої, після усіх його модифікацій, залишилося достатньо міцним, щоб витримати додаткову вагу, а корпус забезпечував легку заміну металевої обшивки. Найімовірніше, Голдфінгер зробив на цьому авто кілька пробних поїздок до Європи для того, щоб у Ферріфілді до нього звикли. Потім, одного разу, зняв на фабриці в Рікалвері броньовані пластини і замінив їх на пластини з вісімнадцятикаратного золота. Сплав золота з нікелем та сріблом достатньо міцний, а колір металу не видав би, навіть якби він

потрапив у аварію чи подряпав би корпус. Далі — до свого заводика у Швейцарії, працівники якого підбрані так само ретельно, як і працівники у Рікалвері. Вони знімають пластини й переплавляють на авіаційні крісла, які потім обшивають і встановлюють у літаки «Мекка Єрлайнз» — компанії, що нею керує, напевне, маріонетка Голдфінгера, котра отримує свою частку з кожного «золотого рейсу». Під час таких рейсів — два-три рази на рік — літак приймає на борт легкий вантаж та кілька пасажирів. У Бомбеї чи Калькутті літак ставлять на капітальний ремонт і переоснащують. Заганяють в ангар «Мекки» й міняють сидіння. Золоті — отримують торговці золотом, а Голдфінгер поповнює свої банківські рахунки в Нассау чи деінде. Він отримує стовідсотковий або двохсотвідсотковий прибуток і може починати нове коло — від крамниць «Ми скуповуємо старе золото» у Британії до Рікалвера, Женеви та Бомбея, і так одне за одним.

«Ось так працює, — думав Бонд, споглядаючи на блискучу в місячному сяйві поверхню озера, — першокласна контрабандна схема з мінімальним ризиком і максимальним профітом. Як, напевне, веселиться Голдфінгер, натискаючи клаксон свого чудернацько вигнутого ріжка, проїжджаючи повз поліцейських трьох країн, заляклих у німому захваті. Здається, він знайшов свого роду філософський камінь, і тепер усе, до чого торкається, перетворюється на золото. Якби Голдфінгер був приємнішою особою та не працював на СМЕРШ, Джеймс відчув би захоплення до цього колосального шахрая, чийі обладки набули такого розмаху, що викликали занепокоєння в Банку Англії. Тепер Бонд мріяв лише знищити Голдфінгера, захопити золото, а самого кинути за ґрати, оскільки його жага до золота була надто поглинальною, надто немилосердною, і через це — небезпечною, щоби дозволити йому продовжувати свої операції.

Восьма вечора. Шнапс «ензіан» — вогняна вода, настояна на тирличеві, яка є причиною хронічного алкоголізму серед швейцарців, — потроху зігрівав шлунок Бонда й послаблював напруження. Він замовив ще одну подвійну порцію шнапсу, шукрут¹⁴⁹ і карафу «фондану».

А щодо несподіваного прикупу в образі симпатичної дівчини, яка раптово втрутилась у його гру? Як, чорт забирай, вона тут опинилася? До чого тут її гольф? Бонд пройшов до телефонної кабінки в задній

частині залу. Зателефонував до «Журналь де Женев» і попросив з'єднати з редактором спортивного відділу. Чоловік був готовий допомогти, але питання загнало його в глухий кут. «Ні. Звісно, влітку в Швейцарії, коли закінчуються національні змагання, проводять багато турнірів, оскільки це — гарний привід залучити іноземних спортсменів. Але така сама ситуація і в інших європейських країнах. Усі прагнуть запросити якомога більше британських й американських гравців, бо це збільшує відвідуваність. *Pas de quoi, monsieur*¹⁵⁰», — оце й усе, що сказав Джеймсові редактор.

Бонд повернувся до столика і почав вечеряти. Годі вже. За кого б та дівчина себе не видавала, вона — аматор. Жоден професіонал не використовуватиме легенду, яку можна зруйнувати одним-єдиним телефонним дзвінком. Але Джеймса не переставала гризти думка — потаємна, оскільки дівчина йому подобалась і навіть збуджувала його, — чи не може вона виявитися агентом СМЕРШу, надісланим стежити за Голдфінгером або за Бондом. Чи за обома. У неї були всі дані секретного агента — незалежний, міцний характер та здібності до прийняття самостійних рішень. Але він відкинув таку ідею. Їй явно бракувало підготовки.

Бонд замовив грюєру¹⁵¹, пумпернікель¹⁵² і каву. Ні, вона, як і досі, залишається загадкою. Лише б не дотримувалась якогось особистого плану, в котрий втягнутий він чи Голдфінгер. Це ж могло нашкодити операції.

Адже його завдання так близьке до завершення! Бракує лише доказу, однієї деталі, аби переконатися на власні очі, що павутиння, котре він звив довкола Голдфінгера та його «роллс-ройса», правда, а не вигадка. Один погляд на фабрику в Кеппе, одна золота пилінка — і він тієї ж ночі помчить до Берна повідомити чергового офіцера амбасад. А потім, негласно, тишком-нишком Банк Англії заморозить рахунки Голдфінгера в усьому світі, й можливо, вже завтра Особливий відділ швейцарської поліції постукає у двері «Ентерпрайзис Аурік». Потім — екстрадиція, Голдфінгера переправлять до Брікстона, почнеться спокійний, без розголосу, складний судовий розгляд справи в одному зі судів, що спеціалізується на контрабанді, — в Мейдстоуні чи Льюісі. Голдфінгер отримає кілька років, його натуралізацію анулюють, а золото, нелегально вивезене з країни, повернеться до сховищ Банку

Англії. І тоді СМЕРШ заскреготить закривавленими зубами й додасть ще одну сторінку до розпухлого досьє Бонда. Пора виходити на фінішну пряму. Бонд оплатив рахунок, сів у автомобіль, переїхав через Рону і неспішно покотив набережною у світлі вечірніх ліхтарів. Для його цілей ніч була не найкраща. Місяць у три чверті давав достатньо світла, але повна безвітряність робила наближення через ліс до фабрики проблематичним. Гаразд, неспішна справа. Вони, найімовірніше, працюватимуть усю ніч. Доведеться діяти вкрай обачно. Карта місцевості й маршрут, який Джеймс намітив собі, промайнула перед очима подібно до фільму, поки він, як умілий водій, їхав на автопілоті широкою білою автомагістраллю вздовж сонного озера.

Бонд їхав тією ж дорогою, що вдень й увімкнув фари тільки тоді, коли звернув з основної дороги. Він заїхав на галявину, поставив машину носом у бік стежини й вимкнув двигун. Деякий час сидів, прислухаючись. У рясній тиші лунало лише потріскування розпеченого металу під капотом і тикання годинника на приладовій дошці. Бонд вийшов з автівки, обережно зачинив дверцята й безшумно пішов стежиною між дерев.

Тепер він чув важке пихкання генератора, що працював... трампа... трампа... трампа... Звук був напружений, навіть загрозливий. Бонд дістався щілини в залізному паркані, проліз через ґрати і зупинився у строкатій тіні дерев, напруживши усі органи чуття.

ТРАМПА... ТРАМПА... ТРАМПА. Залізняка гупала прямо в його голові. Бонд відчув, як шкіра вкрилася мурашкою — відчуття, знайоме кожному з часів першої гри в хованки у п'ятні. Він посміхнувся з такої тваринної реакції на небезпеку. Які первинні інстинкти прокинулися в ньому від невинного звуку з боку високої цинкової труби? Важке дихання динозавра в печері? Бонд напружив м'язи і крок за кроком почав рухатись уперед, намагаючись не наступати на маленькі гілки й обережно ставлячи кожен ногу так, немов ішов мінним полем. Дерев порідшали. Скоро він дійде до місця за пухнастою ялинкою, яке облюблював ще вдень. Але придивився і завмер, тривожно закалатало серце. На землі під деревом лежало тіло з розкинутими ногами.

Бонд широко розтулив рота і зробив кілька вдихів-видихів, щоби вгамувати хвилювання. Він опустився на коліна, оперся на руки й

напружив зір для кращої різкості.

Тіло під ялинкою заворушилося, змінюючи позу. Легкий вітерець прошелестів кронами дерев. Місячні промінці на мить освітили фігуру. Джеймс устиг побачити густу копицю чорнявого волосся, чорний светр, вузькі чорні штани. Також уздрів на землі відблиск від довгого металевого предмета, що починався від чорного волосся і закінчувався у траві під деревом.

Бонд повільно нахилив голову й уважно придивився. На землі лежала та дівчина — Тіллі, спостерігаючи за будинками внизу. Вона тримала в руках гвинтівку, яку, напевне, ховала в сумці серед ключок для гольфу. Готова була стріляти. От бісова дівка, чорт забирай!

Бонд повільно розслабився. Тепер було вже не важливо, хто вона така і що замислила. Він прикинув відстань, плануючи наступний крок — траєкторію кидка, ліву руку за шию, праву — на гвинтівку. Зараз!

Бонд грудьми проїхав по сідницях дівчини і приземлився на її поперек. Від удару в неї перехопило дихання, вона крякнула. Пальцями лівої руки Бонд впився їй в шию, шукаючи сонну артерію. Правою ухопив ложе гвинтівки. Пробіг пальцями до запобіжника, переконався, що той не знятий, і відкинув рушницю вбік.

Джеймс послабив тиск на спину дівчини і забрав руку зі шиї, затиснувши їй рота. Він відчував, як здійсмається її тіло, вона хапає ротом повітря. Дівчина усе ще була в нокауті. Бонд обережно завів обидві її руки за спину, тримаючи їх правицею. Він відчув, як напружились її сідниці, дівчина забила і почала брикатися. Бонд притиснув її ноги до землі животом та стегнами, відзначивши міцність мускулатури Тіллі. Відчув, що вона намагається вдихнути крізь його долоню, потім вчепилась у неї зубами. Джеймс посунувся вище і припав ротом до її вуха.

— Тіллі, заради Бога, — прошепотів. — Не рипайтеся. Це я, Бонд. Я друг. Це вельми важливо. Ви не все знаєте. Заспокойтесь і вислухайте мене. Домовилися?

Зуби припинили хапати його пальці. Її м'язи розслабилися, вона затихла. За мить кивнула головою.

Бонд зліз із неї і ліг поруч, усе ще притримуючи її руки за спиною.

— Відновіть дихання, — прошепотів. — А потім розкажіть, навіщо вам цей Голдфінгер.

Вона відвернула бліде обличчя вбік і прошепотіла у землю.

— Я хочу його вбити.

Ще одна дівчиця, котру Голдфінгер використав на повну. Бонд відпустив її руки, вона підклала їх під голову. Її тіло здригалося від виснаження та нервового напруження. Плечі почали дрібно труситися. Бонд простягнув руку і почав гладити її волосся — ніжно та ритмічно. А сам оглянув мирну сцену, що залишалася такою ж незмінною, як і раніш. А може, й ні? Щось змінилося. Радар у ковпаку над димарем. Він більше не обертвся. Він зупинився і тепер довгим боком був повернутий до них. Бонд не надав цьому ваги. Дівчина більше не плакала. Джеймс наблизив губи до її вуха. Волосся Тіллі пахло жасмином.

— Не переймайтеся, він мені потрібний не менше ніж вам. Тільки я збираюся завдати йому куди відчутнішої шкоди, — прошепотів. — Мене прислали за ним із Лондона. Ми за ним стежимо. А вам він що зробив?

— Він убив мою сестру, — прошепотіла Тіллі більше для себе. — Ви її знали — це Джилл Мастертон.

— Що сталося? — різко спитав Бонд.

— Раз на місяць він має жінок. Про це мені розповіла Джилл, коли отримала роботу. Він їх гіпнотизує. А потім — ...розфарбовує золотом.

— О господи! Навіщо?

— Гадки не маю. Джилл казала, що він геть схибнувся на золоті. Думаю, що таким чином вважає, що опановує золото. Ніби одружується з ним. У нього є слуга-кореець, який фарбує дівчат. Він фарбує усе тіло, крім хребта. Джилл це пояснити не могла. Я з'ясувала, що в такому випадку вони не помирають. Якщо пофарбувати золотом усе тіло, пори закупорюються, і шкіра не дихає. Людина вмирає. Потім кореець їх відмиває — ацетоном чи ще чимось. Голдфінгер платить тисячу доларів і відсилає додому.

Бонд уявив собі жахливого Одджоба з банкою фарби, хтивий погляд Голдфінгера, зосереджений на блискучій живій статуї — об'єкті його пристрасті.

— Що сталося з Джилл?

— Вона відправила мені телеграму з проханням приїхати негайно. Джилл перебувала у реанімаційному відділі в Маямі. Голдфінгер просто вишпурнув її. Вона вмирала. Лікарі не розуміли, в чому справа. Мені вона встигла розказати, що з нею сталося, що він їй зробив. Джилл померла тієї ночі, — голос дівчини звучав сухо. — Повернувшись до Англії, я сходила до лікаря Трейна, спеціаліста по шкірі. Він розказав про цю катавасію з порами та шкірою. Таке трапилося з однією танцівницею кабаре, яка удавала зі себе срібну статую. Він розказав мені в деталях про той випадок, а також про результати автопсії. Так я зрозуміла, що трапилося з Джилл. Голдфінгер пофарбував її цілком, і це її вбило. То була помста за те, що вона пішла з вами. — Дівчина замовкла, відтак похмуро додала: — Джилл розповіла мені про вас. Ви їй сподобалися. Вона просила, якщо коли-небудь вас зустріну, віддати вам це кільце.

Бонд міцно заплющив очі, намагаючись подолати ментальну нудоту. Знову смерті! Знову кров на його руках. Тепер це наслідки зухвалої вчинку, безглуздої бравади, яка призвела до приємної розваги з чарівною дівчиною, на яку він запав, навіть більше ніж запав. А його дрібний укол его Голдфінгера повернувся до нього стократно, тисячократно.

«Вона від мене пішла», — бляклі слова, промовлені під яскравим сонцем Сандвіча якихось два дні тому. Як, напевне, тріумфував Голдфінгер! Бонд стиснув кулаки так сильно, що впився нігтями у долоні. Бог свідок — він звинуватить у вбивстві Голдфінгера, навіть якщо це стане останнім діянням його життя. Стосовно ж його самого... Бонд мав відповідь. Цю смерть він не зможе віднести на специфіку своєї роботи. Ця смерть залишиться цілком на його совісті.

Дівчина смикала палець, на якому було Кладдахське кільце — зчеплені руки, що тримають золоте серце. Вона послинила палець — і кільце вдалося зняти. Дівчина простягнула його Бонду — маленьке золоте коло на мить зблиснуло в місячному сяйві на фоні стовбура дерева. Раптом біля вуха Бонда почувся звук, що був чимось середнім між шипінням та різким свистом. Задзенчала тятива. Алюмінієве оперення сталеві стріли затріпотіло перед очима Бонда, як пташиний хвостик. Стебло стріли вирівнялося, нанизане на нього золоте кільце

Джилл задзвякало і просковзнуло, аж допоки не вперлось у стовбур дерева.

Повільно, з удаваною байдужістю, Бонд повернув голову.

За десять ярдів позаду — наполовину в тіні, наполовину в місячному світлі — стояла, розставивши ноги у стійці борця дзюдо, присадкувата постать із круглою, як гарбуз, головою. Ліва рука з вигнутим луком виставлена вперед, як у дуелянта. Права, що тримала за оперення другу стрілу, була відтягнута до щоки. Лікоть правої руки, відведений далеко за голову, завмер у напруженому очікуванні. Срібне вістря другої стріли цілило точно в проміжок між блідими обличчями Бонда й Тіллі.

— Не рухайтесь ні на дюйм, — видихнув Бонд.

А вголос сказав: — Привіт, Одджобе. Страшенно гарний постріл.

Одджоб припідняв стрілу.

Бонд піднявся на ноги, загороджуючи собою дівчину. Тільки губами ледь чутно прошепотів:

— Він не повинен побачити рушницю.

А Одджобу сказав миролюбним тоном:

— Затишне тут у містера Голдфінгера містечко. Хотів з ним побалакати. Але сьогодні вже, напевне, запізно. Перекажіть, що загляну завтра, — і, повернувшись до дівчини, додав: — Ходімо, люба. Нам ще треба вибратися з цього лісу. Пора повертатися до готелю, — Бонд зробив крок убік від Одджоба в напрямку огорожі.

Кореєць тупнув ногою. Вістря стріли націлилося точно в пупок Бонда.

— Оаргн, — Одджоб показав головою в бік будинку.

— Тобто, хочеш сказати, що він буде радий побачити нас зараз? Ми його не потурбуємо? Ну гаразд, ходімо, люба.

Бонд обійшов дерево зліва, подалі від рушниці, що лежала у високій траві.

Поки вони повільно спускалися з пагорба, Бонд прошепотів дівчині, уводячи її в курс справи:

— Ви — моя подружка. Я привіз вас із собою з Англії. Ви дуже здивовані й заінтриговані нашою маленькою пригодою. Насправді ми потрапили у велику халепу. Не утніть нічого, — Бонд крутнув головою назад: — Цей чоловік — убивця.

— Якби ви тільки не встряли... — сердито відізвалася дівчина.

— І вам того ж, — огризнувся Бонд. Потім оговтався: — Вибачте, Тіллі, я не те мав на увазі. Але не думаю, що вам удалось би втекти.

— У мене був план. Опівночі я вже перетнула б кордон.

Бонд промовчав. Дещо привернуло його увагу. На верхівці димаря витягнуте рило радара почало знову обертатися. Здавалося, що та штукенція виявила їх — почула. Напевне, свого роду звуковий сонар. Просто не людина, а скарбниця сюрпризів! Бонду не слід було недооцінювати Голдфінгера. Може, він це зробив... навмисне? Ось якби мав пістолет... Ні. Бонд розумів, що навіть його швидкісне — менш ніж за секунду — вихоплення пістолета не допомогло б подолати корейця. Тим паче зараз. Цього чоловіка немов окутував ореол смертельної небезпеки. Озброєний Бонд чи ні — битися з корейцем було однаково, що атакувати танк.

Тільки-но вони ступили на подвір'я, задні двері будинку відчинились і звідти вибігли двоє корейців, напевне, слуги з Рікалвера, й у теплому світлі електричного прожектора попрямували назустріч. У руках вони тримали огидні на вид поліровані ціпки.

— Стояти! — на обличчях слуг грали зловісні порожні посмішки, які так яскраво описували Бонду агенти відділку «Я» після японських концентраційних таборів. — Ми обшукати. Не рипатись, інакше... — і чоловік розтяв повітря ціпком. — Руки вгору!

Бонд повільно підняв руки.

— Не реагуйте... що б вони не робили, — сказав дівчині.

Одджоб підійшов і грізно пильнував за обшуком, який провели професійно. Бонд відсторонено спостерігав, як руки охоронців радо нишпорять по тілу дівчини.

— Гарзд. Уперед!

Їх провели крізь відчинені двері кам'яним проходом до вузького холу в передній частині будинку. Тут пахло, як і думав Бонд, — пліснявою, духмяними ароматами та літом. Вони зупинилися перед білими подвійними дверима, й Одджоб постукав ув одну з половинок.

— Заходьте.

Одджоб відчинив і запхнув їх усередину.

За величезним столом, акуратно захаращеним паперами, що виглядали важливими, сидів Голдфінгер. Із обох боків стіл охороняли

два металевих картотечних стелажі. Позаду крісла, на низькому столикові в зоні досяжності стояли короткохвильовий передавач, клавіатура для вводу та якийсь апарат, що виглядав, як барограф¹⁵³ і діловито поклацував. Бонд подумав, що саме він якось пов'язаний з тим детектором, котрий їх засік.

Голдфінгер був одягнутий у фіалковий оксамитовий смокінг та білу шовкову сорочку з відкритим коміром, звідки виглядали жмутки рудої рослинності на грудях. Він сидів, випроставшись на кріслі з високою спинкою. Побіжно поглянувши на дівчину, сфокусував погляд порцеляново-блакитних очей на Бонді. Жодного здивування, лише буравив очима.

— Послухайте, Голдфінгер, якого біса! — проревів Бонд. — Що це все означає? Ви нацькували на мене поліцію за ті нещасні десять тисяч доларів, тож я вирушив за вами слідом, разом з моєю дівчиною — міс Соумс.

Я приїхав з'ясувати стосунки. Ми перебралися через паркан — так, я розумію, що порушив право власності, але не збираюся чекати, поки ви знову втечете світ за очі. А ця ваша мавпа підкралась і ледь не вбила нас із лука. Потім інша парочка ваших клятих корейців нас схопила й обшукала. Що, чорт забирай, коїться? Якщо негайно не дасте мені переконливу відповідь і не попросите вибачення, зараз же звернуся до поліції.

Байдужий, проте холодний погляд Голдфінгера нітрохи не змінився. Здавалося, він пропустив повз вуха цей джентльменський вибух обурення. Нарешті його тонкі, немов видовбані зубилом губи, розтулилися, промовляючи:

— Містере Бонд, у нас в Чикаго є така приказка: «Один раз — випадковість, два рази — збіг, третій раз — ворожі дії». Ми маємо Маямі, Сандвіч та Женеву. Доведеться вибити з вас правду, — погляд Голдфінгера ковзнув повз голову Бонда. — Одджоб. Кімната тортур.

Частина третя

ВОРОЖІ ДІЇ

КІМНАТА ТОРТУР

Реакція Бонда була чисто імпульсивною, без жодної продуманості дій. Він зробив швидкий крок і кинувся через стіл на Голдфінгера. Тіло у стрибку проорало на захаращеному столі доріжку серед паперів, голова з глухим звуком ударила Голдфінгера у груди. Від удару той похитнувся у кріслі. Відштовхнувшись від краю столу, Бонд скоректував напрямок і тараном рушив уперед. Коли крісло перекинулось і два тіла в уламках розтрощеного дерева гепнули на підлогу, Джеймс дотягнувся до горлянки опонента та щосили стиснув трахею.

А тоді весь дім обрушився на Бонда, уламок дерева ударив його в основу черепа — й він повільно скотився з Голдфінгера і затих на підлозі.

Коловорот світла, в якому опинився Бонд, поступово сплющився у диск, у суцільний жовтий місяць, а потім — у палаюче око циклопа. Довкола полум'яної зіниці з'явилися якісь літери. То було повідомлення, страшенно важливе повідомлення. Треба будь-що його прочитати. Повільно, одну за одну, Бонд розбирав малесенькі літери. SOCIÉTÉ ANONYME MAZDA¹⁵⁴. Який таємний сенс вони несли? Тупий струмінь води вдарив ув обличчя Бонда. Від води защипало в очах, нею наповнився рот. Він відхаркався і спробував повернутися. Марно. В очах прояснилось, у голові також. Тупий біль калатав там, де голова кріпилася до шиї. Він дивився у величезну емальовану бульбу потужної лампи. Бонд лежав на якомусь столі, руки та ноги міцно прив'язані. Пальцями помацав поверхню: на дотик — полірований метал.

Почувся голос Голдфінгера — безбарвний, індиферентний:
— Тепер можемо розпочати.

Бонд повернув голову в напрямку голосу. Він розплющив та зіщулив засліплені яскравим світлом очі.

У брезентовому кріслі сидів Голдфінгер — без смокінга, в сорочці зі закоченими рукавами. На його шиї виділялися червоні сліди. На столику перед ним були розкладені різноманітні інструменти та стояла панель керування. По інший бік столика у кріслі, прив'язана за щиколотки й зап'ястя, сиділа Тіллі Мастертон. Сиділа вона дуже прямо, немов школярка, і виглядала просто пречудово, але, як видно, була в шоці. Її порожні очі відсторонено дивилися на Бонда. Тіллі була або напомпована наркотиками, або загіпнотизована.

Бонд повернув голову праворуч. За кілька футів від столу стояв кореєць. Голий до пояса, він був усе ще в «котелку». Його жовтуватий, без жодної волосинки, торс виблискував від поту. Пласкі грудні м'язи були завбільшки, як обідні тарілки, а живіт під випираючою аркою ребер здавався впалим. Біцепси та передпліччя — такі ж безволосі — були завтовшки, як стегно. Розкосі щілини масних очей дивилися хтиво, з насолодою, а рот, повний почорнілих зубів, розтягнувся в посмішці від передчуття задоволення.

Бонд припідняв голову і, переборюючи біль, роздивився по боках. Вони були в одному з цехів. Крізь щілини залізних дверцят двох електричних печей пробивалось яскраве світло. Синюваті листи металу лежали на дерев'яних піддонах. Десь гудів генератор, здалеку долинали приглушене гупання парового молота — звуки металообробного виробництва.

Бонд позирнув на стіл, на якому лежав, розкинувши ноги, і його голова безвільно упала. По центру полірованого сталевого столу зяяла вузька щілина, на дальньому краї якої, немов мушка між його розставленими літерою «V» ногами, виблискувала гострими зубами циркулярна пила.

Бонд лежав і дивився в послання, написане на електричній лампі. Голдфінгер заговорив спокійним голосом, немов читав лекцію. Джеймс щільніше позапинав занавіски облудного театру жахів, який малювала його уява, і прислухався.

— Містере Бонд, слово «біль»¹⁵⁵ походить від латинського слова «роена», що означає покарання, за яке треба заплатити. Тепер ви заплатите за свою докучливу цікавість, з якою ви мене переслідуєте, як

вважаю, зі зовсім недружніми намірами. А допитливість, як відомо, погубила кішку. Цього разу допитливість уб'є відразу двох котів, оскільки, боюсь, я змушений віднести цю дівчину також до категорії ворогів. Вона стверджує, що зупинилася в готелі «Берг», але одного телефонного дзвінка було достатньо, щоб викрити цю брехню. Я надіслав Одджоба туди, де ви ховались, і він знайшов її гвинтівку, а також кільце, яке я впізнав. Під гіпнозом вона розповіла і все інше. Дівчина прийшла сюди, щоб убити мене. Ви, можливо, також. Обоє ви провалилися. Тепер час «роена». Містере Бонд, — голос звучав стомлено та збайдужіло, — колись у мене було багато ворогів. Проте мені дуже щастить, і я просто непристойно багатий, а багатство, якщо дозволите ознайомити вас із ще одним моїм афоризмом, хоча й не збільшує коло друзів, значно підвищує рівень та різноманітність ваших ворогів.

— Дуже вишукано сказано.

Голдфінгер пропустив зауваження повз вуха.

— Якби ви були вільною людиною, то з вашим талантом до розслідувань змогли би знайти у світі залишки моїх злобителів чи ворогів. Таких, як я сказав, містер Бонд, було багато, але сьогодні їх рештки нагадують хіба що розчавлених їжаків на дорогах у літню пору.

— Яке поетичне порівняння!

— До речі, містере Бонд, я поет у справах, а не на словах. І своїм діям намагаюся надавати найоптимальнішу форму. Але це тільки до слова. Насправді я хотів донести до вас думку про те, що той день, коли наші шляхи вперше схрестилися, став найгіршим у вашому житті, оскільки ви, хоч і незначно, але таки завадили тому маленькому проекту, в якому я був на той момент задіяний. За тих обставин дехто інший отримав «роена», призначене вам. Око за око, але тоді воно було не вашим. Вам пощастило, і якби ви потурбувалися проконсультуватись у оракула, він би сказав: «Містере Бонд, вам пощастило. Тримайтесь подалі від Ауріка Голдфінгера. Це — наймогутніша у світі людина. Якщо містер Голдфінгер забажає вас знищити, йому достатньо лише поворошити мізинцем».

— Ви дуже яскраво висловлюєтеся, — Бонд повернув голову. Величезна оранжево-коричнева куля трішки нахилилася вперед. Кругле, як повний Місяць, обличчя було байдужим й апатичним.

Кореєць простягнув руку до панелі керування і натиснув перемикач. У надрах стола з дальнього від Бонда боку залунало металеве гарчання, що швидко перетворилося на гудіння, а згодом — на високий свист, який було ледь чути. Бонд стомлено відвернувся. Як швидко пощастить померти? Чи є якийсь спосіб прискорити смерть? Один його приятель пережив катування в гестапо. Він розказав Бонду, що пробував учинити самогубство, затримавши дихання. Надлюдськими зусиллями волі кілька хвилин утримався від дихання, перш ніж настала непритомність. Але разом з нею тіло залишила й воля. Намір було зірвано, бо первісний інстинкт і жага до життя запустили легені та повернули дихання. Але спробувати варто. Ніщо інше не допоможе проминути больовий поріг, допоки не настане жадана смерть. Смерть — єдиний вихід. Джеймс розумів: даремно благодіяти Голдфінгера дарувати йому життя, якщо навіть — а це дуже малоімовірно — він зможе відкупитися, розказавши правду. Ні, необхідно триматися первісної «легенди» і сподіватися, що тим, хто після нього вирушить по сліду Голдфінгера, пощастить більше. Кого вибере М.? Напевне, нуль-нуль восьмого, другого вбивцю в їхньому маленькому відділку з трьох людей. Гарний хлопець, і до того ж набагато обережніший, ніж Бонд. М. дізнається, що Голдфінгер винний у смерті Бонда, й дасть 008-му дозвіл на вбивство у відповідь. 258-й у Женеві введе того в курс справи, який введе на запит Бонда стосовно «Ентерпрайзис Аурік». Доля так чи інакше не мине Голдфінгера, якщо тільки Бонд триматиме язик за зубами. Якщо ж ляпне, Голдфінгер може втекти. А це немислимо.

— Гарзд, містере Бонд, — голос Голдфінгера пожвавішав, — покінчимо з люб'язностями. Співайте, як кажуть мої американські друзі, й ви помрете швидко та безболісно. Дівчина також. А якщо не заспіваєте, то ваша смерть перетвориться на один довжезний крик. І тоді дівчину я віддам Оддjobу на вечерю, як віддав kota. То що вибираєте?

— Не будьте ідіотом, Голдфінгере, — сказав Бонд. — Я розказав друзям в «Юніверсал», куди їду і навіщо. Батьки дівчини теж у курсі, що вона поїхала зі мною. Я навів довідки щодо вашого підприємства, перш ніж вирушати сюди. Наш шлях легко відстежити. «Юніверсал» — могутня компанія. Поліція вийде на ваш слід уже за

лічені дні після нашого зникнення. Я можу укласти з вами угоду. Відпустіть нас — і ми забудемо про інцидент. Ручаюся, що дівчина мовчатиме. Ви робите величезну помилку. Ми з нею ні в чому не винні.

— Боюся, ви не розумієте, містере Бонд, — сказав Голдфінгер втомленим голосом. — Що б ви там не накопали на мене, а я гадаю, що мізерно мало, це лише одне зернятко правди. Я задіяний у великомасштабному проєкті й ставити його під удар, залишаючи вас жити, буде абсолютно безглуздо. Отже, це навіть не до обговорення. Щодо візиту поліції, то я радо їх прийму, якщо вони до мене завітають. Ті мої корейці, які можуть розмовляти, мовчатимуть, власне, як і мої електричні печі, які випарують вас обох, разом з вашими особистими речами при температурі дві тисячі градусів за Цельсієм. Ні, містере Бонд, робіть свій вибір, а я тим часом вас трохи заохочу. — Важіль на пульті посунули, а з ним посунулась і пила, дзижчання посилилося. — Пила зараз наближається до вашого тіла зі швидкістю один дюйм на хвилину. А тим часом, — він поглянув на Одджоба і підняв палець, — спробуйте невеличкий масаж від Одджоба. Почнемо з першого ступеня. Ступені другий та третій — переконливіші.

Бонд заплющив очі. Його обкутав нудотний звірячий запах корейця. Товсті, цупкі пальці заходилися методично й акуратно обробляти його. Натискання тут, поєднане з натисканням в іншому місці, раптове здавлювання, пауза, потім — різкий швидкий удар. Його шорсткі руки рухалися з хірургічною точністю. Бонд зчепив зуби з такою силою, що вони ледь не луснули. Піт від болю котився градом, і скоро западини заплющених очей переповнилися потом. Виття пилки стало гучнішим. Бонд пригадав пропахлі тирсою літні вечори вдома в Англії. Дім? Тепер це — його дім, цей кокон з небезпеки, який він вибрав для життя. Тепер знайде вічний спокій на чужині в одному з кутів плавильної печі з температурою дві тисячі градусів за Цельсієм. «Тут покоїться прах одного джентльмена із Секретної служби». Яку епітафію він би собі вибрав? Якими стануть його останні слова, щоб їх запам'ятали? Людина не має вибору при народженні, але спроможна вибрати, як їй померти. Непогано виглядатиме на могильному камені. Не «Savoir vivre»¹⁵⁶, а «Savoir mourir».

— Містере Бонд, — у голосі Голдфінгера почулися наполегливі нотки. — Невже це справді так необхідно? Просто скажіть правду. Хто

ви? Хто вас сюди прислав? Що вам відомо? Потім стане легше. Вам обом дадуть по пігулці. Жодного болю. Немов прийняли снодійне. Інакше все піде навскоси — брудно та нестерпно. Невже ви вважаєте це справедливим стосовно дівчини? Хіба це відповідає кодексу поведінки англійського джентльмена?

Одджоб зупинився. Бонд повільно повернув голову в бік голосу і розплющив очі.

— Голдфінгер, мені нема чого більше сказати вам, — мовив. — Якщо вам не подобається моя перша пропозиція, можу запропонувати альтернативну. Ми з дівчиною будемо працювати на вас. Як щодо цього? Ми дуже тямущі. Зможемо добре вам послужити.

— І встромити ножа мені в спину? Навіть два ножі. Ні, дякую, містере Бонд.

Джеймс вирішив, що доцільно замовкнути. Пора зібрати волю в кулак, щоб триматися до останнього, допоки не настане смерть.

— Якщо так, — ввічливо запропонував Бонд, — тоді вам краще трахнути самого себе. — Він видихнув усе повітря з легенів і заплющив очі.

— Навіть мені це не до снаги, містере Бонд, — із гумором відповів Голдфінгер. — А зараз, оскільки ви для себе вибрали тернистий шлях замість гладкого, я маю отримати зиск із того скрутного становища, в яке ви самі себе загнали. Одджобе, переходимо до другої фази.

Важіль зрушив з місця, пила поїхала далі. Бонд відчув вітерець між колінами. Руки ката взялися до справи.

Джеймс рахував свій сповільнений пульс, який, здавалося, повністю заповнив тіло. Він нагадував величезну силову установку, що вібрувала, але, на відміну від заводської неподалік, ритм цієї потроху сповільнювався. Якби він тільки згасав скоріше! Що за абсурдна жага до життя, яка відмовлялася підкоритися сигналам мозку? Що змушує двигун працювати, коли паливний бак уже порожній? Треба звільнити мозок від думок, як тіло від кисню. Треба перетворитися на вакуум, на чорну діру небуття.

Але світло все ще червоніло крізь повіки, він усе ще відчував тиск у потилиці, від якого розривалася голова. Життя все ще стукало у вухах.

Крик пробував вибратися з горла крізь щільно зчеплені зуби.

Вмирай, чорт забирай, вмирай, чорт забирай, вмирай, чорт забирай...

ОСТАННЄ І НАЙГОЛОВНІШЕ

Крила голубок, небесні співи, «Вістку ангельську вчуй!»¹⁵⁷ — що там іще треба знати про той рай? Усе настільки точно нагадувало те, що йому розповідали в дитячому садку — відчуття польоту, темнота, цигикання тисяч арф. Треба докласти зусиль і запам'ятати чарування цього місця. Подивимось, що чекає за порогом райської брами.

Низький батьківський голос промовив, майже у саме вухо:

— Говорить ваш капітан. (Ну і ну. Хто це, святий Петро?) За кілька хвилин ми здійснимо посадку. Будь ласка, пристебніть ремені безпеки і загасіть сигарети. Дякую за увагу.

Нас тут, напевне, ціла купа, оскільки летимо разом.

А Тіллі також тут? Бонда аж смикнуло від розгубленості. Як він відрекомендує її іншим, Веспер, наприклад? А коли дійде до справи, кому віддати перевагу? Хоча це має бути якась просторинь із країнами та містами. І, мабуть, шансів натрапити на одну зі своїх колишніх подружок тут не більше, ніж деінде на Землі. Проте має бути ще купа персонажів, з якими він радше б не зустрічався, принаймні допоки не влаштується як слід та зрозуміє розпорядок. А може, якщо вже, як кажуть, Бог є любов, таке тут не має значення. Хіба не може чоловік щиро кохати тих усіх дівчат, яких зустрічав? Хм... заплутана справа.

Із такими думками Бонд знову занурився у непритомність.

Наступне, що відчув, було ніжне погойдування. Він розплющив очі, але, засліплений сонячним світлом, одразу заплющив. Голос, що лунав згори та позаду, мовив:

— Дивися, братане, цей пандус куди крутіший, аніж здавався.

І майже відразу стався сильний поштовх. Сердитий голос попереду мовив:

— Чорт, і не кажи. Якого біса вони не поклали гумове покриття?

«Ото гідний спосіб висловлювати думки в такому місці, — злісно подумав Бонд. — Це тому, що я тут новенький, і вони думають, що я нічого не чую?»

Гучно грюкнули двері, щось ударило Бонда по виставленому ліктю.

— Гей, полегше! — крикнув він і спробував дотягнутися до ліктя, щоб його потерти. Але руки не підкорилися.

— Щоб я так жив! Семе, краще покликати лікаря. Цей жмурик, здається, оклигав.

— Хвильку. Ось, клади його поруч з іншими.

Бонд відчув, що його опускають. Тут було прохолодніше. Він розплющив очі. Величезне кругле обличчя типового бруклінця схилилося над ним. Їхні очі зустрілись, обличчя посміхнулося. Металеві підпорки нош торкнулися підлоги.

— Як ся маєте, містере? — спитав чоловік.

— Де я? — у голосі Бонда почулися панічні нотки. Він спробував підвестись, але не зміг. Усе тіло вкрилося потом. Боже! Може, це лише епізод його старого життя? Від такої думки Джеймса охопила страшена журба. Сльози навернулися на очі й потекли по щоках.

— Гей, гей, містере, спокійно! Усе гаразд. Ви перебуваєте в Айдлвалді, Нью-Йорк. Ви уже в Америці. Не переймайтеся, все гаразд, — чоловік випростався. Він явно сприйняв Бонда за якогось біженця. — Семе, рухаймося. Чувак у шоці.

— Добре, добре, — обидва голоси віддалилися, поступово вщухаючи.

Бонд зрозумів, що спроможний рухати головою. Він оглянувся довкола: палата з білими стінами, найімовірніше — щось пов'язане з медичною частиною аеропорту. Ряд акуратно заправлених ліжок, сонце падає крізь високі вікна, але в приміщенні прохолодно, працює кондиціонер. Він лежить на ношах, які стоять на підлозі. Поруч — інші. Він з натугою повертає голову, щоб роздивитися. Це Тіллі. Вона неприємна. Її бліде обличчя, обрамлене чорним волоссям, уп'ялося в стелю.

Двері у дальньому кінці палати розчинилися. Лікар у білому халаті зупинився на порозі. Голдфінгер, радісно посміхаючись, бадьоро пройшов між рядами ліжок. Від нього не відставав Оддjob. Бонд похмуро заплющив очі. Чорт. Ось значить воно як.

Кроки зупинилися біля його нош, і Голдфінгер весело зауважив:

— Що ж, лікарю, вони насправді виглядають набагато краще. Ще одна перевага — мати багато грошей. Коли друг чи хтось із персоналу захворіє, можна забезпечити їм найкращий медичний догляд.

Нервовий зрив у обох. Упродовж тижня! Можете собі уявити? Але тільки я винний, що змусив їх працювати так багато. Тепер мій обов'язок — поставити обох на ноги. Доктор Фош — а це, до речі, найкращий спеціаліст у Женеві — висловився доволі певно: «Найкращі ліки для них — це відпочинок, містере Голдфінгере. Відпочинок, відпочинок і ще раз відпочинок». Він прописав їм заспокійливе, і тепер ми вирушимо до Харкнесс-павільйону в пресвітеріанській лікарні¹⁵⁸. — Голдфінгер хихикнув. — «Що посієш, те й пожнеш», чи не так, лікарю? Коли я закупив для Харкнесса рентген-обладнання на мільйон доларів, то, звісно, нічого не очікував отримати взамін. А що вийшло? Варто було тільки їм зателефонувати, як мені відразу запропонували дві чудових палати. А тепер, — почувся шурхіт банкнот, — дякую за допомогу з імміграційною службою. На щастя, у них обох були американські візи, і сподіваюся, імміграційний відділ задовольнила моя гарантія того, що ніхто з них не збирається силою повалювати уряд Сполучених Штатів.

— Так, звісно, містере Голдфінгер. Дякую вам щиро. Усе, що в моїх силах... Наскільки розумію, на вулиці чекає на них приватна карета «швидкої допомоги»?

Бонд розплющив очі й подивився в бік лікаря. Він побачив приємного серйозного молодика в окулярах без оправки та короткою стрижкою.

— Лікарю, — звернувся до нього Бонд слабким голосом, якому спробував надати максимальної щирості, — ми з дівчиною в повному порядку. Нас накачали наркотиками і привезли сюди проти нашої волі. Жоден із нас не працює і не працював на Голдфінгера. Я офіційно стверджую, що мене викрали, і вимагаю зустрічі з начальником імміграційної служби. В мене є друзі у Вашингтоні та Нью-Йорку, які можуть за мене поручитися. Прошу вас мені повірити, — Бонд не відводив погляду від лікаря, намагаючись переконати того, що це правда.

Лікар занервувавсь і повернувся до Голдфінгера. Той похитав головою, обережно, так, щоб не образити Бонда, потайки підняв руку й постукав по скроні з того боку, який не було видно Бонду. Потім Голдфінгер закотив очі:

— Що я вам казав, докторе? Він у такому стані кілька днів. Повна нервова прострація у поєднанні з манією переслідування. Доктор Фош попереджав, що таке трапляється доволі часто. Цілком можливо, що лікування займе кілька тижнів. Але все-таки я збираюся довести лікування до кінця, чого б це мені не вартувало. Думаю, це шок від незнайомого середовища. Може, укол інтравалу натрію¹⁵⁹...

Лікар схилився над чорною валізою.

— Сподіваюся, містере Голдфінгер, ви праві. Якщо вже Харкнесс дав згоду зайнятися цим випадком...

Почулося брязкання інструментів.

— Нестерпно бачити в такому жахливому стані одного з моїх найкращих помічників, — Голдфінгер схилився над Бондом і побатьківськи тепло посміхнувся. Його голос затремтів. — З тобою все буде гаразд, Джеймсе. Спробуй розслабитись і трохи поспати. Боюся, що ти надто слабкий для перельоту. Залиши свої турботи мені.

Відчувши на руці тампон, Бонд напружився. Проти його волі з язика злетіла брудна лайка. А коли відчув, що в руку встромили голку, розкрив рота і кричав та кричав, поки лікар, присівши поруч, витирав піт з його чола.

Тепер він був у маленькій сірій кімнатці без вікон. Кімнату освітлювала єдина лампочка, що звисала по центру стелі. Довкола лампи були пластикові щілини для вентиляції, а кондиціоноване повітря не мало запаху. Зрозумівши, що він може сидіти, Бонд сів. У голові трохи паморочилось, але це було добре. Раптом усвідомив, що страшенно зголоднів і хоче пити. Коли він востаннє снідав? Два, три дні тому? Бонд спустив ноги на підлогу і зрозумів, що абсолютно голий. Ретельно оглянув тіло — Оддjob катував дуже обережно. Жодних синців, хіба що кілька слідів від ін'єкцій на правій руці. Переборюючи запаморочення, Джеймс підвівся і зробив кілька кроків кімнатою. Його ліжко нагадувало корабельну койку зі шухлядами внизу. Інше умеблювання складалося з простого соснового столу та стільця з дуже прямою спинкою. Чисто, функціонально, по-спартанськи.

Бонд опустився на коліна і витягнув шухляди. В них поклали речі з його валізи, за винятком годинника та пістолета. Навіть його надважкі черевики, які взяв у день експедиції до «Ентерпрайзис Аурік», також

були тут. Він повернув каблук і потягнув — з піхви на підшві висунулося широке двобічногостре лезо. Якщо тримати черевик за зафіксований каблук, то виходив пристойний кинджал. Бонд перевірів, чи другий черевик міцно тримає лезо, і повернув каблуки на місце. Потім витягнув одягу і вдягнувся. Відшукавши пачку сигарет, запалив. У кімнаті було двоє дверей, одні мали ручку. Бонд відчинив. Вони вели до маленької, добре оснащеної ванної кімнати з туалетом. Усі його ванні та приладдя для гоління були акуратно розладені на полицях. Поруч лежали речі дівчини. Бонд тихенько відчинив інші двері з ванної, за якими була така сама кімната, як у нього. Чорне волосся Тіллі Мастертон розметалося на подушці. Бонд навшпиньки підійшов роздивитися. Дівчина мирно спала, на її чарівних губах грала задумлива посмішка. Бонд повернувся до ванної, тихенько зачинив за собою двері й підійшов до дзеркала. Чорна щетина була схожою радше на триденну, ніж на дводенну. Він почав приводити себе до ладу.

Пів години по тому, коли Бонд сидів на краечку койки роздумуючи, двері без ручки раптом розчинилися. На порозі постав Одджоб. Він байдуже поглянув на Джеймса, потім ретельно обстежив кімнату. Бонд різко сказав:

— Одджобе, я хочу їсти, і швидко! А також пляшку бурбону, содову та лід. І ще — блок «Честерфілду», кінг-сайз та годинник, якщо не мій, то не гірший. Швидко, руш! Ням-ням! І скажи Голдфінгеру, що я хочу з ним зустрітись, але тільки після того, як поснідаю. Давай уже, рухайся! Не стій, як бовван! Я голодний.

Одджоб окинув Бонда поглядом розлюченого бика, немов обдумуючи, що б йому зламати. Він розкрив рота, видав щось середнє між сердитим гавканням та відрижкою, плюнув на підлогу і вийшов, спересердя рвучко потягнувши за собою двері. Але ефектного удару не вийшло, в останній момент двері плавно зачинилися, подвійно клацнувши.

Ця сутичка повернула Бонду гарний настрій. Із невідомих поки що причин Голдфінгер передумав убивати Бонда. Вони з Тіллі були потрібні йому живими, і скоро Джеймс дізнається, навіщо, але що б він там не надумав, Бонд намірявся залишитися живим на своїх власних умовах, згідно з якими він мав поставити Одджоба та всіх

інших жовтопиких на відведене їм місце, яке, за оцінками Бонда, було значно нижче мавп у ієрархії ссавців.

На момент, коли один зі слуг-корейців приніс йому відмінний сніданок, разом із усім замовленим, у тому числі з годинником, Бонд не просунувся далеко в обставинах свого ув'язнення, хіба що обчислив, що його кімната десь поблизу води та неподалік є залізничний міст. Якщо припустити, що він усе ще в Нью-Йорку, то вода — це або Гудзон, або Іст-Рівер. Залізниця була електричною і на звук скидалася на сабвей, але Бонд недостатньо добре знав географію Нью-Йорка, щоб робити якісь висновки. Його годинник зупинився, а запитавши, котра година, відповіді не отримав.

Покінчивши з їжею, Джеймс запалив сигарету і смакував добрячу порцію бурбону зі содовою, коли двері розчинились і до кімнати увійшов Голдфінгер. Одягнутий у формальний діловий костюм, він виглядав спокійним і навіть задоволеним. Зачинивши за собою двері, залишився стояти біля них, пильно дивлячись на Бонда. Той курих, увічливо роздивляючись свого тюремника.

— Доброго ранку, містере Бонд, — привітався Голдфінгер. — Бачу, ви прийшли до тями. Сподіваюся, визнаєте, що краще бути тут, аніж у могилі. Отже, щоб позбавити вас клопоту ставити банальні запитання, відразу розкажу, де ви перебуваєте і що з вами сталося. А потім зроблю вам пропозицію, на яку сподіваюсь отримати недвозначну відповідь. Оскільки ви розсудливіша людина, ніж більшість інших, обмежусь одним невеличким попередженням. Не намагайтеся драматизувати ситуацію і кидатися на мене з ножем, виделкою чи цією пляшкою. Якщо спробуєте, застрелю вас ось цим. — У правиці Голдфінгера, немов чорний палець, з'явився дрібнокаліберний пістолет. Він одразу засунув руку назад у кишеню. — До таких крайніх заходів я вдаюся дуже рідко, але в разі потреби мені жодного разу не доводилося використовувати більше однієї кулі 25-го калібру. Я стріляю в праве око, містере Бонд. І ніколи не промахуюся.

— Не турбуйтеся, — відгукнувся Джеймс, — мені ніколи не вдавалося метання пляшок з-під бурбону. — Він підсмикнув штанину і закинув одну ногу на другу. — Я вас слухаю.

— Містере Бонд, — люб'язно продовжив Голдфінгер, — я вважаю себе експертом з багатьох інших питань, окрім металу, і високо оцінюю все, що має абсолютну чистоту, як кажуть торговці золотом. Порівняно з такою високою чистотою людський потенціал набагато гіршого ґатунку. Але іноді трапляється екземпляр, якому можна знайти застосування. Одджоб — тому приклад. Простий, неочищений матеріал, придатний для обмеженого використання. В останній момент я завагався знищити інструмент, міцність якого зміг розгледіти. Можливо, я зробив помилку, але в будь-якому разі уживу всіх заходів, щоб захистити себе від наслідків свого імпульсивного рішення. Ви сказали дещо, що врятувало вам життя. Ви запропонували попрацювати на мене. За інших умов я би на таке не погодився, але так сталося, що тепер я задіяний в одному проєкті, у реалізації якого мені, можливо, знадобиться участь ваша та міс Мастертон. Тому я вирішив ризикнути. Дав вам обом заспокійливе, оплатив ваші рахунки й забрав речі з «Бергу», де, до речі, міс Мастертон зареєструвалася під своїм справжнім прізвищем. Від вашого імені я надіслав каблограму до «Юніверсал Експорт». Повідомив, що вам запропонували роботу в Канаді й ви туди вилітаєте, щоб з'ясувати умови. Міс Мастертон супроводжує вас як особистий секретар. Подальші деталі, мовляв, повідомите згодом. Доволі незграбна телеграма, але згодиться на той короткий відрізок часу, на який мені знадобляться ваші послуги. (Чорта лисого вона згодиться, якщо там нема невинної фрази, яка дасть М. змогу зрозуміти, що звістка справжня. Тепер у Секретній службі відомо, що він працює під ворожим тиском, і шестерні почнуть обертатися значно швидше.)

— А якщо, містере Бонд, ви думаєте, що мої запобіжні заходи недостатні й місце вашого перебування можна відстежити, то дозвольте повідомити, що тепер мене більше не цікавить ані ваша справжня особа, ані міць та ресурси ваших наймачів. Ви з міс Мастертон повністю розчинилися, містере Бонд. До речі, як і я сам та весь мій персонал. Усі запити аеропорт скерує до Харкнесс-павільйону в Пресвітеріанському шпиталі. А там зроду не чули ні про містера Голдфінгера, ні про його пацієнтів. У ФБР та ЦРУ на мене нічого нема, оскільки я — без кримінального минулого. Звісно, в імміграційній

службі є відомості про мої в'їзди-виїзди за останні роки, але вони мало в чому допоможуть. Щодо нашого з вами теперішнього перебування, то зараз ми на території складів «Хайспід Тракінг Корпорейшн» — цілком респектабельного в минулому концерну, яким володію через підставні особи. Приміщення ми переобладнали під таємну штаб-квартиру для реалізації одного проєкту, який я вже згадував. Ви з міс Мастертон будете обмежені саме цими приміщеннями. Тут будете жити та працювати, а також, хоч я сумніваюсь у схильності до цього міс Мастертон, займатися коханням.

— А в чому полягатиме наша робота?

— Містере Бонд, — і вперше за весь час знайомства на великому, завжди спокійному та позбавленому емоцій обличчі Голдфінгера проступили ознаки життя, а в очах спалахнув вогник ледь не захоплення. Його тонко окреслені губи вигнулись у подібні екстатичної посмішки. — Містере Бонд, — повторив він, — у своєму житті я маю єдину пристрасть. Це — золото. Я люблю його колір, його блиск, його божественну важкість. Люблю текстуру золота, його м'яку в'язкість, яку навчився вимірювати на дотик, і спроможний оцінити якість золота з точністю до одного карата. Мені подобається його теплуватий присмак, коли при топленні твердий метал перетворюється на справжній золотий сироп. Але найбільше, містере Бонд, я люблю владу, якою золото наділяє свого власника, — магію керування енергією і матерією, виконуючи будь-яке бажання чи примху й, за потреби, придбаючи тіла, мізки або навіть душі. Так, містере Бонд, усе своє життя я працював на золото, а у відповідь воно працювало на мене й ті справи, в яких я був задіяний. Я запитую вас, — і Голдфінгер пильно подивився в очі Бонда, — чи є будь-яка інша субстанція, спроможна віддячити своєму власникові?

— Чимало людей багатіли і ставали могутніми без жодної унції цієї унікальної речовини. Але я розумію вашу позицію. Дозвольте спитати, як багато вам вдалося накопичити і що ви з ним робите?

— Я володію золотом на суму приблизно двадцять мільйонів фунтів, що становить бюджет невеличкої країни. Тепер воно в Нью-Йорку. Я тримаю його там, де золото мені потрібне. Моє багатство — як та купа компосту; я рухаю її туди-сюди, і там, де розкидаю, воно розквітає та плодоносить. Я збираю врожай і рухаюся далі. Тепер за допомогою

мого золотого компосту я спонукаю запрацювати один американський проєкт, сприяючи його реалізації. Ось чому золоті зливки нині в Нью-Йорку.

— А який критерій вибору? Що саме приваблює вас у цих проєктах?

— Я беру участь в будь-якому проєкті, котрий може збільшити мій запас золота. Інвестую, займаюся контрабандою, краду, — Голдфінгер розвів руками, немов додаючи ваги словам. — Дозвольте навести порівняння: уявіть, що історія людства — це потяг, який їде крізь час. Птахи та звірі, сполохані його наближенням, розбігаються та ховаються хто де може. А я — наче яструб, який летить слідом за тим потягом. Ви могли бачити яструбів, наприклад, у Греції, де вони готові випустити пазурі та вчепитись у будь-що, сполохане ходом потяга, ходом історичного процесу. Наведу маленький приклад: історичний прогрес привів до виникнення людини, яка винайшла пеніцилін. У той же час прогрес породив світову війну. Багато людей вмирають чи бояться померти. Для них пеніцилін є порятунком. Через хабарі у певних військових закладах в Європі я отримую величезні запаси пеніциліну. Розводжу його чи змішую з нешкідливою речовиною і продаю з величезним прибутком тим, хто потребує цих ліків. Бачите, що я маю на увазі, містере Бонд? Треба лише дочекатися здобичі, вистежити її, а потім вчепитись. Але, як я уже зауважив, я не шукаю такого роду справи, а дозволяю потягу історії лише сполохати для мене здобич.

— А яким є останній проєкт? Із чим нам з міс Мастертон доведеться мати справу?

— Останній проєкт, містере Бонд, є насправді завершальним. А також моїм найбільшим, — очі Голдфінгера раптом стали порожніми, втратили блиск і наче повернулись усередину. Його голос зробився тихим, майже святоблिवим через те, що він там уздрів. — Людина підкорила Еверест і дісталась океанських глибин. Людина запустила ракети у космос і розщепила атом. Людина відкривала, винаходила та створювала в усіх царинах буття і повсюди домагалася тріумфу, ламала бар'єри й творила дива. Я сказав, у всіх царинах, окрім однієї, несправедливо проігнорованої, містере Бонд. Ту, яку розпливчасто йменують злочином. Так звані кримінальні злочини, які здійснюють одинаки, — тут я, звісно, не розглядаю ідіотські війни з незграбними

потугами знищення подібних до себе — мають нікчемний розмах: пограбування банків, дрібне шахрайство, мізерні підробки. Проте за якихось сто милей звідцїля є фантастична можливість здійснити найвидатніший злочин в історії людства. Підмостки збудовані, величезний приз чекає. Лише акторів бракує. Але принаймні є режисер, містере Бонд, — Голдфінгер підняв палець і постукав у груди, — який набирає трупу. Сьогодні увечері провідним акторам буде зачитаний сценарій. Потім розпочнуться репетиції, а за тиждень ми піднімемо завісу для єдиної, унікальної вистави. Овації пролунають пізніше, але це буде данина найвидатнішому злочинові усіх часів та народів. І, містере Бонд, повірте, світ ще багато сторіч здригатиметься від тих овацій.

Тепер у величезних світлих очах Голдфінгера знову засвітився млявий вогник, а щоки почервоніли. Проте він, як і раніше, виглядав спокійно, врівноважено й абсолютно впевнено. «Жодних ознак фанатизму чи психопатії, — подумав Бонд. — У нього на меті якась фантастичне діяння, але він уже зважив усі обставини і зрозумів, що ті на його користь».

— Ой, та годі, — сказав Бонд, — що це за справа і яка наша роль у ній?

— Це пограбування, містере Бонд. Пограбування без насильства, але план потребує скрупульозного виконання. Буде багато паперової роботи, доведеться дотриматися бюрократичних процедур. Я збирався зайнятися цим сам, допоки ви не запропонували свої послуги. Тепер цим займатиметься ви, а міс Мастертон буде вашим секретарем. Завдяки життєвому досвідові ви частково підготовлені для роботи такого роду. Після вдалого завершення операції ви отримаєте один мільйон фунтів золотом. Міс Мастертон отримає пів мільйона.

— Кажіть уже! — з ентузіазмом вигукнув Бонд. — Що ми маємо робити? Вкрасти для вас шматочок веселки?

— Так, — кивнув Голдфінгер. — Саме це ми і збираємося зробити. Ми викрадемо п'ятнадцять мільярдів доларів у золотих зливках, тобто приблизно половину світового запасу золота. Ми з вами, містере Бонд, пограбуємо Форт-Нокс¹⁶⁰.

НАРАДА В КАПЮШОНАХ

— Форт-Нокс... — Бонд недовірливо похитав головою. — Чи не надто висока планка для двох чоловіків та дівчини?

Голдфінгер роздратовано пересмикнув плечима.

— Будь ласка, містере Бонд, відкладіть своє почуття гумору на тиждень убік. А потім — смійтеся, скільки душі завгодно. Моя команда нараховує майже сотню чоловіків та жінок, усіх я сам підібрав із шести наймогутніших гангстерських кланів Америки. Вони становлять найпотужнішу і найкомпактнішу ударну групу з усіх, що застосовували в мирний час.

— Гаразд. А скільки людей охороняють сховище Форт-Нокс?

Голдфінгер повільно похитав головою і раз стукнув у двері за собою. Вони відразу розчинилися, на порозі постав Оддjobb, у бойовій стійці, готовий до атаки. Побачивши, що перемовини тривають мирно, він випростався і завмер в очікуванні.

— Я розумію, що у вас багато запитань, містере Бонд, — мовив Голдфінгер. — Ви отримаєте відповіді сьогодні вдень. Початок о другій тридцять. Зараз рівно дванадцять. — Бонд поглянув на годинник і перевів стрілки. — Ви з міс Мастертон маєте бути присутніми на зустрічі, де я зроблю пропозицію головам шести угруповань, про які казав раніше. Без сумніву, ці люди ставитимуть ті самі питання, які спали на думку і вам. Ви отримаєте пояснення. Опісля ви з міс Мастертон візьметесь за розроблення деталей операції. Просіть про що завгодно. Оддjobb пильнуватиме, щоб ви ні в чому не відчували потреби, але разом виконуватиме функції постійного наглядача. Не робіть дурниць, інакше вас одразу вб'ють. Не марнуйте час, плануючи втечу чи встановлення контакту зі зовнішнім світом. Я найняв вас для виконання певної роботи і вимагаю повної віддачі. Домовились?

— Я завжди мріяв стати мільйонером, — сухо відповів Бонд.

Голдфінгер не удостоїв Джеймса поглядом. Він розглядав свої нігті. Потім востаннє зиркнув на нього, вийшов і зачинив за собою двері.

Бонд сидів, дивлячись на зачинені двері. Потім скуйовдив шевелюру, потер долонями обличчя, мовив «ну і ну» порожній кімнаті та через ванну пройшов до кімнати дівчини. Постукав у двері.

— Хто там?

— Це я. Можна увійти?

— Заходьте, — ентузіазму в голосі він не почув.

Вона сиділа на краєчку ліжка і взувалася в туфлі. Вдягнена у те саме вбрання, в якому Бонд побачив її вперше, вона виглядала зібраною та спокійною, зовсім не здивованою довколишнім. Тіллі поглянула на Джеймса — холодно та гордовито. — Ви втягнули нас у халепу, — холодно процідила вона, — ви і витягуйте.

— Можливо, мені вдасться, — привітно мовив Бонд. — Витягнув же я нас із могили.

— Опісля того, як туди запроторили.

Бонд замислено подивився на дівчину і подумав, що буде принаймні негалантно відшльопати її, так би мовити, на порожній шлунок.

— Так не порозуміємося, — мовив. — Ми опинилися в цій халепі удвох, подобається вам це чи ні. Що бажаєте на сніданок чи вже на ланч? Зараз чверть на першу. Я поснідав. Замовлю вам щось, а потім повернусь і поясню розклад. Звідси є тільки один вихід, і Оддjob — та корейська мавпа — охороняє його. То що, сніданок чи ланч?

Вона трохи пом'яшала.

— Дякую. Омлет і каву, будь ласка. Та ще тости з мармеладом.

— Сигарети?

— Ні, дякую, я не курю.

Бонд повернувся до своєї кімнати й постукав у вхідні двері. Вони відчинилися на дюйм.

— Та годі вже, Оддjobе. Я не збираюся тебе вбивати. Поки що.

Двері відчинилися ширше. Обличчя корейця було незворушним. Джеймс передав замовлення. Двері зачинилися. Бонд налив собі бурбону зі содовою, присів на ліжку і задумався над тим, як перетягнути дівчину на свій бік. Вона від самого початку злилася на нього. Через сестру? І чому Голдфінгер дозволив собі той туманний натяк на її «схильності»? Хіба Бонд сам не відчував, що вона дещо неприязно, навіть вороже налаштована. Звісно, дівчина красива, фізично приваблива. Але десь усередині є крижаний, суворий стрижень незрозумілої для Бонда природи. Гарзд, головне зараз — умовити її працювати разом. Інакше життя у в'язниці стане нестерпним.

Він повернувся до кімнати Тіллі, залишивши обидвоє дверей за собою розчиненими, щоби чути. Вона все ще нерухомо сиділа на ліжку, занурившись у роздуми. Бонд притулився до одвірка і зробив великий ковток.

— До вашого відома, — мовив, дивлячись їй прямо в очі, — я зі Скотланд-Ярду (він подумав, що така підміна підійде). Ми займаємося цим Голдфінгером. Він не в курсі. Голдфінгер упевнений, що протягом тижня нас не знайдуть. Можливо, він має слушність. Голдфінгер залишив нам життя, бо хоче, щоб ми допомогли йому здійснити один злочин. Це — велика справа. Доволі легковажна. Але вона передбачає багато планування і паперової роботи, й цим доведеться зайнятися нам з вами. Ви вмієте стенографувати та друкувати?

— Так, — очі дівчини пожвавішали. — А про який злочин ідеться?

Бонд розповів. Наостанок додав:

— Звісно, все це звучить дико, і я гадаю, що кілька запитань та відповідей доведуть тим гангстерам, а може, разом і Голдфінгеру, що ця справа нездійсненна. Але я не впевнений. Голдфінгер — людина незвичайна. З того, що я про нього знаю, він ніколи не береться за справу, якщо шанси не на його боці. Та й божевільним його назвати важко — принаймні він не більше божевільний, як будь-який інший геній — учений чи ще хтось. А те, що він геній у своїй, дещо специфічній царині, сумніватися не доводиться.

— І як ви думаєте з цим учинити?

Бонд понизив голос.

— Ви питаєте, як ми вчинимо. Будемо грати. До кінця. Без прогулів та фокусів. Ми покажемо жагу до наживи й відроблятимемо гонорар на усі сто відсотків. Окрім того, щоб урятувати нашу шкуру, а наші життя для нього вартують менше, ніж нічого, це наша єдина надія, а точніше, моя, оскільки моя робота полягає в тому, щоби спотворити, так би мовити, його подачу.

— І як ви збираєтеся йому завадити?

— Поки не маю жодної гадки. Щось має підвернутися.

— Очікуєте, що я гратиму з вами?

— А як інакше? Маєте іншу пропозицію?

Вона скривила губи.

— А чому, власне, я маю робити те, чого бажаєте ви?

Бонд зітхнув.

— Зараз не на часі удавати зі себе суфражистку. Або ми робимо це удвох, або після сніданку вас уб'ють. Вирішуйте.

Дівчина пересмикнула плечима, обличчя відразливо скривилося.

— Гаразд, хай буде по-вашому, — кинула. Її очі раптом спалахнули: — Тільки не надумайте мене торкнутись — інакше я вас уб'ю.

Клацнули двері спальні Бонда. Він задумливо згори вниз подивився на Тіллі Мастертон.

— Такий виклик мені подобається. Але не переймайтесь — я його не прийму, — і, повернувшись, вийшов з кімнати.

Один з корейців пройшов із замовленим сніданком до кімнати дівчини, а інший встановив у куті, подалі від ліжка, розкладний стіл та стілець і поставив на нього переносну друкарську машинку «ремінгтон». Одджоб залишився стояти у дверях, тримаючи в руці аркуш паперу. Бонд підійшов і прочитав.

Це була службова вказівка, написана від руки кульковою ручкою акуратним, чітким почерком, без викрутасів. Там було зазначено:

«Підготуйте десять примірників порядку денного.

Нарада під головуванням містера Голда.

Секретарі: Дж. Бонд, міс Тіллі Мастертон.

Були присутніми:

Гельмут М. Шпрінгер — «Пурпурова» банда (Детройт)

Джед Міднайт — Тіньовий синдикат (Маямі й Гавана)

Біллі (Усмішливий) Ринг — «Машина» (Чикаго)

Джек Стреп — «Блискуча» банда (Лас-Вегас)

Містер Соло — Уніоне Сичиліано

Міс Пуссі Галор — «Бетономішалки» (Гарлем, Нью-Йорк)

Порядок денний:

Обговорення проєкту операції під кодовою назвою «Великий шолом¹⁶¹»

(Прохолодні напої)».

Наприкінці була приписка: «За вами та міс Мастертон зайдуть о 2.20. Будьте готові стенографувати. Форма одягу — ділова».

Бонд посміхнувся. Корейці пішли. Він сів за стіл, переклав аркуші копіювальним папером, встромив їх у каретку і почав друкувати. Принаймні він покаже дівчині, що сумлінно виконує свою частину договору. Боже, що за кодло! Навіть мафію задіяв. Цікаво, як

Голдфінгеру вдалося переконати всіх? І хто, чорт забирай, така ця міс Пуссі Галор?

О другій усі папери були надруковані. Бонд пройшов до кімнати дівчини і передав їй примірники разом з блокнотом для стенографування та олівцями. Він зачитав Тіллі записку Голдфінгера і додав:

— Спробуйте запам'ятати імена. Думаю, їх буде нескладно ідентифікувати. Якщо заплутаємося, завжди можемо перепитати. Підудягну свій діловий костюм, — він посміхнувся. — У нас — двадцять хвилин.

Дівчина кивнула.

Крокуючи коридором за Одджобом, Бонд чув звуки річки — плескання води об палі під складами, протяглий гудок порома, віддалене грюкотіння дизельних потягів. Десь унизу заревів двигун вантажівки, набрав обертів, і вона рушила в напрямку, напевне, Вест-Сайдського хайвею. Найімовірніше, вони перебували на верхньому рівні довжезної двоярусної будівлі. Сіренькі стіни коридору пахли свіжою фарбою, бокових дверей не було, світло спадало зі заглиблень на стелі. У кінці коридору Одджоб постукав — почулося відкривання ельського замка, ляскання засувів — і вони увійшли до просторої, залитої сонцем кімнати. Кімната була в торці будівлі, й величезне, на всю стіну вікно обрамляло вид на ріку та коричневу мішанину будинків Джерсі-Сіті. Було видно, що кімнату підготували до наради. Голдфінгер сидів спиною до вікна за величезним круглим столом, накритим зеленим сукном. На столі розставили карафи з водою, розклали блокноти та олівці. Довкола розмістили дев'ять комфортабельних крісел, а перед шістьома на блокнотах лежали продовгуваті білі пакунки, запечатані червоним сургучем. Праворуч під стіною довгий буфетний стіл виблискував столовим сріблом і гранованими кришталевими фужерами. У срібних відерцях охолоджувалося шампанське, рядами вишикувалися пляшки з напоями. Серед інших страв Бонд помітив дві круглих п'ятифунтових коробки з чорною ікром та кілька тарелей із гусячим паштетом. На стіні напроти буфета над столиком з розкладеними паперами та величезною картонкою висіла грифельна дошка.

Голдфінгер спостерігав, як вони обоє підходять по товстому винно-червоному килимові. Жестом показав на стілець зліва для Тіллі Мастертон і праворуч — для Бонда. Вони сіли.

— Надрукували? — Голдфінгер узяв стос паперу, прочитав верхній і віддав дівчині. Він зробив круговий жест рукою, і вона підвелася та розклала примірники перед кожним кріслом. Голдфінгер засунув руку під стіл і натиснув кнопку дзвінка — двері в кінці кімнати відчинились, увійшов кореець.

— Усе готове? — Чоловік кивнув. — Ти зрозумів, що до цієї кімнати не має увійти ніхто, крім людей зі списку? Добре. Деякі, а може, всі, прийдуть у супроводі. Їхні помічники мають залишитися в передпокої. Простеж, аби в них було усе, що забажають. Карти та кості на столі? Одджобе, — Голдфінгер перевів погляд на корейця, котрий стояв позаду Бонда, — займи своє місце. Сигнал пам'ятаєш? — Одджоб підняв два пальці. — Правильно. Два дзвінки. Можеш іти. Простеж, щоб усі якнайкраще виконали свої обов'язки.

— Скільки у вас людей? — поцікавився Бонд.

— Двадцять. Десять корейців та десять німців. Усі чудові спеціалісти, яких я сам підібрав. Ця будівля — наче багатопалубний військовий корабель, — Голдфінгер поклав руки на стіл. — Перейдемо до ваших обов'язків. Міс Мастертон, я попрошу вас нотувати усі практичні питання, що можуть виникнути, особливо ті, котрі потребуватимуть моєї участі. Не звертайте уваги на суперечки й базікання. Зрозуміло?

Бонд був радий побачити, що Тіллі виглядала зібраною та діловитою. Вона згідливо кивнула:

— Звичайно.

— Щодо вас, містере Бонд, то мене цікавитиме ваше враження від доповідачів. Мені про них багато чого відомо. На своїх територіях — вони безперечні авторитети. А сюди приїхали лише тому, що я їх підкупив. Їм нічого про мене не відомо, тому моє завдання — показати, що я знаю, про що кажу, і переконати, що можу привести їх до успіху. Жадоба зробить усе інше. Можливо, один-два забажають вийти з гри, і це буде помітно. Для таких випадків я передбачив особливі заходи. Проте можлива неочевидна реакція. Під час наради прошу вас робити помітки в порядку денному. Відзначайте «плюсом/

мінусом» у списку присутніх, хто, на ваш погляд, підтримує чи не підтримує план. Я бачитиму ваші позначки, і ваша думка може виявитися корисною. Не забувайте, містере Бонд, що достатньо одного зрадника, одного відступника — і ми усі можемо до кінця днів потрапити до в'язниці або взагалі позбутися життя.

— Хто така Пуссі Галор з Гарлему?

— Вона єдина жінка в Америці — ватажок банди, що складається тільки з жінок. А мені для операції потрібні жінки. На неї можна цілковито покластися. Вона була повітряною акробаткою і мала трупу під назвою «Пуссі Галор та її летючі кішки», — Голдфінгер навіть не посміхнувся. — Оскільки справи в неї не дуже ладилися, вона перекваліфікувала їх на зломщиць, і з часом трупа перетворилася на банду, яка відома особливою жорстокістю. Ця лесбійська організація тепер називається «Бетономішалки», і їх поважають навіть найбільші американські угруповання. В усіх розуміннях видатна жінка.

Із-під столу пролунав негучний дзвінок. Голдфінгер випрямився у кріслі. Двері розчинилися, в кімнату енергійно увійшли п'ятеро. Голдфінгер підвівсь і привітався кивком голови.

— Мене звати Голд. Будь ласка, сідайте.

Запрошені приглушено поперешіптувались і зайняли місця за столом. П'ять пар очей холодно, насторожено втупились у Голдфінгера. Той теж сів.

— Джентльмени, в пакунках перед вами — злитки двадцятип'ятикаратного золота вартістю п'ятнадцять тисяч доларів. Це — подяка за те, що ви відгукнулися на моє запрошення. Також перед вами лежить порядок денний, який не потребує пояснень. А тим часом, поки ми очікуємо на міс Галор, я відрекомендую вас моїм секретарям — містерові Бонду та міс Мастертон. Упродовж зустрічі жодних записів ніхто не робитиме, за винятком ваших пропозицій, до того ж я запевняю, що в кімнаті нема мікрофонів. Отже, містере Бонд, праворуч од вас — містер Джек Міднайт із «Тіньового синдикату», сфера діяльності якого охоплює Маямі й Гавану.

Містер Міднайт був дорідним життєрадісним чоловіком із жвавим обличчям та повільними, уважними очима. Вдягнений у блакитний літній костюм та білу шовкову сорочку, прикрашену маленькими зеленими пальмочками. Масивний золотий годинник на зап'ясті

важив не менше пів фунта. Він трохи силувано посміхнувся Бонду і привітався.

— Далі сидить містер Біллі Ринг, голова славетної чиказької «Машини».

Джеймс подумав, що він ще ніколи не бачив когось, хто настільки б не відповідав імені «Біллі». Маючи обличчя, котре немов вийшло з нічного кошмару, той, безперечно, знав про це і тому зацікавлено спостерігав за реакцією Бонда. Бліде, схоже на грушу, немовляче обличчя з пухнастою шкірою та ніжною чупринкою солом'яного кольору, а ось очі, які, здавалося, мали бути світло-блакитними, виявилися рудувато-брунатними. Білки очей довкола зіниць надавали і без того гіпнотичному поглядові пронизливих властивостей, які не пом'якшував навіть нервовий тик правої повіки, що здригалась у такт биття серця. На ранній стадії кар'єри містера Ринга хтось підрізав йому нижню губу — може, тоді він був надто балакучим — і це обдарувало його лице довічною, трохи фальшивою посмішкою, як оскал у геловінського гарбуза. Йому було близько сорока років, і Бонд одразу визначив того як жорстокого вбивцю.

Бонд бадьоро посміхнувся холодному поглядові лівого ока містера Ринга і перевів увагу на людину, котру Голдфінгер відрекомендував як містера Гельмута Шпрінгера з детройтської «Пурпурової» банди.

Містер Шпрінгер мав осклянілий погляд людини, яка або дуже багата, або дуже мертва. Його очі — блідо-блакитно-матово-мармурові — побіжно ковзнули по обличчю Бонда, а потім заглибились усередину, повністю сконцентрувавшись на внутрішньому «я». Усе інше в містері Шпрінгері повністю відповідало поняттю «людини з вищого світу» — затискач на краватці, сорочка «Хатевей»¹⁶² і запах «Аква-Велви»¹⁶³. Він справляв враження людини, яка помилково опинилась у поганій компанії — так, буває, пасажир першого класу опиняється в загальному вагоні третього класу чи глядача з квитком до партеру саджають в оркестрову яму.

Містер Міднайт підніс долоню до рота і прошепотів Бонду:

— Не дайте Герцогу очарувати вас. Мій друже, Гельмут із тих людей, хто надягає пікейну сорочку на ковпак ката. Його донька вчиться у Вассарі¹⁶⁴, але на гроші з рекету.

Бонд вдячно кивнув за інформацію.

— ...І містер Соло з Уніоне Сичиліано.

Містер Соло мав засмаглу фізіономію з важкою щелепою, похмуру від тягара безлічі гріхів та злочинів. Окуляри в роговій оправі мельком блиснули товстими лінзами в бік Бонда і знову сконцентрувалися на чищенні нігтів за допомогою складаного ножа. Великий, кремезний чолов'яга, наполовину боксер–наполовину метрдотель, і здогадатися, що у нього в голові або в чому його сильна сторона, було майже неможливо. Але оскільки він був єдиним головою сицилійської мафії в Америці, то своє місце, подумав Бонд, точно отримав як людина, котра вселяє жах. І щоб утримати цю позицію, має постійно демонструвати силу.

— Як ся маєте? — містер Джек Стреп із «Блискучої банди» мав штучний шарм адміністратора казино Лас-Вегаса, однак Бонд припустив, що він успадкував цю посаду після упокоєних братів Спенгів¹⁶⁵ завдяки іншим своїм рисам. Це був експансивний, яскраво вдягнений чоловік років під п'ятдесят. Сигару він не курих, а радше люто жував. Час од часу відвертався і крадькома спльовував її частинки на килим. Таким нервовим палінням приховував надзвичайну напругу. В містера Стрепа були очі заклинателя змій. Він знав, що його погляд лякає людей, і, можливо, не бажаючи злякати Бонда, надав їм шарму, злегка примружившись.

Вхідні двері розчинилися — до кімнати увійшла жінка в чорному, чоловічого крою костюмі та високому кавового кольору мережевому жабо. Вона повільно, дещо неуважно підійшла до столу і стала біля порожнього крісла. Голдфінгер підвівся. Жінка зміряла його довгим поглядом, потім обдивилася тих, які сиділи за столом, промовила скупе, колективне «привіт» й опустила у крісло.

Містер Стреп мовив «Привіт, Пуссі», й усі присутні, за винятком містера Шпрінгера, який обмежився кивком голови, промимрили привітання.

— Добрий день, міс Галор. Ми якраз покінчили з формальностями. Порядок денний — перед вами, разом із злитком золота вартістю п'ятнадцять тисяч доларів, котрий прошу прийняти як компенсацію за відволікання від справ, спричинене цим запрошенням.

Міс Галор простягнула руку і, розгорнувши пакунок, зважила сяючий жовтуватий брусок у руці.

— Компенсація за незручності? — підозріло перепитала Голдфінгера.

— Компенсація за незручності.

Міс Галор витримала його погляд.

— Вибачте за уточнення, — мовила різким тоном покупця на різдвяному розпродажу.

Бонду вона сподобалася. Він одразу відчув сексуальне збудження, яке красиві лесбійки викликають у чоловіків. Його тішило її безкомпромісне ставлення, що наче кричало Голдфінгеру та присутнім: «Усі мужики мерзотники та дурисвіти. Навіть не намагайтеся пробувати на мені свої чоловічі чари. Мені це до лампочки.

Я з іншого тіста». Жінці було трохи за тридцять. Бліда, як Руперт Брук¹⁶⁶ на смертному одрі, з високими вилицями та чудовою лінією підборіддя, вона мала виняткового фіолетового кольору очі, які впевнено можна було назвати фіалковими. Ними відверто дивилася на світ з-під прямих чорних брів. Волосся, таке ж чорняве, як у Тіллі Мастертон, було абияк підстрижене по-хлоп'ячому. Рот — чітко прорізаний, губи — яскраво-червоні. Бонд подумав, що вона просто розкішна, як, здавалося, вважала й Тіллі Мастертон, котра дивилася на міс Галор як на предмет поклоніння. Останні сумніви Джеймса щодо Тіллі розвіялися.

— А зараз дозвольте відрекомендуватися мені самому. Мене звати Голд. Про себе можу розповісти, що за допомогою різних операцій, більшість яких незаконні, за останні двадцять років мені вдалося зібрати значний капітал. Нині його вартість — шістдесят мільйонів доларів (довкола столу пробіг поважний шепіт). Моя діяльність була пов'язана здебільшого з Європою, але вам цікаво буде дізнатися, що я заснував у Гонконзі мережу «Голден поппі дистриб'юторс»¹⁶⁷ та керував нею. (Стреп тихенько присвиснув.) Туристична агенція «Хеппі Лендінгс», послугами якої ви мали змогу скористатися в екстрених випадках, також була створена з моєю участю; нею я керував до її розформування. (Гельмут Шпрінгер встроїв у своє риб'яче око монокль, щоби краще роздивитися Голдфінгера.) Я згадав ці другорядні підприємства, щоб показати вам: хоча ви зі мною і не знайомі, в минулому ми вже працювали разом у деяких справах, з яких ви, сподіваюсь, отримали зиск. («Хто би міг подумати!» — шанобливо промимрив під ніс Джед Міднайт.) Таким чином, джентльмени та...

мадам, я дізнався про ваше існування і вирішив запросити сьогодні сюди тих, кого вважаю, так би мовити, аристократією злочинного світу Америки.

Бонд був щиро вражений. За якихось три хвилини Голдфінгеру вдалося привернути до себе увагу. Тепер усі уважно прислухалися до кожного його слова. Навіть Пуссі Галор дивилася на нього із захопленням. Бонду нічого не було відомо ні про «Голден поппі дистрибьюторс», ані про агенцію «Хеппі Лендінгс», але, судячи з виразу захоплених облич присутніх, підприємства мали працювати, як годинниковий механізм. Тепер бандити ловили кожне слово, немов перед ними сидів сам Ейнштейн.

На обличчі Голдфінгера не відобразилося жодних емоцій. Зробивши заперечувальний жест рукою, він повів далі:

— Я згадав лише два невеличких своїх проекти, які виявились успішними. Було багато інших, значно більшого калібру. Жоден з них не провалився, і, наскільки мені відомо, моє ім'я не значиться у жодній поліцейській картотеці жодної країни. Кажу це для того, щоб показати, наскільки я сумлінно ставлюся до своєї... хм, нашої професії. Панове, пропоную вам партнерство, участь в якому додасть до ваших авуарів упродовж тижня суму один більйон доларів. — Голдфінгер підняв руку. —

В Європі й Америці різне розуміння арифметичного виразу «більйон». Зараз я його використовую у значенні тисяча мільйонів, тобто мільярд. Я достатньо зрозуміло висловився?

ЗЛОЧИН ЗЛОЧИНІВ

Від річки долинув гудок пароплава. Інший проревів у відповідь.

Джед Міднайт, праворуч від Бонда, прочистив горло і виразно мовив:

— Містере Голд, чи як вас там, не переймайтеся тлумаченням. Мільярд доларів — це чортова купа грошей у будь-якому обчисленні. Будь ласка, продовжуйте.

Містер Соло підняв сонні очі й через стіл поглянув на Голдфінгера.

— Це дуже велика сума. А яка ваша частка, містере?

— П'ять мільярдів, себто п'ять більйонів.

Джек Стреп із Лас-Вегаса видав гучний смішок.

— Слухайте, хлопці, що таке кілька мільярдів туди чи сюди між друзями. Якщо містер — хто б він не був — приведе мене до кушу мільярд доларів, я буду щасливий відстебнути йому шмат, навіть мегашмат, за його турботи. Не скнарте, гаразд?

Гельмут Шпрінгер постукав моноклем по золотому злитку перед собою. Усі подивились у його бік.

— Містере е... е... Голд, — мовив тоном родинного юриста. — Ви оперуєте величезними цифрами. Якщо не помиляюся, йдеться про загальну суму одинадцять мільярдів доларів.

— Загальна сума становить близько п'ятнадцяти мільярдів, — поправив його Голдфінгер. — Задля зручності я назвав суму, яку ми фізично спроможні прихопити.

Біллі Ринг видав захоплений смішок.

— Годі, годі, містере Голд, — містер Шпрінгер знову встроїв у око монокль, щоб подивитися за реакцією Голдфінгера. — Але такі гроші в золотих злитках чи у валюті є в Сполучених Штатах лише у трьох депозитаріях. Це — Федеральний монетний двір у Вашингтоні, Федеральний резервний банк у Нью-Йорку та Форт-Нокс у Кентуккі. Ви пропонуєте ... е... е... пограбувати один з них? Якщо так, то котрий?

— Форт-Нокс.

На фоні дружного стогону прозвучав рішучий голос Міднайта:

— Містере, я ніколи не зустрічав за межами Голлівуда когось, хто б мав те, що є у вас. Там це називають «уявою». А уява, містере, це справжній талант сприймати плями перед очима за казкові об'єкти. Вам треба серйозно побалакати зі своїм мозкоправом чи поприймати мілтаун¹⁶⁸, — Міднайт похитав головою. — Дуже шкода. Приємно було б потримати той мільярд.

— Вибачте, містере, — сказала Пуссі Галор низьким втомленим голосом, — жодна з моїх відмичок не підійде до такої скарбнички. — Вона готова була встати.

— Джентльмени та ... е... е... мадам, — люб'язно мовив Голдфінгер, — прошу вас вислухати мене до кінця. Ваша реакція не є для мене несподіваною. Дозвольте пояснити: Форт-Нокс нічим не

відрізняється від будь-якого іншого банку, хіба що він більший та система охорони в ньому досконаліша. І його пограбування потребуватиме відповідно більших ресурсів та винахідливості. Єдина новела в моєму проєкті — те, що це великий банк. І все. Форт-Нокс сам собою не є неприступнішим, аніж інша фортеця. Без сумніву, всі ми вважали, що компанія «Брінкс»¹⁶⁹ неподоланна, допоки пів дюжини рішуче налаштованих хлопців не пограбували 1950-го¹⁷⁰ броньовик Брінка на мільйон доларів. Неможливо втекти із Сінг-Сінга, однак люди звідти таки втікають. Отже, джентльмени, Форт-Нокс також міф, як і всі інші. Можу я викласти свій план?

Промовляючи слова, Біллі шипів через зуби, немов японець.

— Послухай, чуваче, — сказав грубо, — може, ти не в курсах, але у Форт-Ноксі розквартирована Третя бронетанкова. Якщо це міф, чому тоді тим росіянам не захопити Сполучені Штати наступного разу, коли вони прийдуть сюди грати в хокей?

Голдфінгер тонко посміхнувся.

— Якщо дозволите, містере Ринг, я внесу невеличке уточнення стосовно військових підрозділів, розташованих тепер на території Форт-Нокса. Третя бронетанкова дивізія представлена лише передовим ударним загоном, проте там розквартировані Шостий бронетанковий полк, П'ятнадцята бронетанкова група, Сто шістдесятя інженерна група, а також приблизно половина дивізії з різних армійських підрозділів, які проходять підготовку в тренувальному центрі. Також там є значне число військових, пов'язаних з командуванням континентальних бронетанкових військ, командуванням допоміжних підрозділів, а також із Центром бронетанкових військ. На додачу, є поліцейський підрозділ з двадцяти офіцерів та чотирьох сотень рядових. Загалом чисельність особового складу наближається до шістдесяти тисяч осіб, з яких близько двадцяти тисяч — бойові підрозділи того чи іншого роду.

— І хто їм скаже «бу-у-у»? — глузливо запитав Джек Стреп, люто жуючи сигару. Не чекаючи на відповідь, він з огидою вирвав пожмаканий недопалок з рота і розчавив його в попільниці.

Поруч із ним Пуссі Галор зацокала зубами, немов папуга дзьобом.

— Слухай, Джекі, купи собі ліпше куриво. Твоя сигара смердить, як підштаники кавалериста.

— Забий, Пуссі, — відгукнувся неделікатно Стреп.

Проте міс Галор була рішуче налаштована залишити останнє слово за собою.

— Знаєш що, Джекі? — солодко спитала вона. — Я би пішла за такого мачо, як ти. До речі, я недавно про тебе навіть пісню написала. Хочеш почути, як називається? «Якщо доведеться робити заново, я вчиню це з тобою».

Міднайт загигикав, Ринг закудкудакав. Голдфінгер легенько постукав, закликаючи до порядку, і терпляче мовив:

— А тепер послушайте мене, панове, — він підвівся, підійшов до дошки й розгорнув детальну карту Форт-Нокса з прилеглим військовим аеродромом Годмана, дорогами й залізничними коліями, що вели до міста. Учасники наради розвернули крісла. Голдфінгер тицьнув указкою на золоте сховище в лівому куті, у трикутнику, утвореному шосе Діксі, Булліон-бульваром і Вайн-гроув-роуд. — Детальний план самого сховища я покажу за хвилину, — додав Голдфінгер, — а поки що, джентльмени, дозвольте звернути вашу увагу на основні характеристики цієї доволі відкритої ділянки. Ось, — він указав на лінію, що починалася згори, перетинала місто і тягнулася нижче за золоте сховище, — це — залізнична лінія Іллінойс — Луїсвілл — Елізабет-таун. Нас цікавитиме не Бранденбурзький вокзал у центрі міста, а тільки комплекс запасних колій, що прилягають до сховища. Саме тут є платформи, на які доставляють золоті злитки з монетного двора у Вашингтоні. Інші шляхи доставки — по шосе Діксі чи транспортним літаком до аеродрому Годмана — постійно змінюють, реалізуючи заходи безпеки. Як бачите, сховище ізольоване від цих під'їзних шляхів і стоїть відокремлено, без будь-якого природного захисту посеред поля площею приблизно п'ятдесят акрів. До сховища веде єдина дорога — через броньовану браму на Булліон-бульварі. Опинившись за воротами, вантажівки їдуть кружною дорогою довкола сховища до його задніх дверей, де розвантажуються. Ця дорога викладена сталевими листами на шарнірній підвісці, котрі у разі небезпеки гідравліка піднімає так, що вони утворюють другий внутрішній захисний бар'єр. Мені також відомо, хоча цього не видно на перший погляд, що є підземний тунель, який тягнеться під Булліон-бульваром і Вайн-гроув-роуд. Він служить додатковим входом до

першого підземного поверху сховища й захищений сталевими дверима.

Голдфінгер замовк, відійшов від мапи й обвів поглядом присутніх.

— Ось така схема сховища та основних підходів до нього, за винятком центральних дверей, які ведуть лише до холу та офісів. Є запитання?

Питань не було. Усі очікувально дивилися на Голдфінгера, який укотре довів свою компетентність та вразив знаннями про Форт-Нокс, секрети якого були доступні хіба що купці смертних.

Голдфінгер повернувся до дошки і витягнув наступну мапу з детальним планом золотого сховища.

— Отже, джентльмени, — сказав, — ви бачите надзвичайно укріплену двоповерхову споруду, що нагадує квадратний двошаровий торт. Дах посилений на випадок бомбування, а по чотирьох кутах у землі є сталеві палі, вони пов'язані з внутрішніми приміщеннями сховища. Зовнішні розміри споруди — сто п'ять на сто двадцять один фут, висота від землі — сорок два фути. Вона збудована з гранітних блоків, підсилених сталлю. Точні параметри такі: шістнадцять тисяч квадратних футів граніту, чотири тисячі кубічних ярдів бетону, сімсот п'ятдесят тонн легової сталі та сімсот шістдесят тонн сталі конструкційної. Далі. Всередині будівлі є двоповерховий сейф зі сталі та бетону, розділений на відсіки. Двері мають вагу двадцять тонн, а саме сховище обшито сталевими листами, укріплене швелером й арматурою та залите бетоном. Дах має аналогічну конструкцію і не стикається із зовнішнім дахом будівлі. Сейф на двох рівнях по периметру оповитий коридором, що веде до самого сховища, офісів та комор у зовнішніх стінах будівлі. Комбінація дверей сховища нікому не відома. Кілька старших співробітників персоналу депозитарію мають набирати відомі їм частини комбінації незалежно одне від одного. Крім того, будинок оснащений найсучаснішими засобами захисту. Всередині розміщений посилений охоронний пост, а потужне підкріплення може бути надано в будь-який час із Центру бронетанкових військ, що за милю звідти. Сподіваюсь, ви стежите за моїми словами. Щодо вмісту сховища, то сума, яку я назвав раніше, становить майже п'ятнадцять мільярдів доларів у золотих злитках стандартного розміру чистоти — одна тисяча. Кожний зливочок удвічі

більший за той, що лежить перед вами, і важить чотири сотні тройських унцій, або приблизно двадцять сім з половиною фунтів. Злитки без обгортки розміщені у відсіках сховища. — Голдфінгер ще раз оглянув присутніх за столом і додав: — Це, джентльмени і мадам, усе, що я можу розповісти вам про споруду та вміст депозитарію Форт-Нокса. Якщо нема запитань, я можу розпочати стислий виклад того, як можна потрапити всередину депозитарію і забрати його вміст.

Запала тиша. Очі учасників, які зібралися за круглим столом, були зосередженими та пильними. Джек Стреп нервово засунув руку в кишеню жилета, витягнув сигару і встроїв її у рот.

Пуссі Галор суворо заявила:

— Якщо ти запалиш цю смердючку, клянусь, я влуплю тебе своїм золотим ціпком.

— Полегше, кіско, — буркнув Стреп, не розтуляючи рота.

Джед Міднайт рішуче заявив:

— Містере, якщо обчистите цю лавочку, можете розраховувати на *magna cum laude*¹⁷¹. Тож не зволікайте, а пояснюйте. З цього вийде або великий пшик, або злочин злочинів.

— Гаразд, джентльмени, — байдужливо мовив Голдфінгер, — ви почуєте план. — Він замовк і повільно обвів поглядом сидячих за столом, уважно вдивляючись у кожну пару очей. — Сподіваюся, ви розумієте, що відтепер ми маємо дотримуватись абсолютної секретності. Те, що я вам розповів, при переказі буде сприйнято за марення божевільного, проте те, що розповім вам далі, зробить усіх нас учасниками найграндіознішої змови в історії Сполучених Штатів. Чи можу я вважати, що тепер ми всі пов'язані клятвою повної таємності?

Майже інстинктивно Бонд втупився в очі містера Гельмута Шпрінгера з Детройта. Поки інші на всі лади стверджувально виказували свою згоду, Шпрінгер прикрив очі. Його пишномовне «Я офіційно даю свою згоду» прозвучало фальшиво. Для Бонда ця фраза видалася настільки ж нещирою, як патякання щодо надійності автомобіля з уст пронирилого торговця вживаними авто. Він непомітно поставив на папірці короткий мінус напроти імені містера Шпрінгера.

— Гаразд, — Голдфінгер повернувся до свого крісла за столом. Він сів, узяв олівець і, звертаючись до Шпрінгера, задумливо заговорив: — По-перше, і в деякому сенсі, найскладнішим є питання транспортування. Мільярд у золотих злитках важить майже тисячу тонн, і для його переміщення потрібно сотню десятитонних вантажівок або двадцять важких шестиколісних траків. Я би порекомендував саме цей вид транспорту. У мене є список компаній-перевізників, де можна орендувати такі автомобілі, й, оскільки ми є партнерами, я би також порекомендував вам негайно зв'язатися з відповідними компаніями на ваших територіях. З очевидних причин ви забажаєте задіяти власних водіїв, тож ці турботи віддаю на ваш розсуд. Без сумніву, — обличчям Голдфінгера промайнула тінь посмішки, — «Тімстер юніон»¹⁷² послужить надійним джерелом досвідчених водіїв. Можливо, ви навіть забажаєте найняти колишніх водіїв з негритянського «Ред болл експресу»¹⁷³, який так добре послугував американській армії під час війни. Ці деталі потребуватимуть точного планування та координації дій. Нам не уникнути проблем з регулюванням дорожнього руху, і я сподіваюся, що ви розподілите між собою під'їзні дороги. Транспортна авіація може стати додатковим джерелом мобільності, тому треба буде вжити відповідних заходів, щоби тримати вільною посадкову смугу «північ–південь» аеродрому Годмана. Вивезення власної частки — особиста справа кожного. Стосовно ж мене, — Голдфінгер окинув холодним поглядом присутніх, — то на початковому етапі хочу скористатися залізницею, з урахуванням того, що мої транспортні проблеми технічно об'ємніші. Сподіваюся, ви не заперечуватимете, якщо я залишу цей вид транспорту за собою. — Голдфінгер, не гаючи часу на погодження, продовжив: — Порівняно з проблемою транспорту, інші питання можна вирішити доволі просто. Для початку пропоную вивести з гри усе населення Форт-Нокса — військове та цивільне. Відповідні підготовчі заходи здійснені й тепер лише чекають мого сигналу. Якщо стисло, то водопостачання міста забезпечують за допомогою двох свердловин та двох очисних споруд місткістю майже сім мільйонів галонів на день під наглядом інженера зміни. Цей джентльмен буде радий прийняти японських колег — суперінтенданта та його заступника з муніципальної служби водозабезпечення Токіо, котрі висловили побажання ознайомитися з досвідом роботи

найновішого обладнання для встановлення аналогічного в одному з передмість Токіо. Головний інженер буде радий показати японським джентльменам усі виробничі потужності. Ці два джентльмени, які, звісно, працюють на мене, пронесуть на собі порівняно невелику кількість опіату високої концентрації, що німецькі хіміки синтезували під час війни. Ця речовина швидко розчиниться у воді такого об'єму і, завдяки високій концентрації, уведе людину, котра вип'є хоча б пів бокала, у стан тимчасового наркозу. Результатом стане глибокий і раптовий сон, з якого жертва вийде, посвіжішавши та відпочивши, приблизно за три дні. А оскільки зараз червень, я припускаю, що в Кентуккі не знайдеться живої душі, яка за добу не вип'є хоча б склянку води. Отже, на момент нашого прибуття до міста нас зустрінуть хіба що кілька закоренілих алкоголіків, а в цілому я очікую побачити населення міста у глибокому сні.

— Як у якійсь казочці? — очі міс Галор запалали, коли вона уявила цю картину.

— «Кіт у чоботях», — відмахнувся Джек Стреп. — Продовжуйте, містере. Звучить добре. Як ми потрапимо у місто?

— Заїдемо туди спеціальним потягом, який напередодні дня «Ч» вирушить із Нью-Йорка, — відповів Голдфінгер. — Нас буде приблизно сотня, і ми гратимемо ролі представників Червоного Хреста. Сподіваюся, що міс Галор забезпечить нам необхідну кількість медсестер. Саме через цю невеличку, проте важливу місію, я запросив її на нашу зустріч.

— Домовилися, буде зроблено! — відгукнулася з ентузіазмом міс Галор. — Мої дівчата виглядатимуть фантастично в накрохмалених фартушинах. — Що скажеш, Джекі? — Вона нахилилась і штрикнула Стрепа ліктем у бік.

— Скажу, що значно привабливіше вони виглядатимуть під цементним покривалом, — нетерпляче відмахнувся Стреп. — Чому ти постійно перебиваєш? Прошу вас, продовжуйте, містере.

— У Луїсвіллі, за тридцять п'ять миль до Форт-Нокса, ми з помічником попросимося перейти до локомотива, посилаючись на потребу бути в голові потяга, щоби негайно застосувати нашу чутливу апаратуру. Ми скажемо, що при наближенні до Форт-Нокса необхідно брати зразки повітря, оскільки на той момент чутки про загадкове

захворювання, що раптом уразило мешканців, просочаться у зовнішній світ, і в прилеглих районах почнеться паніка, як і в усій країні. Рятувальні літаки, напевне, спрямують туди невдовзі після нашого прибуття на світанку, і одним з перших завдань буде комплектування диспетчерської служби аеродрому, щоб оголосити про закриття смуги і перескеровувати літаки до Луїсвілля. Але, повертаючись назад, до виїзду з Луїсвілля, ми з помічником нейтралізуємо поїзну бригаду найгуманнішим способом («Ох і сумніваюсь», — подумав Бонд), і я сам поведу потяг — оскільки маю відповідні знання — через увесь Форт-Нокс аж до платформи біля депозитарію.

Голдфінгер помовчав і обвів спільників за столом важким, серйозним поглядом. Задоволений побаченням, продовжив тим самим рівним голосом:

— На цей момент, джентльмени й мадам, ваші вантажні каравани мають уже прибути. Транспортний диспетчер розмістить транспорт у безпосередній близькості від депозитарію відповідно до узгодженого плану; персонал, який працюватиме в аеропорту, вирушить на летовище й візьме його під свій контроль, а ми з вами увійдемо до сховища, підлога якого буде вистелена сплячими тілами. Зрозуміло?

Очі містера Соло зиркнули через стіл.

— Поки все зрозуміло, — тихо мовив він. — Але, може, ви зробите ось так, — він надув щоки і випустив повітря в бік Голдфінгера, — і двадцятитонні двері впадуть?

— Майже так, — відповів Голдфінгер рівним тоном. Він підвівся, підійшов до столу з грифельною дошкою, підняв величезний пакунок і обережно переніс його до круглого столу. На вигляд ноша здавалася дуже важкою.

Голдфінгер опустився в крісло і продовжив:

— Поки десятеро моїх асистентів готуватимуться відчинити сховище, інші команди з ношами увійдуть до депозитарію і перенесуть до безпечного місця якомога більше мешканців, — Бонду здалося, що він у наступних словах Голдфінгера почув неприховану нещирість. — Упевнений, що ви, джентльмени й мадам, погодитесь зі мною в тому, що ми маємо уникнути непотрібних жертв. Поки що, і, сподіваюся, ви це відзначили, у нас не трапилося жодного випадку, хіба що двоє

працівників іллінойської центральної залізниці очуняють із гулями на голові. — Голдфінгер не став чекати на реакцію, а повів далі: — Гарзд, — він поклав руки на пакунок, — у разі якщо, панове, вам і вашим підручним, знадобиться інша, нетрадиційна зброя, де ви її знайдете? Звісно, у військових установах. Ви придбаєте автомати та іншу важку зброю в інтендантів, які завідують складами на військових базах. Зазвичай ви тиснете, шантажуєте або купуєте за хабарі. Я роблю те ж саме. Але тільки одне знаряддя спроможне відкрити золоте сховище Форт-Нокса, й, опісля довгих пошуків, я його роздобув на мілітарній базі у Німеччині. Воно обійшлося мені рівно в один мільйон доларів. Це, джентльмени, атомна боєголовка для ракети середньої дальності «Капрал»¹⁷⁴.

— Боже ти мій! — Джед Міднайт ковзнув руками під стіл і вчепився у нього знизу.

Обличчя присутніх побіліли. Бонд відчув, як шкіра натягнулася до самої потилиці. Щоби хоч трохи зменшити напруження, він поліз у кишеню піджака за пачкою «Честерфілду» і запалив сигарету. Повільно видихнувши, поклав запальничку назад до кишені. Боже всемогутній! Куди він вляпався! Бонд пригадав усе, що знав про Голдфінгера. Починаючи з першої зустрічі у флоридському «Кабанаклубі», на даху якого він сидів, по пояс голий. Їхню першу сутичку, коли Голдфінгер дістав по руках. Розмову з М., зустріч у банку, де постало питання про контрабанду золота, котру великими партіями здійснював постачальник, який, певне, працював на росіян. Але до того моменту йшлося всього-на-всього про пересічного злодія, такого, якого Бонд обіграв у гольф, а потім пустився переслідувати — холоднокровно й завзято — як робив багато разів з іншими злочинцями. А що зараз? Зараз він переслідував не зайця, який забився в нору і тремтить од страху, навіть не лисицю. Тепер він зустрівся з королівською коброю — найспритнішою і найнебезпечнішою істотою на землі! Бонд позіхнув. Знову лізти в нору. Але цього разу до дракона в обладунках святого Георгія. І цьому святому Георгієві краще ворушитись і спробувати щось придумати, допоки той дракон не зніс яєчко, яке він так викохує. Джеймс нещиро посміхнувся. Що придумати? Що, в ім'я усього святого, він у змозі зробити?

Голдфінгер підняв руку.

— Повірте мені, джентльмени й мадам, ця штукенція — абсолютно невинний шматок металу. Вона не озброєна. Її можна вдарити кувалдою, і вона не вибухне. Ніщо не може змусити її вибухнути, якщо її не озброїти, а цього не трапиться, поки не настане Той День.

Бліде обличчя Біллі Ринга заблищало від поту. Його голос тремтів, а слова пробивались із шипінням через фальшиву посмішку:

— Містере, а як бути... з тим, що називають... радіоактивними е... е... опадами?

— Опади, містере Ринг, будуть мінімальними і доволі обмеженими. Це — остання модель боеголовки, так звана «чиста» атомна бомба. Однак групі, яка увійде в будівлю, будуть видані захисні костюми. Ці люди стануть першими в ланцюжку, яким золото завантажуватимуть в автомобілі.

— А уламки, містере? Шматки бетону, сталі та все інше? — долинув голос Міднайта звідкілясь із середини утроби.

— Ми укриємося за зовнішнім сталевим щитом депозитарію, містере Міднайт. Персоналу роздадуть затички для вух. Можливі незначні пошкодження вантажівок, але доведеться піти на такий ризик.

— А як щодо заснулих хлопців? — очі містера Соло хтиво заблищали. — Може, хай вони заснуть навіки? — Вочевидь, побічні втрати не дуже хвилювали містера Соло.

— Ми перенесемо якомога більше сплячих у безпечне місце. Боюся, незначних втрат не уникнути, і з цим доведеться змиритися. Втрати населення не мають перевищити приблизно триденного числа загиблих на дорогах округу Форт-Нокс. Наша операція лише підтримує статистику ДТП на постійному рівні.

— Як мило з нашого боку... — Міднайт нарешті опанував себе.

— Є питання? — ввічливо поцікавився Голдфінгер. Він ознайомив із вихідними даними проекту, оцінив перспективи і зважив шанси. Тепер настала пора перейти до голосування. — Деякі деталі операції — в процесі розроблення. У цьому мені допоможуть мої помічники, — він повернувся до Бонда, потім — до міс Мастертон. — Ця кімната стане нашим оперативним штабом, і доступ для вас сюди відкритий вдень та вночі. Кодова назва нашого проекту — «Операція «Великий шолом», і нею треба буде користуватися при обговоренні. Я запропоную тим із

вас, хто забажає взяти участь в операції, проінструктувати одного — але тільки одного і найнадійнішого — з ваших лейтенантів. Інші учасники будуть ознайомлені зі своїми функціональними обов'язками в межах звичайного пограбування банку. В день «Ч» доведеться провести розширений брифінг персоналу. Сподіваюся, джентльмени й мадам, що у разі надання згоди ви будете розглядати цю операцію як військову. Тобто, недбайливе ставлення та розголошення секретності мають бути знищені в зародку. А тепер, панове, попрошу дати відповідь від імені ваших поважних організацій. Хто з вас хоче взяти участь у цих перегонах? На кону — величезний приз. Ризики мінімальні. Містере Міднайт? — Голдфінгер повернув голову вправо на дюйм. Бонд побачив, як рентгенівський промінь поглинув його сусіда. — Так? — і після паузи: — Чи ні?

ТАЄМНИЙ ДОДАТОК

— Містере Голд, — гучно відізався Джед Міднайт, — ви, без сумніву, найвидатніше явище в царині злочинності з часів, коли Каїн винайшов убивство і спробував його на Авелі. — Він зробив паузу і виразно додав: —

Я вважатиму за честь бути причетним до вашої операції.

— Дякую, містере Міднайт. А ви, містере Ринг?

Бонд мав сумніви стосовно Біллі Ринга. Він поставив плюси проти усіх імен, за винятком Ринга та Гельмута Шпрінгера. Містера Ринга Джеймс оцінив нулем, Шпрінгера — мінусом. До такого висновку він дійшов, аналізуючи вираз очей, рота, рухи рук, але незмінна фальшива посмішка Усмішливого не дозволяла прочитати його думки. Кліпання правого ока було таким самим сталим, як відбивання ритму метрономом, а руки він тримав під столом.

Тепер Біллі Ринг витягнув їх з-під столу й утворив на фоні зеленого сукна «колиску кицьки» з пальців. Хвильку він спостерігав, як обертаються один докола одного його великі пальці, потім підняв кошмарне обличчя і подивився на Голдфінгера. Нервовий тик правого ока припинився, два ряди зубів зарухались, як у ляльки черевомовця.

— Містере, — Ринг мав труднощі з вимовою звуків «б», «м» та «п», тож мусив так віддимати верхню губу, як роблять коні, коли просять кусень цукру. — Вже доволі давно ми з друзями займаємося легальним бізнесом. Тобто, хочу сказати, що давні дні, коли будь-яке з'ясування стосунків, що завершувалося купою трупів, залишились у сорокових. Ми з компаньйонами робимо непогані бабки на дівках, траві й кінських перегонах та іноді добрі друзі з профспілок щось підкидають. Бачте, містере, — Усмішливий розчепірів руки і знову склав їх у «колиску», — ми розуміємо, що добрі старі часи закінчилися. Великий Джим Колосімо¹⁷⁵, Джонні Торріо¹⁷⁶, Діон О'Баньйон¹⁷⁷, Аль Капоне¹⁷⁸ — де ці хлопці зараз, містере? Бо саме вони підняли злочинність на рівень мистецтва. Ви, звісно, не знаєте, як у ті часи ми відсиджувалися між перестрілками в «Маленькій Богемії»¹⁷⁹ за Мілуокі. Тоді, сер, народ палив один в одного так часто, що з'ясувати, хто за кого без пояснювальної програмки було неможливо. Мало-помалу люди втомилися від такого життя, а багатенько з них — смертельно, тож коли на початку п'ятдесятих я очолив команду, ми одногосно домовилися припинити стрілянину. І що тепер, містере? Тепер з'являєтеся ви і пропонуєте нам з друзями взяти участь у найбільшому в історії феєрверку! То що я маю відповісти на таку вашу пропозицію, містере? Містере як-вас-там. Гарзд, містере, я відповім. Кожен має свою ціну. І за мільярд ми візьмемося. Відкладемо папери, витягнемо револьвери. Ми — у грі.

— Ох, Усмішливий, як же довго ти промовляв слово «так», — уїдливо зауважив Міднайт.

— Дякую, містере Ринг, за ваші пізнавальні коментарі, — з ентузіазмом мовив Голдфінгер, — і радо вітаю вас та ваших компаньйонів. Містере Соло?

Перш ніж перейти до відповіді, містер Соло поліз у кишеню піджака, витягнув звідти портативну електробритву й увімкнув її. Кімната наповнилася дзижчанням розсерджених бджіл. Містер Соло закинув голову і почав методично водити бритвою по правій половині обличчя, намагаючись віднайти рішення на стелі. Раптом вимкнув бритву, поклав її на стіл перед собою і смикнув кілька разів головою вперед-назад, немов атакуюча змія. Його чорні очі, наче дула пістолетів, загрозливо націлилися через стіл на Голдфінгера і дюйм за

дьюмом обмацали його місяцеподібне обличчя. Половина фізіономії містера Соло виглядала голою, інша — смаглявою від невикорінної італійської щетини, яка росла зі шаленою швидкістю. Бонд припустив, що той голиться, напевне, кожні три-чотири години. Коли Соло нарешті заговорив, його тихий голос викликав у присутніх холодок.

— Містере, я за вами спостерігав. Для людини, яка розказує про грандіозну операцію, ви надто спокійні. Останнього такого спокійного остаточно заспокоїла автоматна черга. Гарзд, гарзд, — містер Соло відкинувся у кріслі й підняв руки, немов здаючись, — я в справі. Але, містере, — він зробив паузу, щоб надати ваги словам, — або ми отримаємо мільярд, або ви труп. Справедливо?

Голдфінгер іронічно скривив губи.

— Дякую, містере Соло, ваші умови прийнятні. Запевняю, що маю сильне бажання залишитися жити. Містер Гельмут Шпрінгер?

Очі Шпрінгера виглядали ще мертвішими, ніж зазвичай.

— Я перебуваю у процесі розглядання вашої пропозиції, — відповів він з помпою. — Опитайте моїх колег, поки обмірковую.

— Упізнаю старого Гела, — не втримався від коментаря Міднайт. — Чекає, коли на нього спуститься небесний дар. Ним керують — Всевишній надсилає меседжі на янгольській хвилі. Гадаю, він не чув людського голосу останні двадцять років.

— Містер Стреп?

Джек Стреп звузив очі й чітко відповів:

— Містере, бачу, ви порахували шанси й оголосили виграш краще, ніж це зробив один з наших «одноруких бандитів» у Вегасі, коли в нього стався пронос і він почав видавати джек-поти один за одним. Гадаю, якщо ми забезпечимо вас ударною силою та підтримаємо зброєю, операція вдасться. Можете розраховувати на мене, — Стреп вимкнув свій шарм, очі знову стали лякливими; разом з Голдфінгером він повернувся в бік Пуссі Галор.

Міс Галор прикрила свої фіалкові очі, щоб уникнути цих поглядів, і байдужим тоном звернулася до усіх присутніх:

— Не буду вихвалитись, але справи в моїй частині лісу не дуже ладяться, — вона постукала довгими, покритими срібним лаком нігтями по золотому брускові перед собою. — Не можу сказати, що

мене збуджують банки. Скажемо так: я трохи витратилася. Так, звісно, я з вами. Мені й моїм дівчатам теж треба їсти.

Голдфінгер дозволив губам розтягнутися в доброзичливій напівпосмішці:

— Чудова новина, міс Галор. А тепер, — він повернув голову в інший бік, — містере Шпрінгер, чи можу я запитати, яке рішення ви прийняли?

Шпрінгер повільно підвівся, подавив позіх відпрацьованим жестом досвідченого завсідника опери. Потім злегка відкашлявся, витягнув тонкий батистовий носовичок і промокнув рот. Оббіг поглядом скляних очей обличчя присутніх і нарешті зупинився на Голдфінгері. Повільно похитавши головою з боку в бік, немов розминав відкладення солей у шиї, і промовив тоном банківського менеджера, який відмовляє у кредиті клієнтові:

— Містере Голд, боюся, що мої колеги в Детройті не пристануть на вашу пропозицію, — і, злегка вклонившись присутнім, додав: — Мені залишається тільки подякувати усім за приємну зустріч. Бажаю чудового вечора, джентльмени й мадам.

У крижаному мовчанні, що запало, містер Шпрінгер запхав носовичок у ліву манжету свого бездоганно зшитого піджака в тоненьку смужку, повернувся, поважно перетнув кімнату і пройшов через двері.

Лунко клацнув замок. Бонд помітив, як рука Голдфінгера шмигнула під стіл. Одджоб, напевне, отримав сигнал. Але сигнал до чого?

— Радий, що ми його здихались, — їдко зауважив Міднайт. — Гівно, а не людина. Гаразд, други мої, — він різко підвівся і повернувся до Бонда, — як щодо трохи випити?

Усі повставали і скупчилися довкола буфета. Бонд опинився між Пуссі Галор та Тіллі Мастертон. Він запропонував їм шампанське. Галор зміряла його холодним поглядом і сказала:

— Слухай, красунчику, дуй звідси. Нам, дівчаткам, треба пошептатися. Так, лялечко?

Міс Мастертон зашарілася, потім зблідла. Тоді з придихом прошепотіла:

— Як скажете, міс Галор.

Бонд видавив зі себе кислу посмішку й пішов вештатися кімнатою.

Джед Міднайт, який став свідком цієї сцени, наблизився до Бонда та співчутливо мовив:

— Містере, якщо це — ваша лялечка, раджу вам за нею пильнувати. Пуссі завжди отримує тих дівчат, яких забажає. Вона споживає їх пачками, як той виноград, розумієте? — Міднайт похмуро позіхнув. — Боже, як мене дістали ті лесб'янки. Ось побачите, скоро вона змусить цю крихітку розчісувати їй волосся тричі на день.

— Пильнуватиму, — жваво відгукнувся Бонд. — Але, боюсь, я тут мало чого можу зробити. У неї дуже непокірний характер.

— Справді? — у голосі Міднайта почулася зацікавленість. — Що ж, спробую завадити їхньому єднанню і позалицятися до тієї Мастертон. — Він поправив краватку. — Відчуваю, що у неї великий потенціал. Побачимось, — усміхнувся Бонду й відійшов.

Джеймс наминав за обидві щоки чорну ікру зі шампанським та роздумував над тим, наскільки блискуче Голдфінгер провів нараду. Раптом входні двері розчинились, і до зали увійшов кореець, який поспіхом наблизився до Голдфінгера та щось зашепотів йому на вухо. Обличчя того стало серйозним, він постукав виделкою по бокалу з мінеральною водою.

— Панове, мадам, — він обвів сумним поглядом присутніх, — я щойно отримав погану звістку. З нашим другом містером Гельмутом Шпрінгером стався нещасний випадок. Він упав зі сходів. Смерть настала миттєво.

— Хо-хо-хо, — розсміявся Ринг через дірку в обличчі. — А як на це відреагував той Слеппі Хепгуд, його охоронець?

— На жаль, містер Хепгуд, — поважно відповів Голдфінгер, — також упав зі сходів і загинув від отриманих травм.

У погляді містера Соло з'явився новий вираз, схожий на повагу. Він тихо мовив:

— Вам краще якнайшвидше відремонтувати ті сходи, поки ми з моїм другом Джуліо не спустилися ними.

— Ми вже віднайшли несправність, — серйозно відповів Голдфінгер, — і розпочали ремонтні роботи. — Його обличчя стало заклопотаним. — Боюся, ці нещасні випадки будуть неправильно сприйняті у Детройті.

— Не беріть у голову, містере, — бадьоро відгукнувся Джед Міднайт.
— Вони там просто обожнюють похорони. Це знімає стрес. Старий Гел довго не протягнув би. За останній рік під ним роздмухали величезне багаття. Чи не так, Джекі? — звернувся він до Стрепа, який стояв поруч.

— Твоя правда, Джеде, — відгукнувся Стреп. — Маєш слухність. Містера Гельмута Шпрінгера треба було давно прибрати.

«Прибрати когось» на гангстерському жаргоні означає вбити. Коли нарешті того дня Джеймс дістався ліжка, він ніяк не міг викинути те слово з голови. Одджоб отримав сигнал — подвійний сигнал — і Шпрінгера з охоронцем прибрати. Бонд не міг цьому аж ніяк запобігти, навіть якщо б забажав, оскільки містер Гельмут Шпрінгер для нього нічого не значив і, найімовірніше, на всі сто заслуговував, щоб його прибрати, але таким чином можуть прибрати і 59 тисяч 998 інших людей. Якщо, звісно, він — а більше нема кому — якимось чином не завадить.

Коли злочинські збори на вищому рівні завершилися і ватажки роз'їхались у справах, Голдфінгер відпустив дівчину, а Бонда залишив. Він наказав тому вести нотатки, а сам упродовж добрих двох годин заходився розробляти план операції до найдрібніших деталей. Коли дійшли до отруєння резервуарів (Бонду було доручено розробити точний розклад, щоби гарантовано «вимкнути» населення Форт-Нокса на момент прибуття туди каравану), Джеймс поцікавився хімічним складом препарату і часом його дії.

— Це зайве, не переймайтеся.

— Як так? Від цього все залежить.

— Містере Бонд, — погляд Голдфінгера став відчуженим, далеким, — я скажу вам правду, оскільки ви не маєте змоги нею з кимось поділитися. Починаючи з цього моменту, Одджоб буде не просто наглядачем за вами, він отримав чіткий та прозорий наказ. Тож можу розповісти, що до півночі дня «Ч» усе населення Форт-Нокса буде або мертвим, або виведеним з ладу. Речовина, якою отрують водопостачання за межами фільтрувальної станції, це висококонцентрована форма GB¹⁸⁰.

— Ви божевільний! Ви же насправді не збираєтеся вбити шістдесят тисяч осіб!

— Чому ж ні? Американські водії роблять це за два роки.

Бонд дивився на Голдфінгера зі святобливим жахом. Це не може бути правдою! Він не посміє таке здійснити!

— Що ще за GB? — напружено спитав він.

— GB — найпотужніша нервово-паралітична речовина трілонової групи. Вермахт отримав її ще 1943-го, але так і не застосував через страх дій у відповідь¹⁸¹. Насправді цей інструмент масового враження дієвіший за водневу бомбу. Головною вадою є складність використання проти населення. Росіяни захопили весь німецький запас у Дюгернфурті¹⁸² на польському кордоні. Мої друзі забезпечили мене необхідною кількістю GB, й ідеальний спосіб використати його в густонаселеному місці — через воду.

— Голдфінгере, — мовив Бонд, — ви — паскудний виродок.

— Не будьте дитиною. У нас багато роботи.

Згодом, коли вони розв'язували проблему вивезення золота з міста, Бонд здійснив ще одну спробу.

— Голдфінгере, але ж ви не зможете вивезти увесь цей запас. Нікому не вдасться зникнути зі сотнею тонн золота, тим паче — з п'ятьма сотнями. Коли ви опинитеся на Діксі-хайвею, то розриватиметеся між кількома злитками з гамма-випромінюванням і американською армією на хвості. Й заради цього ви готові пожертвувати життям шістдесяти тисяч? Це ж маячня! Якщо навіть і вдасться поцупити тонну-другу, де, чорт забирай, ви сховаєтеся?

— Містере Бонд, — Голдфінгер виказував безкінечне терпіння, — завдяки щасливому випадкові радянський крейсер класу «Свердловськ»¹⁸³ саме в цей час увійде до Норфолка, штат Вірджинія з дружнім візитом. Він відпливатиме наступної доби після дня «Ч». Уночі після операції, спочатку залізницею, потім — вантажівками, моє золото потрапить на борт крейсера, і ми попрямуємо до Кронштадта. Усе ретельно сплановано, усі несподіванки передбачені. Я виношував план цієї операції упродовж п'яти років. Тепер настав час її реалізувати. Я підчистив свою діяльність в Англії та Європі, а незначні рештки, що залишалися від мого минулого життя, незабаром розтягнуть гієни, які дуже скоро вийдуть на мій слід. Та мене тут уже не буде. Я емігрую, містере Бонд, і заберу зі собою золоте серце Америки. Зрозуміло, — визнав Голдфінгер, — що таку

широкомасштабну операцію неможливо здійснити в білих рукавичках. Часу на репетиції нема. Мені потрібні ці тупоголові гангстери з їхніми покидьками та зброєю, але я не збираюся пояснювати їм нюанси до найостаннішого моменту. Інакше нароблять помилок. Цілком очевидно, що вони ускочать у халепу зі своєю здобиччю. Когось упіймають, когось уб'ють. Мені байдуже. Ці люди — аматори, які потрібні, так би мовити, для масовки, другорядні актори, набрані з вулиці. Їхня доля, після того, як вони зіграють свою роль у п'єсі, мене не цікавить. А зараз — до справи. Мені потрібні сім примірників ще сьогодні. То де ми зупинилися?

Отже, на ділі, гарячково міркував Бонд, це була операція не лише Голдфінгера та СМЕРШу, який стояв у нього за спиною. Така операція не могла відбутися без дозволу Верховної Ради СРСР. Це — Росія проти Америки, а Голдфінгер перебуває на вістрі удару. Чи було завдання викрадення золотовалютних резервів іншої країни частиною військової операції? Хто дізнається, що золото вивезено в Росію? Ніхто, якщо все піде так, як розраховує Голдфінгер. Жоден із гангстерів про таке навіть і не підозрює. Для них Голдфінгер — такий самий бандит, як і вони, тільки масштабніший. А щодо його підручних, водіїв золотого конвою до узбережжя? Щодо Бонда й Тіллі Мастертон? Когось уб'ють, у тому числі його з дівчиною. Когось, корейців наприклад, посадять на корабель. Жодних слідів, жодних свідків. Акт старого доброго піратства в сучасному виконанні. Голдфінгер пограбує Форт-Нокс, як Кривавий Морган пограбував Панаму. Жодної різниці, хіба що зброя сучасна й технічне виконання модернове.

І в усьому світі була одна-єдина людина, спроможна цьому завадити. Питання — як?

Наступний ранок був геть заповнений паперовою роботою. Раз на пів години з оперативної кімнати Голдфінгера надходили запити зробити розпис того, надрукувати кілька примірників цього, а також розрахунки, розклади, списки обладнання... Принесли другу друкарську машинку, карти, довідники — усе, що Бонд просив. Проте Оддjob ані на секунду не розслабився й обходився з Бондом украй обережно — відчиняючи двері, він насамперед оглядав Джеймса з ніг до голови, а тоді заходив у кімнату з їжею чи матеріалами. Було

зрозуміло, що ні Бонд, ані дівчина до команди не належали, вони були тільки небезпечними рабами, не більше.

Тіллі Мастертон виявилася не менш зібраною, вона працювала, як автомат, — швидко, акуратно та небалакуче. З холодною чемністю відповідала на спроби Бонда заприятелювати із нею, поділитися міркуваннями. До вечора він не дізнався про неї нічого суттєвого, крім того, що вона — непогана фігуристка-аматор, чим займається у вільний від секретарської роботи в «Юнілівер» час. Тіллі навіть почала отримувати головні ролі в балетних шоу на льоду. Інше її хобі — стрільба з пістолета та рушниці, й вона є членом двох стрілецьких клубів. Друзів у неї небагато, вона ніколи не закохувалась і не виходила заміж. Мешкала сама у двокімнатній квартирі в Ерлс-корті. Їй двадцять чотири. Так, вона розуміє, в якій халепі опинились. Але щось має підвернутися. Задумка з Форт-Ноксом — повна маячня, і щось обов'язково піде не так. Міс Пуссі Галор вона вважала «дивною» і розраховувала на те, що та допоможе їй виплутатися. Жінки, з їхнім чуттям, були безперечно кращими у справах, що потребували тонкого підходу. Вони інстинктивно розуміли, що треба робити. Бонд міг не турбуватися, з нею буде все гаразд.

Джеймс дійшов висновку, що Тіллі Мастертон належить до тієї категорії жінок, в яких переплуталися гормони. Він доволі добре знав такий тип жінок і чоловіків та був глибоко впевнений, що це — наслідок надання жінкам так званих «рівних прав». У результаті за п'ятдесят років емансипації жіночі якості або геть повиздихали, або перейшли до чоловіків. Гомосексуали обох родів траплялися повсюди, і не обов'язково були закоренілими, а так — заблудлими, не розуміючи, хто вони такі. Це призводило до низки сексуальних непорозумінь — безплідних та повних фрустрації — коли жінки прагнули домінувати, а чоловіки — щоб їх пестили. Йому було їх шкода, проте не більше. Бонд кисло посміхнувся своїм фантазіям щодо цієї дівчини, коли вони мчали долиною Луари. Насправді — Між Двох Грудей!

Наприкінці дня від Голдфінгера надійшла остання цидулка:

«П'ятеро керівників та я завтра об одинадцятій вилітаємо з аеропорту Ла-Гвардія чартерним рейсом для повітряного

рекогносцирування операції «Великий шолом». Ви супроводжуєте, міс Мастертон залишається. Г.»

Сівши на краєчок ліжка, Бонд задумався. Потім підвівся і сів за друкарську машинку. Він працював приблизно годину, друкуючи через один інтервал, з обох боків аркуша усі відомі йому деталі операції. Потім скрутив аркуш в трубочку — вийшов циліндр не більше мізинця, і ретельно заліпив його жувальною гумкою. Відтак надрукував на клаптиковій паперу:

НАГАЛЬНО І ВАЖЛИВО. НАГОРОДА П'ЯТЬ ТИСЯЧ ДОЛАРИВ ГАРАНТОВАНА БЕЗ ЖОДНИХ ПИТАНЬ ТОМУ, ХТО ДОПРАВИТЬ ЦЕ ПОВІДОМЛЕННЯ НЕВІДКРИТИМ ФЕЛІКСОВІ ЛЕЙТЕРУ, ДЕТЕКТИВНА АГЕНЦІЯ ПІНКЕРТОНА, ЗА АДРЕСОЮ: 154 НАССАУ-СТРІТ, НЬЮ-ЙОРК. ОПЛАТА ГОТІВКОЮ ПІСЛЯ ВРУЧЕННЯ.

Бонд обмотав записку довкола циліндра, написав на зовнішньому боці червоним чорнилом «НАГОРОДА — 5000 ДОЛАРИВ», загорнув у скотч і прикріпив до внутрішнього боку свого стегна.

МАНДРІВКА У ГОЛОКОСТ

— Містере, викликає авіаконтроль. Цікавляться, хто ми такі. Кажуть, що це закрита зона.

Голдфінгер підвівся з місця, зайшов до кабіни й узяв мікрофон. Його голос лунав розлого, перекриваючи гудіння двигуна десятимісного «бічкрафт-екзек'ютив».

— Добрий день. Говорить містер Голд із «Парамаунт Пікчерз Корпорейшн». Ми проводимо дозволене обстеження місцевості для історичної кінокартини про рейд конфедератів 1861 року, внаслідок якого генерала Шермана захопили в полон у Малдро Хілл. Так, ви праві. У головних ролях — Кері Грант¹⁸⁴ та Елізабет Тейлор¹⁸⁵. Що? Дозвіл? Звісно, ми маємо дозвіл. Зараз погляну (Голдфінгер, звісно, нікуди не дивився) — ага, ось він. Підписав командувач спецслужби Пентагону. Звісно, ми перешлемо копію дозволу командувачу бронетанкового центру. Дякую. Сподіваюся, кінофільм вам сподобається. До побачення.

Голдфінгер стер безтурботний вираз обличчя, віддав мікрофон і повернувся до салону. Засунувши руки в кишені, оглянув пасажирів.

— Отже, панове, гадаю, ми побачили достатньо. Усе зрозуміло й повністю відповідає планам міста, що є у кожного. Не хочу опускатися нижче шести тисяч, отже, зробимо ще одне коло — і додому. Одджобе, рознеси прохолодні напої.

Посипався град запитань та коментарів, на які Голдфінгер відповідав по черзі. Одджоб підвівся з місця поруч із Бондом і пішов у хвіст по напої. Бонд провів того поглядом, пройшов до маленької вбиральні й зачинив двері.

Він сів і замислився. На шляху до Ла-Гвардії у нього не було жодного шансу. Разом із Одджобом він сидів на задньому сидінні непомітного «б'юїка». Двері за ними зачинив водій, шибки вікон були підняті. Голдфінгер усівся попереду, за теж піднятою перегородкою. Одджоб трохи відсунувся і повернувся до Бонда, поклавши руки-молоти на коліна. Він не спускав з Бонда очей під час поїздки, допоки машина не наблизилася до чартерних ангарів і зупинилася біля трапу приватного літака. Затиснутому проміж Голдфінгером та Одджобом Бонду не лишалося нічого іншого, як піднятися до літака і зайняти місце поруч з Одджобом. За десять хвилин прибули інші. Жодного контакту з ними він не мав, окрім короткого обміну вітаннями. Усі змінилися — жодних жартів, жодного патякання. Чоловіки збиралися на війну. Навіть Пуссі Галор у чорному дакроновому макінтоші з чорним шкіряним поясом нагадувала молодого офіцера СС. Кілька разів у літаку вона поверталась і задумливо дивилася на Бонда. На посмішки не відповідала. Можливо, не розуміла його роль у цій історії.

Дорогою з Ла-Гвардії на нього чекає та ж сама процедура. Зараз чи ніколи. Але де сховати? Засунути в туалетний папір? Але його можуть не перевіряти тижнями. Чи очистять попільничку? Теж навряд чи. Але одне місце точно вичистять.

Ручку нетерпляче посмикали. Це Одджоб втрачав терпіння. Може, він думав, що Бонд збирається підпалити літак.

— Хвилинку, макако! — він підвівся, підняв сидіння унітаза, відірвав пакуночок зі стегна і приклеїв до внутрішнього боку сидіння. Його обов'язково піднімуть та оброблять миючим засобом — тобто напевне помітять одразу, коли поставлять до ангара. Напис «Нагорода — 5000 доларів» зухвало дивився на нього. Навіть найкваліфікованіший прибиральник має помітити. Якщо, звісно, цей пакуночок не виявлять

раніше. Але Бонд сумнівався, що хтось із пасажирів підніме сидіння. Маленька вбиральня була надто тісною, щоби стояти в ній. Він тихенько опустил сидіння, налив трохи води у раковину, вмився, пригладив волосся і вийшов.

Оддjob ледь стримувався від люті. Відштовхнувши Бонда, він заскочив у кабінку, ретельно її оглянув і вийшов, грюкнувши дверима. Джеймс повернувся на місце. Тепер сигнал про біду був покладений до пляшки, а пляшка відпущена на долю хвиль. Хто її відшукає? І коли?

Геть усі, в тому числі обидва пілоти, до кінця рейсу навідалися до вбиральні. І щоразу, коли хтось звідти виходив, Бонд відчував дотик холодного дула пістолета до своєї шиї, різкі слова підозри, шелестіння паперу. Але нарешті вони опинилися в «б'ююку» і промчали по Трайборо до верхнього Мангеттена, відтак уздовж річки вниз парковою дорогою до надійно охоронених воріт складу — і знову до роботи.

Далі почалося змагання — між спокійним, розміреним, дієвим механізмом Голдфінгера і маленьким гнотом, який підпалив Бонд. Що коїться назовні? Впродовж наступних трьох днів не минало й години, щоб уява не малювала йому перебіг подій — Лейтер доповідає шефу, нарада, короткий переліт до Вашингтона, ФБР із Гувером, армія, президент. Лейтер наполягає, щоби прийняли умови Бонда, щоби не робили жодних підозрілих кроків, не починали розслідування, і щоби ніхто ні на йоту не відступав од плану, коли в день «Ч» уся банда потрапить у пастку, з якої їм не вибратися.

Пристануть вони на умови Бонда чи не забажають ризикувати? Чи переговорили вони з М.? Чи наполіг М., щоби Бонда за будь-яких умов витягли звідти? Ні, М. розуміє розклад сил. Він погодиться з тим, що життям Джеймса можна знехтувати. Ніщо не має завадити грандіозній чистці. Звісно, це передбачає захоплення обох «японців», щоби вибити з них умовний сигнал Голдфінгеру напередодні дня «Ч».

Насправді так усе відбувається чи там повний безлад? А якщо Лейтер на завданні. «Хто такий цей нуль-нуль сьомий? Може, якийсь псих. Гей, Сміте, перевір цю байду. З'їзди до того складу, подивися. Вибачте, містере, жодних п'яти штук для вас. Ця машина доставить вас назад до Ла-Гвардії. Боюся, то якийсь розіграш».

А може, ще гірше — і навіть такого не сталося? Може, той літак загнали в ангар, де він і зараз стоїть недоглянутий?

Удень та вночі болючі думки вихорились у голові Бонда, поки підготовча робота тривала своєю чергою, минали години, а смертоносна машина набирала хід. Настав день «Ч» мінус один зі ще одним сплеском помірної активності. Потім надійшла ще одна цидулка від Голдфінгера:

«Перша фаза операції — успішна. Завантажуємось у потяг опівночі. Захопіть усі карти, розклади, оперативні накази. Г.»

Щільною групою, Бонд з Тіллі Мастертон — він у білому хірургічному халаті, вона — у формі медсестри — затиснуті в середину, вся команда Голдфінгера швидко пройшла майже порожньою залом Пенсильванія-стейшен до спецпотяга, що очікував на них. Усі, в тому числі Голдфінгер, одягнуті у стандартну білу уніформу з нарукавними пов'язками польової медичної служби. Тиша і напруження на платформі, заповненій химерними фігурами гангстерів, відповідали екстремній ситуації — коли рятувальну команду надсилають на місце аварії, а ноші та костюми для дезактивації, завантажені до купе, додають драматизму.

Суперінтендант перешіптувався із старшими «лікарями» — Міднайтом, Стрепом, Солом та Рингом. Поруч стояла міс Галор із дюжиною зблідлих медсестер з опущеними очима, немов перед розритою могилою. Вони були без макіяжу, екстравагантні зачіски прибрані під темно-сині чепці Червоного Хреста. Усі добре вивчили свої ролі та блискуче виконували роботу — старанних, співчутливих, милосердих дівчат, які присвятили себе полегшенню страждань.

Коли суперінтендант побачив Голдфінгера з бригадою, він поспішив назустріч.

— Доктор Голд? — його обличчя було суворим і засмученим. — Боюсь, інформація, що ми отримуємо, не дуже обнадійлива. Це потрапить у вечірні новини. Усі потяги затримуть у Луїсвіллі, Форт-Нокс на запити не відповідає. Але ми вас супроводжуватимемо. Боже всемогутній, докторе! Що там сталося? Люди з Луїсвілля стверджують, що росіяни щось розпилили у повітрі. Звісно, — додав суперінтендант, пильно вдивляючись у обличчя Голдфінгера, — я таким чуткам не вірю. Але що це? Харчове отруєння?

Голдфінгер начепив поважний вираз і м'яко мовив:

— Друже мій, саме це ми і збираємося з'ясувати. Для цього нас туди і скерували. Проте можу припустити, але підкреслюю, то не більше ніж припущення, що це якась форма сонної хвороби — трипаносомоз, як ми її називаємо.

— Он як! — на суперінтенданта назва хвороби справила враження. — Повірте мені, докторе, ми пишаємося вами і вашими товаришами з Надзвичайної служби, — він простягнув руку, Голдфінгер потиснув її. — Бажаю удачі, докторе! А зараз, якщо накажете своїм людям зайняти місця у вагонах, ми відправимо ваш потяг якомога швидше.

— Дякую, суперінтенданте. Мої колеги та я не забудемо вашої допомоги... — Голдфінгер коротко вклонився. Його команда рушила слідом.

— По вагонах!

Бонд опинився в пульманівському вагоні з Тіллі Мастертон через коридорний прохід та купою корейців з німцями. Голдфінгер сів у голові вагона, жваво балакаючи зі своїми сатрапами. Мимо продефілювала Пуссі Галор. Вона проігнорувала повернене до неї обличчя Тіллі Мастертон, але окинула Бонда звичайним допитливим поглядом. Двері із грюканням зачинилися. Пуссі Галор зупинилась, оберлась об спинку сидіння попереду і подивилася на Бонда згори донизу:

— Привіт, красунчику, давно не бачилися. Твій дядечко, здається, тримає тебе на короткому повідку.

— Привіт, красуне. Форма тобі личить. Мені чомусь запаморочилось... Як щодо допомоги стражденному?

Фіалкові очі уважно оглянули його. Вона понизила голос:

— Знаєте що, містере Бонд? Мене не полишають сумніви, що ви не той, за кого себе видаєте. У мене на таке нюх. Цікаво, що ви і ця лялечка, — вона крутнула головою, — робите в цій компанії?

— Виконуємо свою частину роботи.

Поїзд рушив. Пуссі Галор підвелася.

— Можливо. Але якщо піде щось негаразд, готова закластися на свою долю, що тільки ти, красунчику, знатимеш, чому саме. Розумієш, про що я?

Не чекаючи на відповідь, вона рушила далі та приєдналася до військової наради.

Ніч була сумбурна, метушлива. Під співчутливими, допитливими поглядами провідників доводилося тримати марку. Короткі наради, що спалахували то тут, то там, мали нагадувати медичні колоквиуми, тобто — жодних сигар, лайки чи плювання на підлогу. Суперництво або заздрощі між бандами були під жорстким контролем. Холодна вищість мафії, особливо щодо Джека Стрепа та його м'якотілої, розслабленої команди із Заходу, легко могла призвести до стрілянини, якби ватажки не були готові до такого розвитку подій і постійно не контролювали ситуацію. Усі ці другорядні психологічні фактори Голдфінгер передбачив і до них завчасно підготувалися. Жінок із «Бетономішалок» акуратно ізолювали, спиртного не було, й ватажки займали своїх людей усілякими брифінгами, орієнтуванням на місцевості та розлогими дискусіями на тему, куди бігти із золотом. Траплялося дрібне шпигунство, особливо стосовно планів відходу, і Голдфінгера кілька разів кликали як третейського суддю щодо того, який шлях обрати до мексиканського кордону, а кому до Канади. Бонд зацікавлено спостерігав за тим, як сотня найкрутіших шибайголів у страшеному ражі від очікування наживи можуть поводитись як пайхлопчики. Завдяки Голдфінгеру сталося диво. Крім спокійного, небезпечного характеру, пильність до деталей та впевненість, яку він випромінював, заспокоїли натягнуті нерви і змогли навіть надати командного духу конфронтуючим сторонам.

У міру того, як поїзд залізним галопом долав рівнини Пенсильванії, пасажирів почав зморювати неспокійний, важкий сон. Не спали тільки Голдфінгер з Оддjobом. Вони постійно були насторожі, тож скоро Бонд облишив думку, що зможе використати один із прихованих ножів проти Оддjobа, а потім спробувати змитися з потяга, коли той пригальмує на станції чи на якомусь підйомі.

Бонд трохи покуняв, прокручуючи в голові реакцію суперінтенданта, який сприйняв новину за чисту монету і вже знав, що в Форт-Ноксі дещо трапилось. Були відомості з Луїсвілля правдою чи тільки частиною грандіозного плану прикриття, щоб заманити учасників операції у велику мишоловку? Якщо план прикриття, то наскільки ретельно він розроблений? А якщо хтось схибить? Достатньо однієї

прикрої помилки, щоб іще більше насторожити Голдфінгера. Якщо новини правдиві й отрута спрацювала, що робити Джеймсу?

Стосовно того, що робити, рішення він прийняв. Десь посеред загальної метушні та безладдя він підбереться до Голдфінгера і переріже тому горлянку одним із своїх ножів. Чого цим досягне, крім акту особистої помсти? Чи стане виконувати команда Голдфінгера наказ іншого очільника спорядити та підірвати боєголовку? Хто ще є достатньо сильним та холоднокривним, щоб перебрати командування? Соло? Ймовірно. Тоді операція стане успішною принаймні наполовину, бандити втечуть із купою золота — за винятком людей Голдфінгера, які розгубляться без ватажка. Що зараз може вдіяти Бонд, аби завадити загибелі шістдесяти тисяч людей? Чи був шанс убити Голдфінгера раніше? Може, варто було влаштувати сцену на Пенсильванія-стейшн? Бонд дивився на своє відображення у вікні, прислухаючись до передзвону коліс на стиках, завивання паровозного гудка, що розчищав шлях і краяв душу сумнівами, питаннями, докорами.

НАЙБАГАТША ЛЮДИНА В ІСТОРІЇ

Дуже повільно червоний світанок розвиднився над нескінченною рівниною чорної трави, яка мало-помалу перетворилася під променями сонця на знамениту блакитну рівнину Кентуккі. О шостій потяг почав пригальмовувати, вони рухалися передмістями Луїсвілля, щоб невдовзі зупинитись із зітханням гальм біля майже порожнього перону.

Їх зустрічала невеличка делегація. Голдфінгер, із чорними кругами під очима після безсонної ночі, знаком голови підкликав одного з німців, схопив представницьку чорну лікарську валізу і спустився на перон. Відбулася коротка, але бурхлива нарада, причому говорив переважно суперінтендант Луїсвілля, а Голдфінгер зрідка ставив запитання і мовчки вислуховував відповіді, серйозно киваючи головою. Потім втомлено повернувся до вагона, у відчинених дверях якого бовваніла постать містера Соло, відрядженого для підтримки. Бонд почув сповнений скорботи голос Голдфінгера:

— На жаль, докторе, ситуація підтвердила наші найгірші побоювання. Я вирушаю до локомотива з цим, — він припідняв свою лікарську валізу, — і ми будемо повільно рухатися в напрямку зараженого району. Будь ласка, перекажіть персоналу, щоб залишався напоготові й натягнув захисні маски. У мене є два додаткових комплекти для машиніста та його помічника. Інші залізничники мають зійти з потяга тут.

— Зрозуміло, професоре, — поважно відгукнувся містер Соло і зачинив двері.

Голдфінгер у супроводі німця-охоронця рушив до локомотива; делегація на пероні провела їх поважними поглядами.

Після нетривалої паузи потяг ледь чутно здригнувся і майже святобливо рушив зі станції, залишивши на пероні групку офіційних осіб, до яких приєдналася четвірка кондукторів з виразом сорому на обличчі, котрі підняли руки на зразок благословення.

Тридцять п'ять миль — якихось пів години їзди. Медсестри роздали каву з пончиками, а також (Голдфінгер подбав навіть про це) по дві

крупинки декседрину. Дівчата були притихлі, зблідлі. Ніхто не жартував, не робив дотепних ремарок. Вагон ледь не дзвенів од напруги.

Через десять хвилин поїздки ешелон здригнувся, швидкість різко впала, зашипіли пневматичні гальма. Пролилася кава. Потяг майже зупинився... потім знову здригнувся і почав набирати швидкість. До важелів керування стала інша людина.

Через кілька хвилин составом пробіг Стреп.

— Прокидаймося, хлопці! Десять хвилин до цілі. Командам А, В та С тримати обладнання наготові. Усе за планом. Зберігайте спокій. Діяти згідно з обов'язками, — і поспішив далі; Бонд почув, як він повторює наказ у сусідньому купе.

Бонд звернувся до Одджоба:

— Слухай, мавпо. Я йду до вбиральні, й напевне міс Мастертон теж забажає, — він повернувся до дівчини: — Ви як, Тіллі?

— Мабуть, краще сходити, — байдужо відгукнулася вона.

— Гаразд, іди першою, — мовив Бонд.

Кореєць поруч з дівчиною запитально поглянув на Одджоба. Той похитав головою.

— Якщо станете упиратися, — сказав Бонд, — я вчиню таку бійку, що Голдфінгеру це не сподобається. — Йди, Тіллі, — мовив дівчині, — я пригляну за цими мавпами.

Одджоб прогавкав та додав пару мугикань іншому корейцеві, який, здалося, зрозумів. Той підвівся:

— Гаразд, але двері не замикати, — і пішов за дівчиною в кінець вагона, де чекав, поки та не вийшла.

Одджоб повторив ту саму процедуру з Бондом. Опинившись усередині, Джеймс насамперед зняв правий черевик, витягнув ніж і сховав за поясом штанів. Один черевик тепер був без каблука, але навряд чи хтось це помітить у метушні. Бонд умився, обличчя в дзеркалі виглядало блідим, сіро-блакитні очі потемніли від напруження. Він вийшов і сів на своє місце.

Попереду праворуч щось замерехтіло, з передсвітанкових присмерків виринула низка приземкуватих будинків, що виглядали немов міраж. Вони повільно перетворилися на ангари з невисокою вежею. Аеродром Годмана! Потяг сповільнив хід. Потягнулись акуратні сучасні

котеджі — частина нового району, які виглядали нежилими. Ліворуч, до Бранденбурзької залізничної станції, виляса чорна стрічка шосе. Бонд витягнув шию. Розлогі забудови Форт-Нокса виглядали розмитими в легкому тумані. Поверх зазубленої панорами міста повітря було кришталево чистим — жодного сліду диму, ніхто не готує сніданок. Потяг їхав не швидше кінського галопу. На шосе трапилась автомобільна аварія. Зіштовхнулися «лоб в лоб» дві автівки. Тіло водія наполовину висунулося крізь розчавлені двері. Інша машина перекинулась і лежала на даху, немов здохлий жук. Серце Бонда тривожно закалатало. Семафор бовтався, то підіймаючись, то опускаючись. На його важелях застрягло щось біле. Чоловіча сорочка.

Усередині сорочки було тіло, голова чоловіка перекинулась і звисала з вікна сигнальної будки. Ще ряд бунгало. Чоловік у майці й штанях лежить долілиць на підстриженому лужку. Смуги скошеної трави були ідеально рівними, допоки газонокосарка не зробила довкола тіла потворний закруток і не вгамувалася на боці, врізавшись у паркан. Мотузка з білизною, що обірвалася, коли жінка вхопилась, аби встояти. Сама вона лежала у кінці її на світлій купі білизни, рушників та простирадл. Тепер, коли потяг черепащачою ходою в'їжджав у місто, повсюди, на кожній вулиці, на кожному тротуарі лежали розпростерті тіла — поодинці, групами, у кріслах-гойдалках на ганку, на перехрестях доріг, де світлофори дедалі незворушно перемикали свої ліхтарі, в машинах, що встигли загальмувати, і в тих, що зупинились у вітринах крамниць. Смерть! Мертві тіла повсюди! Жодного руху, жодного звуку, хіба що залізне стукотіння поїзда, який пробирався посеред цього кладовища.

В купе здійнялася метушня. Біллі Ринг, широко посміхаючись, зупинився коло Бонда.

— Оце так справи! — палко вимовив. — Наш Голді таки згодував їм Міккі Фінна¹⁸⁶! Шкода, що декому закортіло прокататися, коли вони відрубувались. Але правильно кажуть: не розбивши яйця, не приготуєш омлету, чи не так?

Бонд вимушено посміхнувся:

— Так.

Біллі Ринг склав губи гузкою в беззвучному сміху і рушив далі.

Поїзд прогрімтів через Бранденбурзьку станцію. Тут лежало зо два десятки тіл — чоловіків, жінок, дітей, солдатів. Платформа була напхом-напхана ними — горілиць, долілиць, на боку. Бонд намагався відшукати хоч найменший рух, погляд очей чи ворушіння рук — нічого! Чекай! Що це? Крізь зачинене вікно долетів негучний лемент. Три дитячих візки біля каси, матері лежали на підлозі. Ну звісно! Немовлята у візках п'ють тільки молоко, а не отруєну воду.

Оддjob підвівся, за ним — уся команда Голдфінгера. Обличчя корейців лишалися незворушними, лише очі по-звірячому блищали. Німці були зблідлі та похмурі. Люди уникали дивитись одне на одного. В мовчанні вони вишикувались у шеренгу і завмерли в очікуванні.

Тіллі Мастертон торкнулась рукава Бонда. Її голос тремтів:

— Ви думаєте, вони сплять? Мені здається, у деяких я побачила на губах якусь піну...

Бонд теж це побачив. Піна була рожевою. Він сказав:

— Думаю, дехто їв цукерки або ще щось, коли їх здолав сон. Самі знаєте, які ці американці — вічно щось жують, — і додав тільки губами: — Тримайтеся від мене подалі. Можливо, буде стрілянина. — Він гостро поглянув на неї, аби впевнитися, що вона зрозуміла.

Тіллі кивнула, не підіймаючи очей, і прошепотіла у відповідь:

— Я буду поруч з Пуссі. Вона пригляне за мною.

Джеймс підбадьорливо посміхнувся.

— Добре.

Потяг проторохкотів через переїзд і зупинився. Пролунав локомотивний гудок. Двері купе розчинилися, на платформу депозитарію висипали бойові угруповання.

Далі події розвивалися з військовою чіткістю. Підрозділи вишикувались у бойові порядки: спочатку авангардна група, озброєна автоматами, потім група з ношами, щоб відтягнути охоронців та інший персонал подалі від сховища (тепер уже не більше, ніж красивий жест, подумав Бонд), потім — голдфінгерівська команда підричників — десяток людей разом із об'ємним, загорнутим у брезент, пакунком. Далі — змішана група з водіїв та регулювальників, медсестри — усі озброєні пістолетами; ті мали триматися позаду, разом із важко озброєним резервом, для врегулювання несподіваного

втручання з боку тих, хто, за словами Голдфінгера, міг «зарано очуняти».

Бонда з Тіллі зарахували до командної групи, що складалася з Голдфінгера, Одджоба і п'яти очільників банд. Вони мали зайняти позицію на пласких дахах двох дизель-локомотивів, котрі, як і планували, були розміщені позаду залізничних будівель, але в полі зору самого сховища та підходів до нього. Бонд з дівчиною мали здійснювати контроль за картами, розписом і за секундоміром відстежувати будь-які затримки та відступи від розкладу, й негайно доповідати Голдфінгеру, який по рації тримав зв'язок із усіма підрозділами. В момент підриву бомби вони сховаються за локомотивами.

Пролунав подвійний гудок, і поки Бонд з дівчиною лізли на дах локомотива, авангардна група, а за нею — усі інші, швидко подолали двадцять ярдів відкритого майданчика між залізничною колією та Булліон-бульваром. Бонд якомога ближче наблизився до Голдфінгера. Той дивився у бінокль, на грудях теліпався мікрофон. Але між ним та Джеймсом, як завжди, стирчав Одджоб — суцільна гора м'язів, який, байдужий до драматизму ситуації, не спускав очей з Бонда й дівчини.

Прикриваючись вивченням карти та звіряючись із секундоміром, Джеймс оцінював відстань та кут атаки. Він поглянув на групку з чотирьох чоловіків та жінки, котрі, мов зачаровані, не відривали очей від картини нападу. Джек Стреп палко вигукнув:

— Вони минули першу браму!

Бонд, наполовину заглиблений у власний план, підняв голову й оглянув поле бою.

Видовище було і справді дивовижним. По центру стирчав величний оцупкуватий мавзолей, сонце відбивалося у його стінах з полірованого граніту. За межами великого відкритого поля прилеглі дороги — Діксі-хайвей, Вайн-гроув та Булліон-бульвар — були геть заставлені великими й маленькими вантажівками з розпізнавальними прапорцями на перших та останніх машинах каравану. Їхні водії залягли у в'язках позаду зовнішньої стіни сховища, поки через головну браму в середину периметра заходили загони з потяга. Далі, за межами цього рухомого світу, був абсолютно нерухомий світ тиші, й складалося враження, немов решта Америки затримала дихання перед

цим грандіозним злочиним. Повсюди лежали тіла солдатів, розкидані, як їх здолала отрута, — вартові в будочках, тримаючи в руках автоматичні пістолети, а біля захисної стіни — два взводи солдатів у польовому обмундируванні. Вони лежали абияк, покотом, деякі один на одному. Ззовні, між Булліон-бульваром та головною брамою, два броньовики стикнулись один з одним і стояли зчеплені, важкі кулемети націлені — один дулом у землю, інший — у небо.

З башти одного броньовика звисало тіло водія.

Бонд вишукував хоч якісь ознаки життя, хоч якийсь рух, натяк на те, що це все грандіозна засідка, — усе дарма. Анічирк! Жодного звуку з боку будинків, що утворювали задник цієї театральної сцени. Він бачив лише загопи, які поспішали у справах згідно з погодженими диспозиціями.

Голдфінгер мовив у мікрофон:

— Припинити виносити потерпілих. Підривній команді — вперед. Відійти до укриття.

Команди прикриття разом з носильниками поспішили до виходу, знаходячи укриття за зовнішньою стіною. За розкладом у них було п'ять хвилин на те, щоб очистити зону, перш ніж туди увійдуть підривники, які зараз скупчилися біля головного входу.

— Вони випереджають розклад на хвилину, — зауважив Бонд.

Голдфінгер кинув погляд з-за спини Одджоба. Його безбарвні очі, що палали вогнем, зустрілися з очима Бонда. Губи Голдфінгера вигнулися в жорстокій посмішці.

— Бачите, містере Бонд, — процідив він крізь зуби, немов випльовуючи слова, — ви помилились, а я — ні. Ще десять хвилин, і я стану найбагатшою людиною у світі, найбагатшою людиною в історії! Що тепер скажете?

— Я вам відповім, коли ці десять хвилин закінчатся, — ввічливо мовив Бонд.

— Дасте відповідь? Гаразд, почекаймо, — Голдфінгер зиркнув на годинник і швидко заговорив у мікрофон. Його команда вбігла через головну браму з боєголовкою, яку в тканій колисці несли четверо чоловіків.

Голдфінгер подивився повз Бонда на групу ватажків на даху другого локомотива і тріумфально прокричав:

— Ще п'ять хвилин, панове, і спускаймося в укриття, — потім перевів погляд на Джеймса і тихо додав: — А з вами, містере Бонд, ми попрощаємося. Дякую вам та дівчині за допомогу.

Краєчком ока Бонд побачив якийсь несподіваний рух там, де його не мало бути. На небі з'явилася чорна плямочка. У верхній точці траєкторії вона вибухнула феєрверком.

Серце Бонда закалатало. Швидкий погляд показав, що ряди досі мертвих солдатів ураз ожили, кулемети на зчеплених броньовиках націлилися на браму. Гучномовець, як грім з ясного неба, промовив:

— Залишатися на місці. Кидайте зброю.

А коли одна із груп прикриття з переляку відкрила вогонь, на неї обрушились усі сили пекла.

Бонд схопив дівчину за талію і шугонув з даху.

Від платформи їх відділяло десять футів. Бонд пом'якшив падіння, схопившись лівою рукою за край даху, і поштовхом стегна поставив дівчину на ноги. Коли вони побігли вздовж потяга, тримаючись ближче до вагонів, Джеймс почув, як Голдфінгер гаркнув:

— Догнати їх та вбити!

Черга з автомата вдарила у бетон платформи ліворуч. Стріляти з лівої руки Голдфінгеру було незручно. Але Бонда лякав Оддjob. Джеймс із дівчиною вже добіг до краю платформи, як почув позаду легке човгання ніг.

Тіллі намагалася вирвати руку. Вона злобно заверещала:

— Ні, ні, припини! Я хочу бути поруч з Пуссі. Вона мене захистить.

— Заткнися, дурепо! — гаркнув Бонд. — Біжи, немов за тобою чорти женуться!

Але тепер вона упиралася, затримуючи біг. Раптом вирвала свою руку і рвонула до відчинених дверей пульманівського вагона. Боже, подумав Бонд, що за ідіотка! Він вихопив із-за пояса ніж і розвернувся зустріти Оддjobа.

За десять ярдів позаду Оддjob ледь пригальмував, зірвав рукою свій абсурдний смертоносний капелюх, миттєво прицілився і послав чорний сталевий снаряд. Капелюх крисами попав точно в основу шиї дівчини — вона, не видавши ні звуку, впала на платформу до ніг Оддjobа. Ця перешкода не завадила йому здійснитися в повітря у стрибку, націленому Бонду в голову. Нога, занесена для удару, ліва

рука викинута вперед у напрямку Джеймса подібно до шаблі. Бонд ухилився, підпірнув і вдарив ножем угору та вбік. Ніж увійшов у тіло в районі ребер, але інерція летючого тіла вибила ніж з руки. Той задзвенів по бетону. Тепер Оддjob, вочевидь не поранений, клишоного насувався на нього, виставивши вперед руки, готовий до чергового стрибка чи удару. В ньому грала кров, очі почервоніли, з роззявленого рота текла струминка слини.

Посеред какофонії стрілянини за межами станції пролунали три локомотивних гудки. Оддjob злобно загарчав і стрибнув. Бонд, пірнувши, ухилився вбік, але його як молотом щось ударило в плече, звалюючи на землю. Ну а зараз, подумав він, перекочуючись по землі, час для смертельного удару! Він незграбно випростався, нахилив шию, втягнув голову в плечі, щоб пом'якшити удар. Але нічого не сталося, і здивований Бонд побачив постать Оддjobа, який утікав по платформі.

Перший локомотив рушив. Оддjob добіг і застрибнув на підніжку. Зі секунду він висів, учепившись за поруччя, потім підтягнувся і зник у кабіні величезної могутньої машини, що набирала швидкість.

Позаду Бонда з грюканням розчинилися двері офісу квартирмейстера. Почулися гупання ніг і зойк «Сантьяго^{187!}» — Святий Джеймсе! — бойовий клич Кортеса, яким колись Лейтер жартівливо охрестив Бонда.

Джеймс різко розвернувся. Техасець із копицею солом'яного волосся, у формі морського піхотинця часів війни, вискочив на платформу в супроводі дюжини хлопців у камуфляжі. Металевим гаком замість правої руки він тримав базуку¹⁸⁸. Бонд побіг йому назустріч і зі словами: — Не надумай підстрелити мою лисицю, мерзотнику! — зірвав базуку з гака Лейтера й упав на платформу, зайнявши положення для стрільби лежачи.

Локомотив від'їхав уже на дві сотні ярдів і наближався до мосту над Діксі-хайвеєм. Бонд крикнув: — Побережися! — солдатам, які були позаду нього на лінії вогню реактивного снаряда, зняв його із запобіжника і ретельно прицілився. Базука легенько здригнулася, виплюнувши десятифунтовий бронебійний снаряд. Сяйнув яскравий спалах, повалив синій дим. У всі боки полетіли металеві шматки

задньої частини локомотива, але він не зупинився, проїхав міст і зник за поворотом.

— Непогано для салаги, — зауважив Лейтер. — Може, ти навіть вивів із ладу задній агрегат. Але ці тварюки спарені, й він може дістатися на одному далеко.

Бонд підвівсь і тепло усміхнувся, дивлячись у яструбині, синювато-сірі очі товариша.

— А якого біса ви, недотепи, не здогадалися заблокувати колію?

— Послухай, спритнику. Зі скаргами щодо постановки спектаклю можеш звертатись до президента країни. Він особисто керує операцією, і шлях не було перекрито навмисне. У небі висить літак-розвідник, він відстежить дизель, і ще до півдня ми запроторимо пройдисвіта Голді до каталажки. Ми й припустити не могли, що він залишиться на потязі. — Лейтер по-ведмежому схопив Бонда в обійми. — Чорт, радий тебе бачити! Мене з цими славними хлопцями відрядили спеціально, щоб подбати про тебе. Ми тут з ніг збилися, шукаючи тебе, а тим часом у нас палили з обох боків. — Він повернувся до солдатів: — Правильно я кажу, хлопці?

— Так точно, кепе! — розсміялися вони.

Бонд приязно поглянув на техасця, з яким побував у багатьох халехах, і серйозно мовив:

— Хай благословить тебе Бог, Феліксе! Тобі не раз вдавалося врятувати мені життя. Цього разу ти ледве встиг. Чого не скажеш про Тіллі Мастертон. — Він пройшов уздовж потяга, Фелікс поруч. Тендітна фігурка дівчини лежала там, де застала її смерть. Бонд опустився на коліна. Одного погляду на кут, під яким була зігнута її голова, немов у зламаній ляльки, виявилось достатньо. Він спробував намацати пульс. Піднявся. — Бідна маленька дурепа. Вона була невисокої думки про чоловіків. Феліксе, — мовив Бонд виправдувально, — я би врятував її, якби вона послухалася.

Лейтер не розумів. Він поклав руку товаришеві на плече і сказав:

— Ну звісно, друже, кріпись.

Потім звернувся до своїх людей:

— Двоє з вас віднесіть її до офісу квартирмейстера. О'Браєн, викликай «швидку». Як закінчите, зайдіть до командного пункту і

викладіть факти. Повідомте, що ми знайшли командера Бонда, і я приведу його з собою.

Бонд стояв, дивлячись униз на купку кісток та ганчір'я і пригадав яскраву, горду дівчину в крапчастій хустині на голові у летючому «тріумфі». Тепер її не стало.

Високо над їхніми головами в небо злетіла сигнальна ракета. У верхній точці вона вибухнула бордовим — сигнал припинення вогню.

ОСТАННІЙ ТРЮК

Минуло два дні. Фелікс Лейтер випишував кренделі на своєму чорному «студилаку», змінюючи смуги руху на забитому автівками мосту Трайборо. До відльоту літака Бонда — вечірнього рейсу ВОАС «Монарх» до Лондона — залишалось достатньо часу, але Лейтер явно поклав собі за мету змінити невисоку думку Бонда про американські авто. Він перемкнувся сталевим гаком на другу, і низька чорна машина рвонула зайняти вільне місце між величезним рефрижератором та замріяним «олдсмоби́лем», заднє вікно якого було геть заліплене відпускними наклейками.

Тіло Бонда вдавило у сидіння від прискорення трьохсотсильного двигуна так, що аж клацнули щелепи. Коли маневр був завершений, а роздратоване завивання клаксона позаду нарешті згасло, Бонд уїдливо зауважив:

— Пора пересідати з іграшкового автомобільчика на щось пристойніше. Тобі треба більше рухатись. А ця їзда на педальному тільки старить. Одного дня перестанеш крутити педалі, а як перестанеш рухатися — почнеш вмирати.

Лейтер розсміявся.

— Бачиш світлофор попереду? Закладімося, що проскочу його до того, як перемкнеться на червоний?

Машина стрибнула вперед, немов їй дали підзадника. На хвильку в голові Бонда запаморочилось, і він пропустив мить, коли «студилак», наче снайперська куля, мав розрізати сталеву стіну з машин, що якимось дивом в останній момент розступилися від потрійного клаксона, мовби води моря від посоху Мойсея, й ось, набравши за сто

ярдів швидкість дев'яносто миль, вони проскочили світлофор і невинно покотили далі центральною смугою.

— Колись ти таки натрапиш на неправильного поліціанта, — мовив Бонд, оговтавшись, — і тоді посвідчення Пінкертонів тобі не допоможе. Тебе оштрафують не тільки за повільну їзду, а ще й за те, що ти затримуєш купу машин позаду. Тобі підійде гарний підстаркуватий «роллс-ройс» «Срібна примара» з величезними панорамними вікнами, через які милуватимешся красотами природи. — Бонд махнув рукою на величну купу металобрухту праворуч. — Максимальна швидкість — не більше п'ятдесяти, зможеш зупинитись і навіть давати задній хід. Клаксон з грушею. Цілком відповідатиме твоєму загальмованому стилю водіння. Один такий екземпляр, напевне, скоро викинуть у продаж — машину Голдфінгера. До слова, а що, власне, сталося з Голдфінгером? Його так і не спіймали?

Лейтер звірився з годинником і перешикувався до бокової смуги, скинувши швидкість до сорока.

— Правду кажучи, — відповів серйозно, — ми цим трохи занепокоєні. Газети нас шпиняють чи, точніше, шпиняють гуверську братію, як скажені. Спочатку вони бурчали з приводу туману секретності, який ти тут розвів. Звісно, ми не могли сказати, що це не наша вина, а декого з Лондона, а той старий лаймі на прізвисько М. на поліг саме на цьому. Тоді газетники накинулися на нас. Сказали, що тільки й уміємо, що чухати дупу. Треба зазначити, Джеймсе, — голос Лейтера став похмурим, він немов виправдовувався, — у нас нема жодної зачіпки. Той дизель перехопили. Голдфінгер установив автоматичне керування і на швидкості тридцять миль пустив його колією. Але десь дорогою він та його кореєць зійшли з потяга, можливо, й та дівка Галор та четвірка бандитів, оскільки вони також ніби випарувалися. Ми, звісно, знайшли його автомобільний конвой — той чекав на схід від Елізабетвіля. Жодного водія, більшість, мабуть, розбіглись, але десь там цей Голдфінгер ховається зі своєю потужною бандою. Вони точно не сіли на російський крейсер у Норфолку. В нас там у доках купа агентів у цивільному, які в один голос твердять, що «Свердловськ» вирушив за розкладом і сторонні на його борт не підіймалися. Жодна собака не крутилася біля складів на Іст-Рівер, ніхто не з'являвся ні в Айдлвайлді, ні на обох кордонах —

Мексика й Канади. Готовий закластися, що Джек Міднайт якимсь переправив їх до Куби. Якщо вони взяли кілька вантажівок і гнали як скажені, то могли дістатися Флориди й бути на Дейтон-Біч десь наступного ранку.

А у Міднайта там добряче все схоплено. Берегова охорона та ВПС, звісно, були попереджені, але пошуки не дали нічого. Вони могли десь перекантуватися день, а вночі відпливти на Кубу. Всі цим страшенно занепокоєні, а президент метає блискавки і громи.

Увесь минулий день Бонд провів у Вашингтоні, протираючи товстенні дорожні червоні килими. Виголосив кілька промов у Монетному дворі, провів ланч із великими шишками в Пентагоні, а також незграбні чверть години з президентом США. Решту дня Джеймс напружено працював із командою стенографістів у службових кабінетах контори Едгара Гувера в присутності колег з резидентури «С». А на додаток мав жваву чвертьгодинну телефонну розмову з М. через трансатлантичний скремблер амбасади. М. проінформував про розвиток подій на європейському напрямку. Як Бонд і розраховував, телеграму Голдфінгера до «Юніверсал Експорт» сприйняли за сигнал біди. Фабрики у Рікалвері та Коппеті ще раз ретельно обшукали і знайшли додаткові докази контрабанди золота.

Індійський уряд попередили щодо літака, який перебував на шляху до Бомбея, і принаймні з цього кінця операцію почали зачищати. Швейцарська спецбригада швидко віднайшла автомобіль Бонда, а також вийшла на шлях, як Джеймса з дівчиною переправили до Америки. А от в Айдлвайлді ФБР загубило слід. М., здавалося, був задоволений тим, як Бонд упорався з операцією «Великий шолом», проте додав, що Банк Англії терзає його стосовно голдфінгерівських двадцяти мільйонів фунтів золотом. Мерзотник акумулював увесь свій капітал у «Парагон Сейф Депозит Ко» в Нью-Йорку, але напередодні дня «Ч» усе забрав і кудись вивіз у критій вантажівці. Банк Англії підготував урядовий декрет¹⁸⁹, що дає право конфіскувати золото у разі, якщо воно буде знайдено, та розпочати розслідування, аби довести, що золото було незаконно вивезене з Англії, чи принаймні довести, що лєвова його частка — це контрабандне золото з доданою вартістю, утвореною незаконним способом. Але, оскільки справою займаються скарбниця США та ФБР, і оскільки М. не має юрисдикції

на території Америки, Бонду краще повернутися додому й допомогти залагодити справи.

— І ще, ледь не забув, — у кінці розмови голос М. стомлено захрипів, — надійшов делікатний запит від прем'єр-міністра з проханням дозволити Бонду прийняти американську медаль за заслуги¹⁹⁰. Звісно, М. довелося розповісти прем'єр-міністру, що правила Секретної служби не дозволяють такого роду відносин — особливо з іноземними державами, якими б дружніми вони не були. Шкода, але М. упевнений, що Бонд знає правила. Джеймс відповів «так, звісно», подякував і пообіцяв, що візьме квиток на найближчий рейс.

Тепер, коли вони неспішно котились автомагістраллю Ван-Вік, Бонд відчував легке невдоволення. Він терпіти не міг залишати справи недоробленими. Жодного з великих гангстерів не спіймали, а сам Джеймс не виконав два доручених йому завдання — спіймати Голдфінгера й захопити його золотий запас. У тому, що операція «Великий шолом» провалилася, була лише щаслива несподіванка долі. «Бічкрафт» обслуговували за два дні до дня «Ч», і прибиральник, який знайшов записку, дістався до Пінкертонів за якихось пів години до того, як Лейтер мав полетіти на Східне узбережжя владнати великий расовий скандал. Але відтоді Лейтер із шкіри пнувся, щоб переконати свого шефа, потім ФБР, опісля — Пентагон. Досьє ФБР на Бонда та перемовини з М. через Центральне розвідувальне управління надали справі достатньо ваги, щоб уже за годину звернутися до президента США. Відтак усе закрутилося для постановки грандіозного спектаклю за участю майже усіх мешканців Форт-Нокса. Обоє «японців» схопили без проблем, і в їхніх аташе-кейсах виявили пляшки, в яких під виглядом джину були три пінти GB — достатня кількість, щоб ефективно знищити населення Форт-Нокса. Обоє чоловіків піддали суворому допитові, під час якого вони видали текст повідомлення Голдфінгеру з дозволом на початок операції. Телеграму надіслали. В армії оголосили тривогу, перекрили дороги, залізничне сполучення, закрили повітряний простір і заблокували весь рух до Форт-Нокса, за винятком гангстерських автомобільних конвоїв. Усе інше було розіграно без репетиції, аж до рожевої піни та горлаючих немовлят, які мали, згідно із задумом, додати зворушливої правдоподібності.

Так, для Вашингтона результат операції виявився задовільним, чого не можна сказати про Англію. Але кого в Америці цікавить доля золота Банку Англії? Чи доля двох англійських дівчат, які втратили життя під час операції. Кому яка справа, що Голдфінгер на волі, якщо американський золотий запас у повній цілості!

Друзі неспішно їхали бруднувато-коричневим полем Айлдвайлда, мимо десятимільйонних скелетів недобудованих корпусів, які одного дня перетворять цей аеропорт на справжній, дорослий, і припаркувалися біля одного з тимчасових бетонних блоків, які Бонд, здавалося, бачив тут усе своє життя. Голос із гучномовця долинав і сюди: «Пан-Америкен Ворлд Ервейз» оголошує відправлення президентського рейсу PA-100»; «Трансворлд Ервейз викликає капітана Мерфі. Капітане Мерфі, будь ласка». А потім округлі, немов груші, голосні звуки англійської промови диктора ВОАС: «ВОАС оголошує прибуття рейсу VA-491 з Бермуд. Для пасажирів — вихід номер дев'ять».

Бонд узяв валізу і підійшов попрощатися з Лейтером:

— Дякую за все, Феліксе. Пиши мені щоденно.

Лейтер сильно потиснув руку.

— Звісна річ, друзяко. Не перепрацьовуйся! Попроси свого клятого старого М. надіслати тебе сюди якнайскоріше. Наступного разу викроїмо трохи вільного часу, щоб відірватися. Пора вже показати тобі мій рідний штат. Хочу познайомити тебе з моєю нафтовою свердловиною. Ну, а зараз — бувай!

Лейтер заліз у машину і натиснув акселератор, виїжджаючи із зони відправлення. Бонд прощально підняв руку. «Студилак», мов ошпарений, вискочив на головну дорогу. Сталевий гак у вікні переможно виблиснув на сонці у дружньому салюті — і машина зникла.

Бонд зітхнув, підняв валізу і почвалав до кас компанії ВОАС.

Джеймсу аеропорти подобались, особливо коли він там вештався сам. Маючи пів години, і тепер із задоволенням прогулявся, розглядаючи натовп, випив бурбон зі содовою в ресторані, а також провів час, вибираючи читиво в журнальному кіоску. Урешті-решт купив «Основи сучасного гольфу» Бена Хогана, останній роман

Реймонда Чендлера¹⁹¹ і завітав до кіоску сувенірів купити якийсь дріб'язок своїй секретарці.

Голос гучномовця змінився на чоловічий. Він зачитав довгий список пасажирів «Монарха», яких запрошували до стійки реєстрації. Через десять хвилин, коли Бонд оплачував страшенно дорогу кулькову ручку, почув власне ім'я. «Містера Джеймса Бонда, пасажира рейсу «Монарх»-510 компанії ВОАС до Гандера та Лондона, просимо підійти до стійки реєстрації. Містере Джеймс Бонд, будь ласка». Вочевидь, щось пов'язане з податковою декларацією стосовно грошей, які він заробив під час перебування в Америці. Бонд принципово ніколи не заходив до офісу федеральної податкової служби в Нью-Йорку для заповнення декларації, і лише одного разу йому довелося через це сперечатися в Айдлвайлді. Він вийшов з кіоску і підійшов до стійки ВОАС.

— Містере Бонд, можу я подивитися ваш медичний сертифікат? — службовець був підкреслено ввічливим.

Джеймс витягнув з паспорта довідку і простягнув службовцю.

Чоловік скрупульозно її вивчив.

— Шкода, сер, — мовив, — але в Гандері зафіксований випадок тифу, і вони наполягають, щоб усі транзитні пасажирі, в яких щеплення старіше за шість місяців, були вакциновані повторно. Ми розуміємо, що це дратує, сер, але вони там у Гандері дуже принципово ставляться до цього питання. На жаль, ми не зможемо організувати прямий рейс, бо зустрічний вітер дуже сильний.

Бонд не терпів щеплень.

— Але, послухайте, — мовив роздратовано, — мене цими клятими уколами вже усього продірявили. Я напхом напханий тими вакцинами — останні двадцять років мене колять із будь-якого приводу. — Він оглянувся. Навкруги стійки ВОАС ажіотажу не спостерігалось. —

А що інші пасажирі? — спитав. — Де вони?

— Вони усі погодилися, сер. І саме зараз їм роблять щеплення. Це займе якусь хвилину, сер, якщо будете ласкаві пройти за мною.

— А, гаразд.

Бонд нетерпляче смикнув плечима й рушив за чоловіком за стійку до офісу компанії ВОАС. Усередині був лікар у білому халаті й масці, який

тримав у руці шприц.

— Останній? — запитав він у чоловіка.

— Так, лікарю.

— Гаразд. Зніміть піджак і закотіть лівий рукав. Шкода, що вони в тому Гандері такі перестраховальники!

— Ще й як шкода! — відізався Бонд. — Чого вони там бояться? Бубонної чуми?

У кімнаті запахло спиртом, лікар клацнув по шприцу.

— Дякую, — похмуро мовив Бонд. Він відкотив рукав і потягнувся зняти піджака зі спинки стільця. Рука опустилась, промахнулася, ковзнула нижче, ще нижче, аж до самої підлоги. Тіло рушило слідом...

У салоні літака було увімкнене освітлення. Здавалося, вільних місць багато. Чому тоді його втиснули поруч з пасажиром, який ліктем ледь не упирався в груди? Бонд спробував устати, щоб пересісти, але його накрила хвиля нудоти. Він заплющив очі й задумався. Як дивно — його ніколи не захитувало в повітрі. Відчув на обличчі холодний піт. Треба витягнути хустину і витерти. Він знову розплющив очі, щоб поглянути на руки. Його зап'ястя були прив'язані до ручок крісла. Що за чорт! Йому зробили укол, і він відрубався? Чи, може, став буйним? Що тут, до дідька, коїться? Він повернув голову праворуч і... заляк. Поруч сидів Одджоб. Одджоб! Одягнутий у льотну форму ВОАС!

Одджоб байдуже поглянув на Бонда і натиснув кнопку виклику бортпровідниці. Десь далеко в комірчині пролунало мелодійне тілкання. Позаду почувся шерхіт спідниці. Джеймс задер голову — над ним стояла Пуссі Галор — витончена та свіжа у блакитній формі стюардеси.

— Привіт, красунчику, — мовила вона й окинула довгим, вивчальним поглядом, який він так добре пам'ятав, але звідки? Десь з іншого життя.

— Боже правий, що тут коїться? — відчайдушно запитав Бонд. — Звідки ви взялися?

Дівчина весело посміхнулася.

— Звідти, де ікру запивають шампанським. Ви, британці, звикли бити байдики, тільки-но дістаєтеся висоти двадцяти тисяч футів. Але поки що тут я не знайшла ні листочка брюссельської капусти, ні

чайнки. Та не переймайтеся, дядечко бажає побалакати, — вона пішла далі проходом, вихляючи стегнами, і зникла за дверима кабіни.

Тепер Бонда вже ніщо не могло здивувати. Голдфінгер, у формі капітана ВОАС, трохи для нього завеликій, капелюх зсунутий на потилицю, зачинив двері кабіни й попрямував проходом.

Голдфінгер похмуро дивився згори на Джеймса:

— Ось так, містере Бонд. Доля розпорядилася дограти нам цю гру до кінця. Але тепер карти у вашому рукаві вже не буде. Ха! — короткий вигук умістив букет люті, стоїцизму та поваги. — Ви стали справжньою змією на моєму пасовиську. — Він злегка потрусив великою головою. — Навіщо я залишив вас жити! Міг би розчавити вас, як жука! Ви з дівчиною мені знадобились, і в цьому я виявився правим. Але я ніби збожеволів, перебравши подальший ризик. Саме так, збожеволів. — Його голос став тихішим, сповільнився. — А тепер скажіть, містере Бонд, як ви це зробили? Як удалося передати інформацію?

— Бачу, нам є про що побалакати, Голдфінгере, — рівним тоном мовив Бонд. — Я вам дещо розповім. Але тільки після того, як знімете з мене ці мотузки та принесете пляшку бурбону, лід, содову і пачку «Честерфілду». А коли розповісте мені те, що мене цікавить, я вирішу, що розказати вам. Як ви зазначили, ситуація моя з рук геть погана чи принаймні виглядає такою. Тож втрачати мені нема чого, і якщо бажаєте щось почути від мене, це станеться на моїх умовах.

Голдфінгер задумливо дивився на Бонда.

— Не маю заперечень. Щоби вшанувати достойного супротивника, я дозволяю провести вашу останню поїздку з комфортом. Одджобе, — голос зробився різким, — виклич міс Галор і розв'яжи його. Персядь у крісло попереду. Ззаду він не нашкодить літакові, але не дай наблизитись до кабіни. За необхідності — вбий, але я би волів, щоб він добрався до пункту призначення живим. Зрозуміло?

— Арргх.

П'ять хвилин по тому Бонд отримав усе, що бажав. Перед ним поставили тацю з віскі й пачкою сигарет. Він налив бокал бурбону. Голдфінгер чекав у кріслі через прохід. Джеймс підняв бокал і готовий був зробити ковток, як дещо побачив. Він обережно поставив бокал назад на серветку, щоб не зачепити клаптик паперу, приклеєний до дна

бокалу. Запалив сигарету, знов узяв бокал, повитягував кубики льоду і випив напій майже до кінця. Тепер можна було прочитати слова через скляне дно. Він поставив бокал на серветку. Текст був такий:

«Я з вами. ХХХХ. П.»

Бонд відкинувся, влаштовуючись зручніше.

— Гаразд, Голдфінгер, — мовив, — по-перше, розкажіть, що відбувається, звідки ви взяли цей літак і куди ми прямуємо?

Голдфінгер закинув ногу за ногу, задумливо подивився крізь Джеймса вздовж проходу і буденно розповів:

— Я взяв три вантажівки і проїхав через уся країну майже до мису Гаттерас¹⁹². В одній вантажівці був мій особистий запас золота, у двох інших — водії, дехто з персоналу і ватажки гангстерів, з яких мені була потрібна лише міс Галор. Я залишив кількох відданих людей, щедро розрахувався з рештою й одного за одним висадив дорогою. Діставшись узбережжя, провів нараду з чотирма ватажками в ізольованому місці, під надуманим приводом залишивши міс Галор біля вантажівок. Чотирьох чоловіків я застрелив у своїй звичайній манері — по одній кулі всім. Повернувшись до вантажівок, пояснив, що усі четверо віддали перевагу грошам та можливості діяти на свій розсуд. Так я залишився зі шістьма вірними чоловіками, дівчиною і золотим запасом. Найнявши літак, перелетів до Ньюарка, штат Нью-Джерсі, а золоті пластини зійшли за свинцеві для рентген-апарата. Потім я відвідав одне місце в Нью-Йорку, звідки поспілкувався по радіо з Москвою і пояснив, чому зазнав невдачі з операцією «Великий шолом». У розмові згадав ваше ім'я. Мої друзі, з якими, наскільки розумію, ви також знайомі, — Голдфінгер пильно подивився на Бонда, — і які проходять під загальною назвою СМЕРШ, упізнали ваше ім'я і розповіли, хто ви такий.

Тут я зрозумів те, чого раніше збагнути не міг. Мені сказали, що СМЕРШ має сильне бажання з вами побалакати. Я поміркував і за деякий час випрацював план, який ви зараз бачите у дії. Удаючи зі себе вашого друга, я без ускладнень з'ясував, яким рейсом ви летите. Троє з моїх людей — пілоти Люфттваффе — запевнили, що не матимуть жодних проблем з керуванням цивільним літаком. Усе решта — справа техніки. За допомогою чистого блефу, трюків з переодяганням, трохи сили — ми переконали персонал ВОАС в Айдлвайлді, екіпаж літака і

пасажирів зробити необхідні ін'єкції, від яких ті зараз оговтуються. Перевдягнулися у форму, зняту з екіпажу, завантажили золото й занесли на борт вас на ношах. Точно за розписом новий екіпаж ВОАС разом із стюардесою піднявся на борт, і ми злетіли.

Голдфінгер на мить задумався і розвів руками:

— Звісно, не все вдалося гладко. Нам сказали «прямувати кермовою доріжкою «альфа» до смуги чотири», але ми спромоглися знайти її тільки, котячись за літаком КЛМ. У хитромудрощах Айдлвайлда може розібратися хіба що знавець, а ми лише недосвідчені аматори. Проте завдяки впевненості, міцним нервам та витримці військова кмітливість завжди переважає над загальноцивільною, тим паче, що ми спілкувалися не з найяскравішими персонажами. З розмов радіооператорів я зрозумів, що цей літак скоро почнуть шукати. Нас уже питали, чому ми вийшли з поля видимості радарів у Нантакеті. Недавно з поста раннього радіолокаційного виявлення нас викликали на високій частоті. Однак це мене не тривожить. Палива у нас досить. І ми отримали диспетчерський дозвіл з Москви на посадку в Східному Берліні, Києві чи Мурманську. Можемо вибрати будь-який маршрут, залежно від погодних умов. Не бачу проблем. А якщо вони виникнуть, я завжди зможу владнати їх по радіо. Ніхто не збиватиме безцінний літак ВОАС. Таємничість та плутанина зіграють нам на руку, аж допоки ми опинимось у глибині радянської території, а там уже зникнемо без сліду.

Із того моменту, як Бонд почув детальний план операції «Великий шолом», він уважав, що для Голдфінгера не існує чогось неможливого, чогось фантастичного. Тож крадіжка «стратокрузера», як її виклав Голдфінгер, була, звісно, фактом, що суперечить здоровому глуздові, але не більше, ніж контрабанда золота чи викрадення ядерної боеголовки. Якщо підійти до розглядання такого роду реалій покровоко, то, хоча вони і мали присмак магії або, точніше, генія, це були цілком логічні дії. А дивними здавалися тільки через свою масштабність. Навіть дрібне шахрайство з містером Дюпоном було блискуче продумано. Безсумнівно, Голдфінгер — свого роду митець або навіть професор злочинного світу, такий самий великий у своїй царині, як Челліні чи Ейнштейн у своїх.

— А тепер, містере Бонд зі Секретної служби, повернімося до нашої домовленості. Що ви можете мені доповісти? Хто вас на мене нацькував? Що їм про мене відомо? Як вам вдалося зірвати мої плани? — Голдфінгер відкинувся у кріслі, склав руки на животі та втупився у стелю.

Бонд надав Голдфінгерові цензуровану версію правди. Він не згадав ані СМЕРШ, ані місцезнаходження поштової скриньки, не розповів таємниці «Гомера» — приладу, що міг би зацікавити росіян. Наостанок додав:

— Бачите, Голдфінгере, ви вчасно втекли. Якби Тіллі Мастертон не втрутилась у справу в Женеві, ви би вже попались і зараз длубалися в зубах у швейцарській в'язниці в очікуванні депортації до Англії. Ви недооцінюєте англійців. Можливо, вони не моторні, але наполегливі. Думаєте, в Росії ви опинитеся в безпеці? На вашому місці я не був би таким упевненим. Ми і раніше витягували звідти людей. Я подарую останній афоризм для вашої колекції, Голдфінгере: «Ніколи не задирайтеся з англійським ведмедем».

О.Н.Д. ТЕРАПІЯ

Високо у небі, над залитим місячним світлом нічним пейзажем калатали турбіни літака. В салоні було темно. Бонд сидів у темряві й пітнів від страху, не знаючи, що робити.

Годину тому дівчина принесла обід. Із захованим у серветці олівцем. Вона видала пару грубуватих жартів на радість Одджобу і пішла. Бонд трохи поклював без апетиту, випив добрячу порцію бурбону, поки його уява гарячково розробляла плани, як захопити літак та здійснити аварійну посадку в Гандері чи будь-де у Новій Шотландії. Може, в крайньому разі, підпалити літак? Він погрався з цією думкою, а також з ідеєю відчинити люк. Обидві довелось відкинути, як непрактичні та суїцидні. Немов щоб відволікти його від ідіотських думок, чоловік, якого Бонд зустрів коло стійки ВОАС, — один з німців — вийшов із кабіни і зупинився біля крісла Бонда.

Згори він посміхнувся Бонду.

— ВОАС гарно про вас турбується, чи не так? Містер Голдфінгер припускає, що у вас можуть виникнути деякі химерні ідеї, тож наказав мені наглядати за хвостовою частиною. Так що, будь ваша ласка, сидіть смирно і насолоджуйтеся польотом.

Не отримавши відповіді, німець пройшов у хвостовий відсік.

Щось шкребло у Бонда в пам'яті, щось пов'язане з попередніми думками. Дещо, пов'язане з відкриттям люка. Хіба не щось таке трапилось у літаку над Персією в п'ятдесят сьомому? Бонд сидів і як у прострації розглядав спинку крісла попереду. Може спрацювати! Теоретично — має спрацювати!

Джеймс нашкрябав усередині серветки: «Зроблю, що в моїх силах. Пристебни реміні. ХХХ. Дж.»

Коли дівчина прийшла за тацею, Бонд випустив із руки серветку, підняв її і простягнув Пуссі. Він затримав її правицю у своїй, посміхнувшись у вивчальні очі дівчини. Вона нахилилася, щоб забрати тацю і швидко поцілувала його в щоку. Вирівнялася, грубувато мовила:

— Я бачитиму тебе у своїх снах, красунчику, — і відійшла.

Бонд прийняв рішення. Він ретельно продумав, що саме слід зробити, очима виміряв усе до дюйма, ніж з-під каблука черевика перекочував під полу піджака, а найдовший кінець реміня безпеки Джеймс обмотав довкола лівої руки. Потрібно було лише, щоб Оддjob відвернувся від ілюмінатора. Звісно, Бонд не розраховував на те, що Оддjob засне, але той міг хоча б влаштуватися зручніше. Джеймс не випускав з поля зору нечіткий відбиток корейця в ілюмінаторі, а він сидів непорушно під світлом для читання, втупивши очі у стелю, рот напіввідкритий, руки лежать на руків'ях крісла.

Одна година, дві години. Бонд почав хропіти — ритмічно, мляво і, як сподівався, заразливо. Оддjob переклав руки на коліна, клюнув раз головою, але вмить вирівнявся і змінив позу на комфортабельнішу — відсунувся від дратівливого світла лампочки. Потім відвернувся від ілюмінатора і притулився лівою щокою до крісла!

Бонд продовжував рівномірно похропувати. Прослизнути під носом у цього корейця буде так само важко, як мимо голодного мастифа. Повільно, дюйм за дюймом, Джеймс розвернув ноги і просунув руку з ножем між кріслом Оддjobа та стіною. Нарешті дістався цілі, й тепер

гострий, як кинджал, кінчик його ножа був спрямований у центральну точку ілюмінатора, вибрану заздалегідь. Бонд іще щільніше вчепився у ремінь безпеки, коротко замахнувся ножом і щосили вдарив.

Джеймс гадки не мав, що станеться, якщо вибити ілюмінатор. Із газет він знав, що у випадку з персидським літаком потік повітря з розгерметизованого салону був таким міцним, що через дірку висмоктало назовні пасажира, який сидів поруч з вікном. Тепер, коли він відняв свій кинджал, почалося страшне виття, ледь не зойк, і Бонда присмоктало до спинки крісла Одджоба з такою силою, що зірвало кінець ременя з руки. Проте зі свого місця позаду він став свідком дивного феномену: тіло Одджоба немов подовшало і витягнулось у напрямку зяючого чорного отвору, почувся тріск, коли його голова пройшла, а плечі вдарились об раму. Потім, немов то не людина, а зубна паста, тіло повільно, дюйм за дюймом, із свистом усмоктало в чорний отвір. Тепер Одджоб по пояс був за бортом. Його міцні сідниці застрягли, а людська паста витягувалася назовні дуже повільно. Раптом із гучним чмоканням сідниці просочились, і ноги зникли в дірці, немов його вистрелили з гармати.

Настав кінець світу. З приголомшливим гуркотом, наче завалилася шафа з глиняними глечиками, величезний літак задер носа, потім пірнув донизу. Останнє, що почув та побачив Бонд перед тим, як знепритомніти, був рев двигунів через розбитий ілюмінатор і подушки з килимами, що їх виносило геть. Тіло Бонда, страждаючи від браку кисню, відчайдушно хапалося за крісло попереду.

Наступним, що відчув Джеймс, був сильний удар по ребрах, від якого в роті з'явилася кров. Він застогнав. І відчув новий удар ногою. Зібравши усі сили, підвівся на коліна в проході та спробував крізь рожеву завісу на очах оцінити ситуацію. Світло у салоні увімкнули, довкола висіло легке марево. Різка декомпресія призвела до того, що повітря всередині кабіни опустилося нижче рівня роси. Виття двигунів через вікно було оглушливим. У салоні вирував крижаний смерч. Над Бондом стояв із маленьким убивчим пістолетом у руці Голдфінгер, блідий у жовтуватому світлі. Голдфінгер підняв ногу і вдарив знову. Бонд вибухнув від люті, перехопив ногу і різко повернув, ледь не зламавши щиколотку. Пролунав крик, Голдфінгер гримнувся на підлогу, струсонувши літак. Бонд вискочив з проходу і згори

накинувся на супротивника. Постріл обпалив йому обличчя, але він устиг загатити коліном Голдфінгеру в пах, а лівою рукою перехопив пістолет.

Уперше в житті Бонд оскаженів. Кулаками та колінами він гатив по ворогу, який звивався, раз у раз ударяв лобом його блискучу від поту фізіономію. Голдфінгер знову наставив пістолетик, але Бонд мимохідь відбив руку. Пістолет металевим задзеленчав між сидіннями. Голдфінгер учепився руками в горлянку Бонда, той стиснув шийку Голдфінгера. Бонд дедалі сильніше здавлював великими пальцями артерії ворога. Він уклав у це усю свою вагу, гарячково хапаючи ротом повітря. Відрубається раніше, ніж придушить Голдфінгера? Чи ні? Зможе витримати натиск сталевих рук Голдфінгера? Лиснюче обличчя почало мінятися. Під засмагою воно стало темно-багровим. Очі почали заковуватися. Тиск рук на горлі Бонда послабшав. Потім руки розтиснулися, рот розкрився, вивалився язик, із глибини легенів почулося страшне булькотіння. Бонд сів на груди, що більше не здимались, і один за одним розігнув одерев'янілі пальці.

Потім глибоко видихнув, став на коліно й підвівся. Очманіло оглянув салон літака. На своїй кухоньці Пуссі Галор, пристебнута до крісла, знепритомніла й нахилилась уперед, як мішок з ганчір'ям. Трохи далі, посередині проходу лежав, розкинувшись, один із охоронців з дивно вивернутою головою та руками. Не пристебнутого, коли літак пірнув, його, мабуть, бовтало по салону, як ляльку.

Бонд потер долонями обличчя. На руці й на щоці здулись опіки. Втолено він опустився на коліна і знайшов маленький пістолет. Автоматичний «кольт»-25. Перевірів магазин — три патрони, один у стволі. Напівкарачки, навмання, Бонд дочвалав до місця, де сиділа Пуссі. Він розстебнув її жакет, просунув руку і торкнувся грудей. Серце тріпотіло, як жайворонок у руці. Джеймс розстебнув ремінь, поклав дівчину на підлогу, сам присів зверху. Впродовж наступних п'яти хвилин він ритмічно робив їй штучне дихання. Коли Пуссі застогнала, Джеймс зліз із неї, залишивши дівчину лежати, добрався до мертвого охоронця і витягнув із кобури повністю заряджений «люгер». На зворотному шляху серед хаосу кухоньки помітив повну пляшку бурбону, що качалася туди-сюди по підлозі. Джеймс підняв її, витягнув корок і ковтнув з горлечка. Віскі обпекло горло, як дезінфікувальний

засіб. Закоркувавши пляшку, він рушив далі. На мить зупинився перед дверима kabіни пілотів, роздумуючи. Потім, з пістолетами в руках, потягнув важіль донизу й увійшов.

П'ять лиць, блакитних у сяйві приладів, синхронно повернулися. Роти — чорні дірки, очі виблискують білим. У kabіні гуркіт двигунів було чути значно слабше. А ось запах поту та сигарет — сильніше. Бонд стояв, розставивши ноги, твердо тримаючи пістолети в руках.

— Голдфінгер мертвий, — оголосив. — Той, хто рипнеться або не виконає наказу, отримає кулю. Пілоте, наше місцеперебування, курс, висота та швидкість?

Пілот зглитнув. Щоб відповісти на запитання, йому довелося назбирати слини.

— Сер, — сказав нарешті, — ми за п'ять сотень миль на схід від Гуз-бею¹⁹³. Містер Голдфінгер сказав, що маємо посадити літак на воду якнайближче до узбережжя. Ми мали зібратися в Монреалі, а потім, як звелів містер Голдфінгер, повернутися сюди і витягнути золото. Наша швидкість — двісті п'ятдесят миль на годину, висота — дві тисячі.

— Скільки часу зможемо протриматися на цій висоті? Напевне, ми витрачаємо забагато пального.

— Так, сер. Дві години — за моїми підрахунками, на такій швидкості та висоті.

— Запитайте сигнал перевірки часу.

— Тільки-но отримали такий з Вашингтона, сер, — швидко відізався штурман. — За п'ять п'ята ранку. Світанок на такій широті почнеться приблизно за годину.

— А де метеорологічне судно «Чарлі»?

— За триста миль на північний схід, сер.

— Пілоте, як вважаєте, дотягнемо до Гуз-бею?

— Ні, сер, не дотягнемо приблизно сотню миль. Зможемо лише дістатися узбережжя на північ від нього.

— Зрозуміло. Міняємо курс на корабель «Чарлі». Операторе, викличте мені судно і передайте мікрофон.

— Слухаюся, сер.

Поки літак виконував широкий поворот, Бонд прислухався до статичних розрядів ефіру та уривків голосів, що линули з гучномовця над його головою.

Крізь шум він чув голос радиста:

— Океанічна станція «Чарлі». Говорить «Спідберд-510». G-ALGY викликає «Чарлі», G-ALGY викликає «Чарлі», G-ALGY ...

В ефірі пролунав різкий голос:

— G-ALGY, уточніть ваше місцеперебування. G-ALGY, уточніть ваше місцеперебування. Говорить контрольна вежа Гандера. G-ALGY...

Слабенько прорізався Лондон й одразу заторохкотів. Тепер голоси линули звідусіль. Бонд легко уявив, як контрольні вежі швидко узяли пеленг, професіонали запрацювали над створенням єдиного колективного плану, обмін телефонними дзвінками, збуджені перемовини через пів світу. Але найсильніший сигнал з Гандера перекивав усі інші голоси.

— Ми визначили місцеперебування G-ALGY — 50 градусів північної широти, 70 — східної довготи. Усім станціям припинити передачу. Терміново. Повторюю: ми визначили місцеперебування G-ALGY...

Раптом у гучномовці почувся впевнений голос станції «Чарлі»:

— Океанічна станція «Чарлі» викликає «Спідберд-510». «Чарлі» викликає G-ALGY. Чуєте мене? «Спідберд-510», відповідайте.

Бонд засунув маленький пістолет у кишеню й узяв простягнутий мікрофон. Натиснувши кнопку передачі, він розбірливо заговорив, не відриваючи очей від екіпажу під пластиковим куполом кокпіта.

— «Чарлі», говорить G-ALGY «Спідберд», який учора було викрадено з Айлдвайлда. Я убив людину, яка здійснила це викрадення, і частково пошкодив літак через розгерметизацію салону. Екіпаж літака тримаю на мушці. У нас недостатньо пального, щоб дістатися Гуз-бею, тому пропоную посадити літак на воду якомога ближче до вас. Прошу запалити освітлювальні вогні.

Новий голос — авторитетний — можливо, голос капітана промовив:

— «Спідберд», говорить «Чарлі». Зрозуміли вас добре. Назвіть своє ім'я. Повторюю: назвіть своє ім'я. Прийом.

Бонд назвав, посміхаючись від уявлення, до якого розголосу призведуть його слова:

— «Спідберд» викликає «Чарлі». Говорить агент нуль-нуль сім британської Секретної служби, повторюю: номер нуль-нуль сім. Затребуйте радіо Вайтхола для підтвердження. Повторюю: затребуйте радіо Вайтхола для підтвердження. Прийом.

Запала приголомшлива тиша. Звідусіль намагалися прорватися збуджені голоси. Якесь диспетчерська служба, мабуть, Гандера, очистила ефір. «Чарлі» повернувся:

— «Спідберд», говорить «Чарлі», він же — архангел Гавриїл. Зрозуміли вас, запросимо Вайтхол. Добро на освітлювальні вогні, але Лондону і Гандеру потрібні деталі...

— Вибачте, «Чарлі», — перебив Бонд, — але зараз я тримаю п'ятьох чоловіків на мушці й мені не дуже зручно вести світські бесіди. Надайте погодні умови в місці приблизної посадки, і я заберуся з ефіру аж до приводнення. Прийом.

— Гаразд, «Спідберд», зрозумів вас. Сила вітру — два, море чисте, хвили без гребенів. Посадка має відбутися гладко. Ми скоро побачимо вас на радарях, будемо тримати в полі зору. Маємо віскі для одного і кайданки для п'ятьох. Чекаємо, удачі. Прийом.

— Дякую, «Чарлі», — сказав Бонд, — додайте до замовлення горнятко чаю, бо маю на борту красиву дівчину. Говорить «Спідберд». Прийом та кінець зв'язку.

Бонд вимкнув мікрофон і передав радисту.

— Пілоте, — сказав, — вони запалять освітлювальні вогні й триматимуть нас постійно на радарях. Сила вітру — два, довгі пласкі хвили, без гребенів. А тепер давайте заспокоємось і спробуємо вибратися з цієї халепи живими. Тільки-но сядемо на воду, я відчиню люк. А до того будь-хто, хто спробує вийти з кабіни, буде застрелений. Зрозуміло?

Із-за спини Бонда пролунав дівочий голос:

— Я тільки-но збиралася приєднатися до вечірки, але передумала. Бути застреленою мені не загрожує. Але можеш викликати того хлопаку ще раз і замовити два віскі. А то від чаю у мене вже гикавка.

— Пуссі, втікай до своєї корзинки, — кинув Бонд, востаннє оглянув кокпіт і вийшов за двері.

Дві години, а здавалося, що й усі два роки по тому Бонд лежав у теплій кабіні на метеорологічному судні «Чарлі», слухаючи крізь дрімоту ранкову радіопрограму з Канади. Усе тіло нещадно боліло. Перед посадкою він пройшов у хвіст літака і посадив дівчину в крісло, нахилив її голову і змусив накрити руками. Потім сів поруч, наклав

собою її тіло в рятувальному жилеті й міцно тримав ув обіймах, упершись у спинку сидіння попереду.

Пуссі нервово робила дотепні ремарки щодо свого двозначного становища, коли «Стратокрузер» ударився пюзом, вибиваючи першу хвилю бризок на швидкості ста миль на годину. Величезний літак підскочив й одразу зарився носом у хвилю. Від удару корпус деформувався. Свинцева вага золотого запасу в багажному відділенні розірвала літак навпіл, виплюнувши Бонда з дівчиною в крижану воду, підсвічену червоними сигнальними вогнями. Так вони і плавали в оранжєвих жилетах, наполовину оглушені, допоки їх не підібрав рятувальний човен. На той момент у воді зоставалося лише кілька уламків, а екіпаж, із трьома тоннами золота на шиї, стрімголов рушив на дно Атлантики. Рятувальний човен хвилин із десять розсікав хвилі, але жодного тіла на поверхні ці хлопці не виявили, тож згорнули пошуки й у світлі прожектора з корабля повернулися під благословенний сталевий захист старого фрегата.

Із Бондом та міс Галор обходилися наполовину як з членами королівської родини, наполовину — як з марсіанами. Джеймс відповів на перші, найактуальніші питання, а потім раптом усе це здалося надмірним для його втомленого розуму, і він відрубався. Тепер ніжився у ліжку в мирі й теплі, яке давало віскі, та роздумував, чому Пуссі Галор вирішила шукати захисту під його крилом, а не Голдфінгера.

Двері до сусідньої каюти розчинилися, увійшла дівчина. На ній був сірий рибацький светр, що на дюйм перекривав жіночі приваби — і більше нічого. Рукави заковчені. Вона виглядала як ілюстрація Верте¹⁹⁴.

— Мені тут усі пропонують розтертися спиртом, а я відповідаю: якщо комусь і дозволю себе розтерти, то хіба що тобі. І ще. Якщо мене будуть чимось розтирати, то тільки тобою, — пояснила вона. Йї додала невпевнено: — І ось я тут.

— Зачиняй двері, Пуссі, — рішуче мовив Бонд, — знімай светр і залітай у ліжку. А то ще простудишся.

Вона зробила, як їй наказали, немов слухняна дитина.

Пуссі примостилася калачиком під рукою Бонда і голосом — не гангстерки і навіть не бувалої лесбіянки, а нормальним дівочим — спитала:

— Ти будеш мені писати в Сінг-Сінг?

Бонд поглянув у її бездонні фіалкові очі, які більше не були ні жорсткими, ні пихатими. Він схилився й ніжно поцілував її.

— Мені сказали, що ти водишся лише з дівчатами.

— Це тому, що я ніколи раніше не зустрічала чоловіка, — до її голосу знову повернулася твердість. —

Я виросла на Півдні. Знаєш, як там визначають незайману дівчину? Це та, яка бігає швидше за свого брата. У моєму випадку я бігала повільніше за свого дядька. Мені було дванадцять. І це було не дуже приємно, Джеймсе. Ти можеш уявити, чому саме.

Бонд усміхнувся, роздивляючись її бліде, прекрасне обличчя.

— Усе, що тобі потрібне, — це пройти курс О.Н.Д.

— Що за О.Н.Д.?

— Аббревіатура для терапії Особливо Ніжного Догляду. Принаймні так рекомендують газети, коли до дитячої лікарні привозять чергового безпритульного.

— Ідея мені подобається, — Пуссі поглянула на чуттєвий, може, трохи жорстокий рот, що чекав на неї. Вона потягнулась і поправила чорну прядку, що впала на його праву брову. Заглянувши у сірі з вогником очі, дівчина спитала: — І коли почнемо?

Права рука Бонда повільно піднялася по мускулистому стегну, пласкому животі, а відтак зупинилася справа на грудях. Відчув, як сосок був набряклий від бажання.

— Зараз, — мовив Джеймс тихо й уп'явся жорсткими губами в її вуста.

¹ Доволі поширений образ в англійській літературі XIX ст. Трапляється в поемі Дж. Кітса «Ендиміон», у есе Д. Торо, в оповіданні Е. По «Серце видало», у «Пригодах Тома Соєра» М. Твена тощо. Вважають, що той, хто почує цього цвіркуна, не житиме. Насправді це миршавий жучок *Xestobium rufovillosum*, самиці якого видають тіткаючі звуки, щоби приваблювати самців.

² Американська авіакомпанія, що здійснювала польоти у США та в Європу впродовж 1934 – 1980 рр., коли була придбана «ПанАм».

³ Під час написання роману авіакомпанії під такою назвою не існувало.

⁴ До 1964 р. лікування наркозалежних під наглядом лікарів було відокремлене від покарання за зберігання та непорядковане використання наркотичних речовин. Результатом такої політики було порівняно незначне використання наркотиків з рекреаційною метою та невелике число наркозалежних, яким для лікування виписували рецепти на отримання

наркотиків. Ситуація погіршилася після 1964 року, коли використання наркотиків було значно криміналізоване.

- ⁵ Сохо — торговельно-розважальний квартал у центральній частині лондонського Вест-енда в окрузі Вестмінстер. Квартал обмежений Оксфорд-стріт з півночі, Ріджент-стріт із заходу, Лестер-сквер та площею Пікаділлі з півдня і Чарінг-Крос-Роуд зі сходу. У південній частині району розташований лондонський Чайна-таун.
- ⁶ Поштовий індекс у Центральному Лондоні.
- ⁷ Один з найфешенебельніших та дорогих районів Лондона, разом з Бельгравією та Челсі. Тут упродовж багатьох років мешкав В. Черчилль.
- ⁸ CID — відділ кримінальних розслідувань — заснований у 1842 р. спецпідрозділ поліції, детективи якого не носять форму.
- ⁹ «Брукс бразерс» — найстаріший американський виробник чоловічого одягу та взуття, відомий з 1818 року. Головний офіс — на Медісон-авеню на Мангеттені. Вироби «Брукс бразерс» одягали 40 з 45 американських президентів (Герберт Гувер, Теодор Рузвельт, Франклін Рузвельт, Джон Кеннеді, Річард Ніксон, Джеральд Форд, Джордж Буш, Білл Клінтон, Барак Обама та ін.). Франклін Рузвельт під час Ялтинської конференції 1945 року мав на собі плащ-накидку з коміром та фетровий капелюх.
- ¹⁰ Англійська компанія Peal & Co, що виробляє взуття з 1765; її придбала в 1965 р. Brooks Brothers Co.
- ¹¹ Haig — марка шотландського віскі компанії John Haig & Co Ltd.
- ¹² Lenthéric, Inc (заснована 1875 р.) — французький виробник парфумів, косметики, шампунів тощо.
- ¹³ E. I. du Pont de Nemours and Company — американська хімічна компанія, одна з найбільших у світі, заснована в липні 1802 року. Eleuthère Irénée du Pont знаний як пороховий завод. Сучасний бізнес DuPont організований за п'ятьма категоріями, відомими як маркетингові «платформи»: електронні та комунікаційні технології, продуктивні матеріали, покриття і кольорові технології, безпека й захист, а також сільське господарство і харчування.
- ¹⁴ Нехитромудра гра слів — Fontainebleau (*фр.*) та Fountain Blue (*англ.*).
- ¹⁵ Автомобіль представницького класу компанії «Крайслер», який виготовляли з 1926 до 1954 і з 1990 до 1993 року. Компанія позиціонувала автомобілі як престижну марку для конкурування з «кадилаком», «лінкольном» і «паккардом».
- ¹⁶ Rommey — французький виноробний дім шампанських вин у місті Реймс. Заснований 1858 року.
- ¹⁷ Канаста (від іспанського *canasta*: кошик) — картярська гра для 4-х осіб, поділених на дві команди; відомі також варіанти для двох, трьох, п'яти або шести осіб.
- ¹⁸ Гра на двох з роздачею по десять карт та прикупом.
- ¹⁹ Різновид гри у джін.
- ²⁰ (1901–1991). Американський гравець у «бридж», великий популяризатор цієї гри.
- ²¹ (1915–1976). Американський експерт з бриджу і нардів.
- ²² (*Ідиш*). Спостерігач (часто зайвий), який пропонує пораду чи коментує те, що відбувається. Термін найчастіше використовують у контрактному бриджі, шахах та го.
- ²³ Комбінаціями в «канасті» вважають поєднання карт одного рангу — три чи більше (три дев'ятки, чотири дами і т. д.), які можуть бути доповнені двійками та джокерами, що в цій

грі мають особливе значення, причому число двійок та джокерів у комбінації не повинне перевищувати половини. Комбінація зі 7 карт — це канаста.

- ²⁴ І. Флемінг вибрав це ім'я, щоб увічнити архітектора Ерно Голдфінгера, який спорудив свій будинок поблизу будинку Флемінга в Хемпстеді (Лондон). Вважають, що архітектурний стиль Голдфінгера Флемінгу не подобався, бо сам тяжів до вікторіанського стилю. Прототипом персонажа став «золотий» магнат Чарльз В. Енгельгард-молодший. У 2003 р. Американський інститут кіномистецтва (AFI) надав Аурікові Голдфінгеру 49 місце у числі 100 найвидатніших злодіїв XX ст. (Джеймсові Бонду відвели третє місце серед героїв).
- ²⁵ Чарльз Лоутон (1899–1962) — британський і американський актор, сценарист, продюсер та режисер. Лауреат премії «Оскар» (1933) за найкращу чоловічу роль у картині «Приватне життя Генріха VIII».
- ²⁶ Міжконтинентальна балістична ракета — стратегічна керована балістична ракета з дальністю польоту понад 5 500 км. У США ракетна програма «Атлас» лише 1954 року отримала найвищий національний пріоритет. «Атлас А» здійснив перший політ 11 червня 1957 року, який тривав усього 24 секунди, перш ніж ракета вибухнула. Перший успішний політ ракети «Атлас» на повну відстань стався 28 листопада 1958 року.
- ²⁷ Як ракетний полігон мис Канаверал запрацював улітку 1950 року.
- ²⁸ Місто на південному сході штату Флорида, північно-західне передмістя Маямі, відоме своїм іподромом.
- ²⁹ Abercrombie & Fitch (заснована у 1892 р.) — американська компанія, що спеціалізується на виробництві повсякденного розкішного молодіжного одягу.
- ³⁰ Йдеться про Томаса Діксона Армора (1896–1968) — професійного гольфера на прізвисько «Срібний Скот», який кілька разів вигравав чемпіонати США та Великої Британії.
- ³¹ Місто на південному сході Флориди, що стало модним курортом, коли архітектор Еддісон Майзнер відкрив тут у 1925 році фешенебельний готель Boca Raton Resort & Club, гольф-поля, парки та спроектував елегантні будинки в середньоморському стилі.
- ³² Ключка з пласкою головкою. Стандартний набір айронів охоплює ключки з номерами з 3-го по 9-й, а також веджи.
- ³³ Гольф-клуб в Оксфордширі, заснований 1869 р., займає 11 позицію серед 100 найкращих гольф-клубів Англії.
- ³⁴ І. Флемінг був членом клубу «Роял Сент-Джордж» у Сандвічі, графство Кент.
- ³⁵ Цифра, що позначає рівень майстерності гольфіста, її обчислюють за доволі складною системою, що дає змогу зрівняти шанси новачків та досвідчених спортсменів.
- ³⁶ Це міф. Згідно з французькими джерелами, зріст Наполеона від 166 до 172 см. 157 см — це «качка», яку поширили англійці, щоби принизити супротивника. Зріст Гітлера — 175 см. А зріст Нельсона — 160 см, Черчилля — 166 см, Путіна — 170 см.
- ³⁷ У комбінації з іншими можуть надати несподівану перевагу.
- ³⁸ У соку (*франц.*)
- ³⁹ Малоформатний далекомірний фотоапарат німецької компанії Ernst і Leitz, який випускали з 1954 до 1966 року. Leica M3 і досі вважають однією з найкращих механічних камер, і на вторинному ринку вона коштує не менше 1000 доларів.
- ⁴⁰ Прилад із світлочутливим елементом вимірювання світлового потоку для обчислення параметрів експозиції (часу витримки і числа діафрагми).

- ⁴¹ Ця кобура призначена тільки для револьверів.
- ⁴² Тип традиційного ірландського кільця, що дарують на знак дружби, а також як обручальну каблучку. Кільце виготовляють у формі пари рук, що тримають серце, увінчане короною. Серце символізує любов, руки — дружбу, а корона — вірність.
- ⁴³ Пасажирський потяг між Нью-Йорком і Маямі (відстань 1389 миль), що був запущений у 1939 році.
- ⁴⁴ В американських потягах терміном «купе» позначають приміщення на дві особи загальною площею 40 кв. футів, у той час, як «салон-купе» (drawing room) — це купе площею 60 кв. футів на два спальних місця з додатковою софою та окремою туалетною кімнатою з душем.
- ⁴⁵ OSS — Управління стратегічних служб — служба розвідки США (1942–1945) під час Другої світової війни, попередниця Центрального розвідувального управління.
- ⁴⁶ Goldfinger (англ.) — буквально «золотий палець».
- ⁴⁷ Рядки з контроверсійної декадентської поеми Джозефа Марча «Шалена вечірка» (1928 р.). За непристойний зміст поема була впродовж тривалого часу заборонена у США.
- ⁴⁸ Аврелій Августин Іппонійський (354–430) — християнський теолог і церковний діяч, святий католицизму, головний представник західної патристики, родоначальник християнської філософії історії. У своєму вченні запропонував відштовхуватися не від об'єкта, а від суб'єкта, від самодостатності людського мислення. Буття Бога, згідно зі вченням Августина, можна вивести безпосередньо із самопізнання людини, а буття речей — ні.
- ⁴⁹ Механічна система розпізнавання облич, створена в середині 1950-х років.
- ⁵⁰ Золота монета номінальною вартістю 1 фунт стерлінгів. Соверен, який запровадив у 1489 Генріх VII, отримав свою назву від зображення на аверсі короля на троні. На реверсі — герб на фоні троянди Тюдорів. Спочатку соверени виготовляли з 23-каратного золота, але за короля Генріха VIII нормою стало 22-каратне золото. Монети припинили карбувати в 1604 році, коли на англійський престол зійшла династія Стюартів, і поновили в 1817 році після переходу Британії на золотий стандарт. У наш час їх карбують для колекціонерів.
- ⁵¹ Золота монета, яку карбували за часів Наполеона I Бонапарта і Наполеона III. Номінал — 20 франків. Приблизна вага — 6,5 грама.
- ⁵² Barings Bank (1762–1995) був найстарішим банком світу (після Berenberg Bank, Німеччина) до свого краху, до якого призвели несанкціоновані дії одного з банківських службовців у 1995 році.
- ⁵³ Hambros Bank (1839–1998) — британський банк у Лондоні, проданий у 1998 р. Société Générale.
- ⁵⁴ Ідеться про Джона Вільямсона (1907–1958) — канадського геолога, який відкрив діамантове родовище в Танзанії і заснував там копальню, яка зробила його одним з найбагатших людей світу. Після смерті від раку в 1958 р. його родичі швидко продали компанію за 4 млн фунтів компанії De Beers.
- ⁵⁵ Сер Ернест Опенгеймер (1880–1957) — засновник золотодобувної корпорації Anglo American і алмазодобувної компанії De Beers, відомий філантроп. Належав до еліти Чорна аристократія, член Більдерберзького клубу.
- ⁵⁶ Заснований 1694 року як приватний акціонерний банк, був націоналізований 1946, а в 1997 році отримав статус незалежної публічної організації. З 1734 року розміщений за адресою

Тред-нідл-стріт. Банком Англії керує Рада директорів, яка складається з Керуючого, двох його заступників та 16 членів Ради. У 1949–1961 рр. керуючим був Камерон Кобболд.

- ⁵⁷ Борис Васильович Анреп (1883–1969) — російський художник-монументаліст, літератор «срібного віку». Глибоко цікавився візантійською мозаїкою і багато працював як мозаїст, 1917 р. переїхав до Англії, де прожив усе життя. Працював над кольоровими мозаїками Королівської військової академії в Сантхерсті, галереї Тейт, Лондонської Національної галереї, Вестмінстерського собору і Банку Англії.
- ⁵⁸ Найпопулярніший в Англії декоративний камінь, який слугує повноцінною заміною мармуру. Видобувають у Дербіширі.
- ⁵⁹ Британська торгова марка сигарет без фільтра, що їх випустила на ринок компанія Gallaher Group у 1925 році. «Senior Service» — прізвисько Королівського флоту.
- ⁶⁰ Велика Британія відмовилася від золотого стандарту і запровадила вільний курс фунта стерлінга у вересні 1931 року.
- ⁶¹ Давньогрецьке місто на півострові Пелопонес, південна Греція. Під час розкопок з 1876 року після тріумфального відкриття Трої Генріх Шліман знайшов тут палац, величні стіни, будинки ремісників. 1999 року комплекс археологічних ділянок Мікен і Тиринфу як найяскравіших пам'яток мікенської цивілізації ЮНЕСКО занесло до списку переліку об'єктів світової спадщини у Греції.
- ⁶² (1466–1520) — правитель ацтеків з 1502 року. Після приходу іспанців у Теночтітлан Монтесуму захопив у полон Ернан Кортес; виступив із закликом підкоритися іспанцям, за що його вбили індіанці, які повстали у 1520 році.
- ⁶³ Крез — цар Лідії, правив з 560 до н. е. до 546 до н. е., у період найбільшої могутності держави. Вступив у війну з Кіром Великим, який, завоювавши Мідію, почав захоплювати інші малоазійські території. Правління Креза завершилося, коли Лідію завоювали перси. Був узятий у полон і, за Геродотом, засуджений до спалення, але його помилював Кір, а за давньосхідними клинописними джерелами все ж був страчений. Ім'я Креза ще в Стародавній Греції стало загальним для позначення дуже багатих людей.
- ⁶⁴ Мідас — напівлегендарний цар Фригії (738–696 р. до н. е.). За однією з легенд цар Мідас отримав від Діоніса дар перетворювати усе, до чого торкалося його тіло, на золото. Через деякий час, накопичивши гори золота, Мідас збагнув, що його чекає голодна смерть, оскільки їжа, до якої торкалися його руки чи губи, відразу перетворювалася на жовтий метал. Діоніс змілювався над царем і звелів змити зі себе гріх жадоби у водах Пактола, який став золотоносним.
- ⁶⁵ Архаїчний термін 18 ст. для погано вивчених територій Західної Африки (нині — Гана).
- ⁶⁶ Каліфорнія — 1848–1855, Австралія — 1851–1857, Аляска — 1896–1897 рр.
- ⁶⁷ «Хребет Білих Вод» — рудний район у ПАР, що охоплює однойменне, унікальне за запасами комплексне родовище золота (1886) й урану (1952). Розташований у провінціях Трансвааль і Оранжева.
- ⁶⁸ Розвідані ще у 1880, але технологія дала змогу видобувати лише з 1938 року.
- ⁶⁹ Шахти в горах Ньюберрі, штат Невада, в яких видобували золото та срібло протягом 1850–1924 років.
- ⁷⁰ Ідеться про річку на Юконі.
- ⁷¹ І. Флемінг перебільшив проблему. Так, у 2017 р. видобуток золота у світі збільшився на 0,5% і становив 3292 тонн. Останні десять років перше місце займає Китай (429 т), Росія видобула

- 272 т, США — 244. Південна Африка, яка в 1970-х роках була лідером з видобутку золота (більше 1000 т/рік), в 2017 р. добула 157 тонн.
- ⁷² Найвища золота проба, що відповідає 1000 в метричній системі (750 = 18 карат, 585 = 14 карат).
- ⁷³ Нині вартість унції (31,10 г) дорівнює 920–980 ф. ст.
- ⁷⁴ Із 1951 р. — «заморська провінція» Португалії. Нині — спеціальний адміністративний район КНР.
- ⁷⁵ Балтійські країни приєднали до СРСР, згідно з домовленостями 1939 року за пактом Молотова–Ріббентропа, 1-го серпня 1940 року.
- ⁷⁶ Монета 1933 року вагою пів унції та номіналом 10 доларів.
- ⁷⁷ Класична золота монета номіналом 50 песо, випущена 1921 року (золото 900 проби та вагою 41,7 г).
- ⁷⁸ Містечко у графстві Кент неподалік від Кентербері.
- ⁷⁹ Тип риболовецького судна, які почали будувати в Бріксемі, Девон, у 19 ст. з відмінними швидкісними характеристиками.
- ⁸⁰ Ідеться про Rolls-Royce Phantom III з дванадцятьма циліндрами, який випускали у 1936–1939 роках.
- ⁸¹ Читай «Мунрейкер» І. Флемінга.
- ⁸² Aston Martin DB Mark III (1957–1959) — автомобіль класу «гран-туризмо». Випущено 551 екземпляр.
- ⁸³ Прізвисько Банку Англії.
- ⁸⁴ Універсал, що виготовляли в Англії з 1953 до 1962 року. На момент запуску він був найдешевшим авто у Великій Британії.
- ⁸⁵ Колишній аеропорт, закритий 2014 року. Впродовж 50-х використовували як базу Стратегічного повітряного командування для американських ВПС.
- ⁸⁶ F-100 супер-сейбр — перший американський серійний одномісний одномоторний надзвуковий винищувач зі стрілоподібним крилом, винищувач-бомбардувальник, літак-розвідник.
- ⁸⁷ Церква Св. Марії була збудована 669 року і значно перебудована у 15-му сторіччі. Відома вежами-близнюками. Зруйнована 1809 року, що громадськість сприйняла як акт вандалізму.
- ⁸⁸ Ідеться про Британський чемпіонат з гольфу серед аматорів — щорічні змагання у Великій Британії з 1885 року. 2018-го в чемпіонаті взяли участь 38 федерацій гольфу з усіх шести континентів.
- ⁸⁹ Система парі у гольфі, також відома, як «2-2-2», або «найкращі дев'ятки». Складається з трьох окремих парі — на вигравш за очками за передні дев'ять лунок (1–9), задні лунки (10–18), а також за сукупну гру з 18 лунок.
- ⁹⁰ Популярний гіркий лікер на основі тмину з легкими нотками спецій і трав — анісу, кропу та цитрусових скоринок.
- ⁹¹ Гольф-клуб у Сандвіч-Бей, Кент.
- ⁹² Помічник гравця, який носить його ключки і має право давати поради під час гри.
- ⁹³ Ключки для гольфу (а їх 29 типів) відрізняються за формою, довжиною, вагою і матеріалом, з якого зроблена головка — вуд, паттер і айрон. «Брессі» — старовинна традиційна назва дерев'яної (вуд) ключки № 2.
- ⁹⁴ Поганий — різаний або слабкий удар.

- ⁹⁵ Ідеться, найімовірніше, про Хью Сесила, 5-го графа Лонсдейла (1857–1944), який був завзятим спортсменом і відомий як «найвидатніший спортивний джентльмен Англії».
- ⁹⁶ Місто у графстві Дербішир, яке дало назву різновиду змагань на конях, а також особливо принциповим футбольним матчам.
- ⁹⁷ Ідеться про Королівські скачки — найзначущу подію в житті справжніх леді та джентльменів за останні 300 років.
У останньому за часом (2018 р.) світському заході взяли участь 300 тисяч гостей.
- ⁹⁸ Британський виробник м'ячів для гольфу.
- ⁹⁹ Підпорка з дерева чи пластику, на яку ставлять м'яч, щоб виконати перший удар на кожній лунці.
- ¹⁰⁰ Високі гетри для гольфу.
- ¹⁰¹ Прізвисько Марти Бьорк (1852–1903) — американської жінки-легенди Дикого Заходу часів фронтіру, яке вона отримала за сміливість та нерозважливість в Індійських війнах. Тут — ключка Бонда — «паттер».
- ¹⁰² Ділянка з найкоротшою травою в безпосередній близькості довкола лунки.
- ¹⁰³ Невисокий короткий удар, після якого м'яч котиться на порівняно велику відстань. Використовують при грі в безпосередній близькості від грину.
- ¹⁰⁴ Або вуд № 1. Ключка для найдальшого удару з найменшим кутом нахилу головки і найдовшою ручкою.
- ¹⁰⁵ (1912–1997) Американський професійний гольфер, який добився найбільшого успіху в післявоєнні роки, навіть не зважаючи на автомобільну аварію 1949, після якої лікарі казали, що він не зможе ходити.
- ¹⁰⁶ Ділянка поля з травою середньої висоти, що займає більшу частину грального поля між ті та грином.
- ¹⁰⁷ Удар, за якого м'яч вилітає прямо, але в кінці незначно відхиляється вліво (для гравця з правобічною стійкою).
- ¹⁰⁸ Ділянка високої трави, яку навмисно залишають по обидва боки від фервею, звідки значно складніше вибити м'яч.
- ¹⁰⁹ Піщаний уловлювач, розташований на полі навмисне, щоб ускладнити завдання гравця. Уловлювачі можуть бути розташовані на фервеях або поруч з гринами.
- ¹¹⁰ Спеціальна дерев'яна ключка, яка має на головці внутрішній вигин, як у ложці.
- ¹¹¹ Ідеться про фасон бриджив, завдовжки на чотири дюйми нижче коліна (звідси і назва).
- ¹¹² Котильний удар, який виконують на грині.
- ¹¹³ Удар, за якого м'яч посилають високо вгору.
- ¹¹⁴ Ключка-«айрон», наступна в наборі після № 9, яку використовують для ударів на грин.
- ¹¹⁵ Ділянка короткої трави, що відокремлює грин патта від рафу чи фервею.
- ¹¹⁶ (1923–1958) — англійський гольфер-аматор, який брав участь у кубку Вокера в 1955 та 1957 роках. Загинув у автокатастрофі 35-річним.
- ¹¹⁷ Недалекий удар з високою траєкторією, після якого м'яч майже не котиться.
- ¹¹⁸ Волтер Чарльз Хаген (1892–1969) — американський професійний гольфер, ключовий гравець першої половини ХХ ст. Його результат з одинадцяти перемог у головних гольф-турнірах є третім досягненням, після Джека Ніклауса (18) та Тайгера Вудса (14).

- ¹¹⁹ «You drive for show, but you putt for dough». Ні, це сказав не Хаген, а Боббі Локк (1917–1987) — професійний південноафриканський гольфер, який виграв чотири Відкритих чемпіонати, дев'ять Південноафриканських Відкритих чемпіонатів, Південноафриканських ПГА чемпіонатів (професійний тур, як у тенісі, проте в гольфі їх кілька) та 15 (!) ПГА турів.
- ¹²⁰ Спеціальна картка, куди маркер після закінчення турніру заносить результати гравця.
- ¹²¹ Аллегорія, котру приписують рабиніві Хаїму з Ромшишока, який сказав, що різниця між пеклом і раєм — у довжині держака ложки. В пеклі вона настільки довга, що грішники не можуть піднести їжу до рота, тому голодують. У раї держаків ті ж самі, тільки там люди годують одне одного.
- ¹²² Air ferry — поромне сполучення, в якому автомобілі й пасажирів перевозили літаками. Найбільшого розквіту досягло в середині 1950-х років, але потім було витиснуте економічнішими альтернативними видами транспортування.
- ¹²³ Невеличке містечко в Kentі, де діє London Ashford Airport — перший аеропорт, збудований у Великій Британії після закінчення Другої світової війни.
- ¹²⁴ Knole — відомий заміський будинок у графстві Kent, один із п'яти найбільших маєтків Англії (1455–1608). Має 7 внутрішніх двориків, 52 сходових клітки та 365 кімнат.
- ¹²⁵ Період в історії Франції з 1852 до 1870 р., що збігається з часом правління імператора Наполеона III. Художнім стилем Другої імперії став боз-ар — урочистий, еkleктичний, а іноді й надмірно пишній. Найвідомішою спорудою у стилі бозар є паризька Гранд-опера, зведена за проектом Шарля Гарньє.
- ¹²⁶ (1976–1961) — славетний гольфер-аматор та коментатор з гольфу, який започаткував Залу Слави світового гольфу. Внук відомого вченого Чарльза Дарвіна.
- ¹²⁷ Монументальний заміський будинок у Вудстоку, Оксфордшир. Є основною резиденцією герцогів Мальборо. Тут народився і жив сер Вінстон Черчилль. Єдиний не королівський і не єпископський заміський будинок в Англії, що отримав титул палацу. Споруджений між 1705 та 1722 роками. 1987 занесений до списку Світової спадщини ЮНЕСКО.
- ¹²⁸ Oddjob (*англ.*) — майстер на всі руки.
- ¹²⁹ Славетний винний регіон у долині річки Мозель. 60 % виноградників займає рислінг.
- ¹³⁰ Ціни за це шампанське нині починаються із 3800 доларів.
- ¹³¹ Червоне вино з регіону Бордо.
- ¹³² Чудовий двомісний англійський родстер, який випускали між 1955 та 1962 роками. Вартість базової моделі — 950 ф. ст., нині — в середньому 40 000 ф. стерлінгів.
- ¹³³ Bristol Type 170 Freighter (1945–1958) — двомоторний літак, що його використовували як повітряний пором. Завантаження здійснювали через носовий отвір.
- ¹³⁴ Rye — невелике історичне місто в Англії, у графстві Східний Сассекс.
- ¹³⁵ Запіканка з яець із вершками (*фр.*)
- ¹³⁶ Злегка посипана борошном та підсмажена на маслі.
- ¹³⁷ Біле ігристе вино з долини Луари.
- ¹³⁸ Між Двома Грудьми (*фр.*)
- ¹³⁹ Ле-Бо-де-Прованс — муніципалітет у регіоні Прованс-Альпи-Лазурний берег, департамент Буш-дю-Рон — розташований приблизно за 600 км на південь від Парижа, 70 км на північний захід від Марселя.
- ¹⁴⁰ Лангуст, підсмажений за допомогою паяльної лампи (колірування), що надає страві золотисту шкоринку.

- ¹⁴¹ Повна назва — Muguet du Bonheur Caron — парфуми з яскраво вираженим квітковим ароматом, випущені 1952 року. Щодо Vent Vert — читай І. Флемінга «Живи і дай померти».
- ¹⁴² Давай, солоденька! А тепер — у нокаут! (*фр.*)
- ¹⁴³ Алюзія на роман американської письменниці Луїзи Мей Олкотт «Маленькі жінки» (1868–1869).
- ¹⁴⁴ International Alpine Trial — одне з перших міжнародних автомобільних змагань, що проводили щорічно з 1928 до 1936 року — 2000 км гірськими дорогами Італії, Франції та Швейцарії, а також Німеччини й Австрії.
- ¹⁴⁵ Містечко у швейцарському кантоні Во, на березі Женевського озера. З пам'яток історії тут є старий замок, яким свого часу володів французький міністр фінансів Жак Неккер, дочка котрого, пані Сталь (1766–1814), приваблювала в Коппе відомих людей того часу.
- ¹⁴⁶ Нині — Four Seasons Hotel des Bergues Geneva. Відкритий 1834 року, інтер'єри розроблені за дизайном П'єра-Іва Рошона.
- ¹⁴⁷ Міст через Рону завдовжки 250 м, збудований 1852 року.
- ¹⁴⁸ Перейменована у «LE RELAIS DE L'ENTRECOTE» 1979-го.
- ¹⁴⁹ Буквально «ельзаська квашена капуста» — традиційна страва ельзаської кухні.
- ¹⁵⁰ Нема за що, месє.
- ¹⁵¹ Традиційний швейцарський твердий жовтий сир без дірок із темною скоринкою та приємним квітково-горіховим ароматом.
- ¹⁵² Хліб із житнього борошна грубого помелу з частинками неперемеленого зерна (Фолькорнброт). Пумпернікель характерний для вестфальської кухні.
- ¹⁵³ Прилад для безперервного запису зміни атмосферного тиску. Складається з приймальної частини, передавального механізму, з'єданого з пером, і барабана зі стрічкою, що обертається за допомогою годинникового механізму.
- ¹⁵⁴ Торгова марка, яку компанія «Дженерал Електрик» зареєструвала у 1909 році для ламп розжарення. Компанія вибрала таку назву для асоціації з Ахура Мазда — трансцендентним універсальним божеством зороастрійців, ім'я якого авестійською мовою означає світло мудрості.
- ¹⁵⁵ Pain (*англ.*)
- ¹⁵⁶ Уміння жити. Savoir mourir — уміння померти (*фр.*).
- ¹⁵⁷ Hark! The Herald Angels Sing — одна з найпопулярніших різдвяних пісень, автором котрої є Чарльз Веслі, молодший брат богослова Джона Веслі й автор більш як 5000 гімнів.
- ¹⁵⁸ Корпус у пресвітеріанській клініці Нью-Йорка, названий на честь Едварда Харкнесса — американського нафтового магната та філантропа, який зробив благодійних внесків на різні потреби на загальну суму понад 129 мільйонів доларів (2 мільярди доларів у нинішніх цінах).
- ¹⁵⁹ Тепер цей препарат використовують для наркозу худоби та домашніх тварин.
- ¹⁶⁰ Форт Нокс (*англ.* Fort Knox) — військова база США, розміщена майже в центрі військового містечка Форт-Нокс за 30 миль на південний захід від Луїсвілла, штат Кентуккі. На території військової бази розташоване з 1936 року сховище золотих запасів США, де є 4176 тонн золота у зливках. Золоте сховище по праву вважають одним із найзахищеніших у світі. Його стіни гранітні, вкриті шаром бетону, а вхід захищають двері масою 20 тонн; для того, щоб їх відчинити, необхідно знати код, який розділений на частини між кількома людьми.

- ¹⁶¹ «Великий шолом» — помилковий термін, що потрапив до української версії внаслідок запозичення англійського Grand Slam. Насправді слово slam до українського «шолом» не має жодного стосунку, насправді означаючи «сильний удар», «шлем» (картярський термін). Термін застосовують у тенісі для позначення чотирьох найбільших щорічних турнірів — Відкритого чемпіонату Австралії, Відкритого чемпіонату Франції, Вімблдонського турніру та Відкритого чемпіонату США.
- ¹⁶² Із сорочками «Nathaway» пов'язаний геніальний рекламний хід, який придумав у 1951 році Девід Огілві. Для того, щоб надати більшої виразності чоловіку-моделі, Огілві придбав у аптеці чорну пов'язку на око. Ця реклама протрималася на ринку 40 (!) років і визнана однією з найуспішніших рекламних знахідок.
- ¹⁶³ Лінія чоловічих косметичних товарів JВ Williams Company, введена на ринок 1917 року.
- ¹⁶⁴ Вассар-коледж — приватний університет у штаті Нью-Йорк, заснований 1862 року. Перший у Штатах виш для жінок. Історично є одним з університетів «Семи сестер» — найпрестижніших коледжів США.
- ¹⁶⁵ Читай «Діаманти назавжди» І. Флемінга.
- ¹⁶⁶ Англійський поет (1887–1915), відомий своїми ідеалістичними воєнними сонетами, написаними під час Першої світової війни. Помер від сепсису під час Дарданеллської операції в Середземному морі.
- ¹⁶⁷ Golden Poppy — опійний мак.
- ¹⁶⁸ У нас він відоміший як мепробамат — транквілізатор групи анксиолітиків (психотропні лікарські препарати).
- ¹⁶⁹ The Brink's Company — американська компанія, що спеціалізується на охороні та перевезенню вантажів броньованими автомобілями. Заснована 1859 року. За даними на 2011 р., налічувала 134 000 співробітників та 13 300 автомобілів і функціонувала у більш як 100 країнах світу.
- ¹⁷⁰ Подія сталася 17 січня 1950 р. в Бостоні, Массачусетс. Хоча пограбували не автомобіль, а Брінкс Білдінг. Одинадцять людей вдерлися в будівлю і викрали майже 2,7 млн доларів готівкою та чеками. На той момент це було найбільше пограбування в історії США. І хоча усіх членів банди спіймали, змогли повернути лише 58 000 доларів.
- ¹⁷¹ Латинська відзнака «З великою хвалою».
- ¹⁷² Повна назва — Міжнародне братерство тімстерів (водіїв-далекобійників) — професійна спілка, заснована 1903 р. в США й Канаді. Тепер налічує 1 млн 300 тис. членів.
- ¹⁷³ Red Ball Express — масштабна операція Другої світової війни з постачання передових частин союзників у серпні–листопаді 1944 року. Постачання здійснювали автомобільним транспортом, а 75 % водіїв були чорношкірими.
- ¹⁷⁴ MGM-5 — американська тактична балістична ракета, прийнята на озброєння 1955 року. Нею оснащували підрозділи американських військ у Західній Європі.
- ¹⁷⁵ 1878–1920. Один з перших ватажків Чиказької мафії, відомий вульгарним побутом та імперією, яку збудував на проституції, азартних іграх та рекеті.
- ¹⁷⁶ 1882–1957. Італо-американський гангстер, один із засновників кримінальної імперії, відомої як Чиказька організація. Після вбивства Колосімо очолив його бізнес і зайнявся бутлегерством, від якого відмовився Колосімо.
- ¹⁷⁷ 1892–1924. Американський гангстер, суперник Дж.Торріо й Аль Капоне під час брутальних бутлегерських війн у Чикаго 1920-х.

- ¹⁷⁸ 1899–1947. Капоне відгукнувся на запрошення Торріо, який шукав можливості для ділової співпраці в торгівлі спиртним, скориставшись сухим законом у США. До речі, його броньований «кадилак», який Міністерство фінансів конфіскувало у 1932 році, згодом використовував президент Франклін Рузвельт.
- ¹⁷⁹ Історичне місце у штаті Вісконсин, відоме тим, що тут у 1934 році новостворене ФБР здійснило невдале затримання банди Діллінджера, коли йому та кільком іншим членам банди вдалось утекти.
- ¹⁸⁰ G-серія — перше і найстаріше сімейство бойових отруйних речовин (БОР) нервово-паралітичної дії: GA (табун), GB (зарин), GD (зоман) и GF (циклозарин).
- ¹⁸¹ Це правда. Зарин було відкрито 1938-го в ході синтезування потужних пестицидів. До кінця Другої світової на кількох експериментальних заводах його вироблено (за різними оцінками) від 500 кг до 10 т. Незважаючи на те, що зарин, табун та зоман були у складі артилерійських снарядів, Німеччина відмовилася від планів їх бойового використання. Гітлер вважав, що СРСР і армії союзників володіють значною кількістю хімічної зброї, а також визнавав неефективність дії бойових активних речовин на солдатів, екіпірованих засобами захисту.
- ¹⁸² Нині Бжег-Дольний.
- ¹⁸³ Крейсер проекту 68 біс, згідно з класифікацією НАТО — класу «Свердлов» (а не «Свердловськ») — один з перших післявоєнних проектів та остання серія чисто артилерійських крейсерів СРСР. Збудовано 14 одиниць. Швидкість — 33 вузли, автономність — 30 діб, екіпаж — 1200 осіб.
- ¹⁸⁴ 1904–1986 — двічі номінант на премію «Оскар», здобув почесного «Оскара» 1970 року. 1999-го Американський інститут кіномистецтва назвав його найвизначнішим кіноактором після Хамфрі Богарта.
- ¹⁸⁵ 1932–2011. Її вважають однією з найбільших зірок Голлівуда усіх часів. Відзначена двома преміями «Оскар», а також преміями БАФТА, «Золотий глобус», «Срібний ведмідь» Берлінського кінофестивалю та ін., кавалер Ордена Британської імперії. Вісім разів виходила заміж.
- ¹⁸⁶ На сленгу — назва напою з психоактивною наркотичною речовиною або інкапаситантом (речовина, яку застосовують у бойових діях для ураження особового складу супротивника, викликаючи тимчасову недієздатність), зокрема хлоральгідрат. Назва походить від імені чиказького бармена «Lone Star Saloon» і ресторану «Palm Garden», що працював там з 1896 до 1903 року. В грудні 1903 у газети просочилась інформація, що цей бармен підмішує до напоїв отруту, аби обікрати клієнтів.
- ¹⁸⁷ (*Існ.*) Йдеться про Якова, сина Зеведеїва, брата Івана Богослова — одного із дванадцяти апостолів Ісуса Христа. Якова вшановують усі християнські церкви як святого-великомученика. Народився у Галілеї. Син юдейського рибалки Зеведея.
- ¹⁸⁸ Ручний протитанковий гранатомет в армії США 1940–1950 рр. Отримав прізвисько «базука» за віддалену схожість до музичного інструмента того ж імені.
- ¹⁸⁹ Order in Council — Королівський указ у раді — закон, виданий від імені англійського короля і таємної ради, що проходить через парламент без обговорення.
- ¹⁹⁰ Medal for Merit — у період свого існування (1942–1952) — найвища нагорода США, якою президент особисто нагороджував «за видатні заслуги перед США».

¹⁹¹ Найімовірніше, йдеться про «Playback» — роман 1958 року, оскільки письменник помер 1959.

¹⁹² Мис на узбережжі Північної Кароліни, розташований на острові Гаттерас. Це крайня південно-східна точка Північної Америки по осі північний схід — південний захід.

¹⁹³ Хеппі Воллі — Гуз-бей — місто у провінції Ньюфаундленд і Лабрадор, Канада.

¹⁹⁴ Марсель Верте (Marcel Vertès; (1895–1961) — французький художник-костюмер. Отримав дві премії Оскар за роботи над фільмом «Мулен Руж» (1952).

ISBN 978-966-10-5984-8

УДК 82-312.4

Ф 71

Флемінг Ієн

Ф 71 Голдфінгер : детектив / І. Флемінг ; пер. з англ.

А. Антомонов. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2020. — 312 с.

© Ian Fleming Publications Limited, 1959

© Антомонов А., переклад, 2018

© Кіналь О., ілюстрації, 2020

© Навчальна книга — Богдан, виключна

ліцензія на видання, оригінал-макет, 2020

Літературно-художнє видання

ФЛЕМІНГ Ієн

ГОЛДФІНГЕР

Детектив

Переклав *Алекс Антомонов*

Головний редактор *Богдан Будний*

Літературний редактор *Богдан Мельничук*

Редактор *Петро Ктитор*

Обкладинка *Олега Кіналя*

Технічний редактор *Неля Домарецька*

Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 29.09.2020. Формат 84·100/32.

Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 15,21.

Умовн. фарбо-відб. 15,21. Термін придатності необмежений,

зберігати в сухому місці. Наклад 800 пр.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Видавництво «Навчальна книга — Богдан» у соцмережах:

 bohdanbooks bohdan_books

 c/NKBohdan t.me/bohdanbooks

007

ІЄН
ФЛЕМІНГ

ГОЛДФІНГЕР

ДЖЕЙМС БОНД

